

Solia Îngerului al Treilea

Predici extrase din Buletinul Conferinței Generale din 1897

Știința Mântuirii

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Apocalipsa 14:12

Alonzo Trevier Jones

CAPITOLUL 1

Spiritul Profeției

(Marți după amiaza, 9 feb., 1897)

Cred că nu este nimeni în sală, care să nu fie convins că ar crede cu adevărat în Spiritul Profeției. Adică să nu creadă că Spiritul Profeției aparține bisericii, - soliei, - fiind manifestat prin Sora White, și că lucrările sale sunt crezute, cel puțin aparent crezute, atât timp cât cuprinsul lor și Scripturile dovedesc că aceste lucrări sunt o parte a lucrării Spiritului Profeției. Dar problema nu în aceasta constă, căci avem probleme acum. Dacă nu am ști că avem probleme, am fi într-o stare mult mai rea decât dacă avem probleme și știm că avem probleme. Ba, mai mult, cauza lui Dumnezeu, la fel ca voi și ca mine, are așa probleme încât zi după zi sporește pericolul de a ne atrage mânia lui Dumnezeu din cauza stării în care ne aflăm. Domnul ne-a spus aceasta nu odată, și ne spune cum am ajuns aici, și ne spune și cum să ieșim din necaz. Singurul lucru pe care pot să vi-l spun aici, este să studiați Spiritul Profeției și să obțineți de acolo ceea ce aveți nevoie.

Aceasta este doar una dintre declarațiile făcute. Cunoscând aceste declarații, și pentru că se cunosc de atâta vreme, aș fi putut rămâne liniștit acasă continuând lucrarea acolo, întrucât sunt atâtea de făcut și așa multe lucruri sunt implicate. Dumnezeu cheamă la multe schimbări printre bărbații care fac parte din comitete, din consilii de conducere și consilii de administrație, etc. și bărbații care fac parte din acestea sunt tocmai cei adunați aici, și sunt cei cărora le revine să facă schimbările. Cum vor face bărbații aceștia schimbările necesare acolo unde sunt implicați, dacă nu sunt schimbați mai întâi ei înșiși? Singurul fel în care se poate face schimbarea, este prin aceea ca oamenii să se schimbe. Dumnezeu va lucra prin toți aceia care vor să se schimbe, iar cât despre cei ce nu vor să se schimbe – ce va fi cu ei? De aceea spun că avem probleme. Când Domnul ne spune în ce problemă ne aflăm, El ne

spune cum am ajuns aici și cum să ieșim. Toată problema a apărut din cauză că au fost nesocotite Mărturiile. Așa că, dacă am ajuns în necaz pentru că am nesocotit Mărturiile, iar Mărturiile ne spun cum să ieșim din necazul acesta, dacă urmărim mărturia aceea care ne ajută să ieșim din necaz, atunci înseamnă că suntem de partea Mărturiilor.

Nu pot să mă sustrag pe mine, căci și eu sunt împreună cu toți. Domnul spune că în necaz este însăși cauza, iar eu sunt o parte a cauzei. Aparțin cauzei, viața mea este absorbită de ea, și la fel este și a voastră. Ea este totul pentru noi. De aceea, pentru că însăși cauza este în necaz, voi și eu suntem în necaz. Se poate că în mod personal, nu cunoașteți exact pașii care au condus cauza în necaz; totuși, pentru că suntem o parte a cauzei, pentru că ea este viața noastră, suntem cu toții în necaz, deoarece cauza este în necaz. Însă Dumnezeu ne spune ce să facem să ieșim din această problemă.

Nu vreau să vă ofer sfatul omului, ci pe acela al Domnului. Poate că vor fi amintite niște nume, și dacă va fi așa nu o voi ascunde. Dacă vreun nume va fi lăsat pe dinafară fără să fie citit, și știm cine este, nu va însemna că se face un atac la adresa fratelui. Să zicem că eu fac o greșală, iar Domnul îmi vorbește despre ea printr-o mărturie. Dacă mărturia ajunge la mine, și eu mă întorc din greșală, voi puteți folosi mărturia după cum vreți, și nu o veți folosi împotriva mea; întrucât eu nu mai sunt în greșală, dacă m-am întors de la ea prin faptul că am recunoscut-o și am acționat ca atare.

Ca o realitate, se pune întrebarea dacă cineva știe că în inima lui crede Mărturiile până când nu primește una sau două sau trei, și le acceptă pe toate, după care poate fi satisfăcut de faptul că el crede Mărturiile; și nu poate fi convins de asta până când nu are o astfel de experiență. Voi începe și voi sfârși cu Cuvântul. Iată ce ni se spune să facem când ne adunăm în locuri ca acesta: „Dacă Domnul este în mijlocul consiliilor voastre, putând să vadă ordinea, iubirea și teama voastră, precum și faptul că voi tremurați înaintea cuvântului Său, atunci sunteți pregătiți să faceți lucrarea Lui în mod lipsit de egoism.”

Aici suntem adunați în consiliu. Chiar dacă avem caractere diferite, dacă suntem modelați de același spirit al lui Hristos, suntem una. Iar biserica se poate ridica luminoasă ca soarele în miezul zilei, și poate înainta înfricoșătoare, ca o armată sub steagurile ei.

„Dumnezeu a fost exclus din lucrarea Lui, de la conducerea în general a lucrării Lui, din consilii, comitete, biserici, etc. Avem dumnezei falși, deoarece poporul a pus oameni, și oamenii aceștia au îngăduit să fie puși între Dumnezeu și lucrare. Dumnezeu va lucra pentru cauza Lui, iar dacă nu vă dați la o parte din calea Lui ca să-L lăsați să lucreze în felul Lui, mânia lui Dumnezeu va cădea peste cei ce-i stau în cale. Bărbați stau, și îngăduie să fie ținuti, în poziții din care ar fi trebuit să fie eliberați de mult timp. Dacă ne vom da la o parte din calea Lui, și Îl vom lăsa să lucreze, El va lucra cu mână duioasă. Nu este nevoie de bici. Este mai bine să fim puțin surprinși acum, decât cândva să fim peste măsură de surprinși. Este mai bine să fim muștrați acum cu iubire, decât să mergem înainte fără să știm lucrurile acestea, și să ajungem să fugim din templu așa cum au fugit ei atunci, sau să fim copleșiți de surpriză atunci când nu vom mai putea face nimic.”

Așadar, dacă Domnul este în mijlocul consiliilor voastre, putând să vadă iubirea și teama voastră, precum și faptul că voi tremurați înaintea cuvântului Său, atunci sunteți pregătiți să faceți lucrarea Lui; și El nu va lua parte la nicio tranzacție nedreaptă.

Citesc din nou: „Calea omului este aceea de a face planuri și strategii. Dumnezeu implantează principii.” Când Dumnezeu implantează un principiu, viața și acțiunile noastre laolaltă sunt pur și simplu expresia acelui principiu. Iar dacă principiul lui Dumnezeu nu este prezent, atunci este prezent principiul diavolului. „Circumstanțele nu pot produce reforme. Creștinismul are în intenție reformarea inimii. Ceea ce Hristos lucrează înăuntru, va fi lucrat în afară sub dictarea unui intelect convertit. Planul de a începe din exterior și a încerca să se lucreze înăuntru, întotdeauna a dat greș, și întotdeauna va da greș.”

Eu nu pot aplica o mărturie nimănui decât mie, deoarece ea trebuie aplicată în inimă și să lucreze dinăuntru. După aceea

Dumnezeu va face aplicația ei oriunde voi merge. La fel se întâmplă cu noi toți în ce privește mărturia transmisă oricui, oricărei întruniri sau consiliu, sau întrunirii Conferinței Generale. Președintele nu poate aplica în tot câmpul o mărturie transmisă lui. El trebuie să o accepte în sufletul lui, să cedeze în fața ei cu trup, suflet și spirit, și apoi Isus Hristos va folosi mărturia oriunde el, președintele, va merge. Ea este vie în el, și atunci, dacă el merge înainte, mărturia aceea este folosită de Domnul oriunde s-ar afla el. Însă oamenii au încercat să aplice Mărturiile altor oameni fără ca mărturia să fie vie în ei. Tot mereu s-a încercat acest lucru, și de aici apare necazul. Dacă mărturia nu este acceptată de un om cu trup, suflet și spirit, așa încât principiul cuprins în ea să fie viu în el, oricât de mult ar citi el mărturia și oricât ar aplica-o altor oameni, influența lui proprie va fi împotriva mărturiei pe care o folosește. Căci ea nu este trăită în viața lui, și tot ceea ce spune el este distrus de acțiunile sale. Aceasta este ceea ce a adus starea de lucruri existentă acum. „Calea lui Dumnezeu este de a da omului ceea ce acesta nu are.” Noi trebuie să luăm ceea ce nu avem, ceea ce ne dă Dumnezeu, și aceasta ne va face să fim o putere în Domnul. 2Cor. 2:14: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care întotdeauna ne face să triumfăm în Hristos, și face să se manifeste mireasma cunoștinței Lui prin noi, în orice loc.” Când principiul acesta este prezent, oriunde ne-am duce, Dumnezeu vorbește. El rostește cuvintele. El este Cel ce face cunoscută cunoașterea de El Însuși prin noi, în orice loc. Poate că e vorba de o tranzacție de afaceri; nu contează. Orice vom face, le va aminti de Dumnezeu după ce vom pleca, așa face El cunoscută mireasma cunoștinței Lui prin noi, în orice loc.

„Calea lui Dumnezeu este de a face omul să fie așa cum *el* nu este.” Să mă facă să fiu așa cum nu sunt. Așa că, atunci când ajunge la mine o mărturie care îmi spune că nu sunt bine, mărturia aceea are rolul de a mă face așa cum nu sunt – să mă facă bine. Eu nu pot rămâne în starea în care sunt și să o aplic. Ci atunci când o aplic, voi fi așa cum nu am fost, și oriunde voi merge, Dumnezeu se poate face cunoscut.

„Calea omului este de a obține o poziție comodă, de a îngădui apetitul și ambiția egoistă. Calea lui Dumnezeu este de a lucra cu putere. El dă harul dacă omul bolnav își dă seama că are nevoie de acesta. Omul este prea adesea satisfăcut să se trateze după metode băbești, și apoi să pretindă că felul lui de a lucra este corect.” Calea lui Dumnezeu este diferită. Noi toți suntem bolnavi, și dacă ne dăm seama de aceasta, Dumnezeu va da vindecarea necesară. Omul preferă leacuri băbești, și crede că procedeul lui este bun. Dar Dumnezeu vrea să curețe sufletul. Ioan 7:38: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Aceasta este împărăția lui Dumnezeu dinăuntrul lui. „Zi după zi oamenii dovedesc dacă împărăția lui Dumnezeu este în ei. Dacă Hristos domnește în inimile lor, ei se întăresc în *principiu*, putere, capacitate de a sta în picioare ca santinele credincioase, reformatori adevărați; nu poate exista nicio reformă fără să existe o profundă cooperare cu Isus Hristos. Prin harul lui Dumnezeu oamenii trebuie să folosească facultățile date lor de Dumnezeu pentru a se reforma pe ei înșiși. Prin acțiunea aceasta de tăgăduire de sine, asupra căreia Domnul cerului privește cu aprobare, ei câștigă victorii asupra tendințelor lor ereditare și a celor cultivate. Apoi, ca Daniel, ei lasă asupra altora impresii care nu vor fi șterse niciodată. Influența va ajunge în toate părțile pământului.”

Aceasta este mărturia la care am făcut referire acum un minut. Dacă vi se dă o mărturie și o primiți în inimă și în viață, aceasta vă va face să fiți așa cum nu erați, apoi împărăția lui Dumnezeu va fi în voi, și dovada va fi dusă pe tot pământul. Poate că nu veți ieși niciodată din Statul vostru. Cum se poate întâmpla atunci acest lucru? Acolo unde veți merge, și acolo unde voi merge, Dumnezeu va lăsa în inimă impresii care nu vor fi șterse niciodată, și prin acestea va face alte impresii, și așa mai departe. Se poate ca cineva să se împotrivească impresiei, dar aceasta se va transmite și așa; și când impresia aceasta va fi lăsată de voi, el va ști că este de la Domnul. Saducheii nu credeau în înviere, dar și ei au spus că își dau seama că ucenicii au fost cu Isus și au învățat de la El, după moartea Lui. În inimile lor știau că El înviase. Faptul a fost recunoscut, dar nu au fost convertiți prin aceasta. Acesta este

principiul existent în Biblie. Citesc dintr-o mărturie scrisă în 1896: „Mulți dintre bărbații care au acționat ca și sfătuitori în adunări de comitet sau în consilii de administrație trebuie să fie înlăturați.” Observați că spune *mulți*. Nu sunt foarte mulți de toți, așa că dacă mulți dintre ei sunt înlăturați, nu pot să rămână mulți. „Alți bărbați să le ia locul, căci glasul lor nu este glasul lui Dumnezeu. Planurile și procedeele lor nu sunt după rânduiala lui Dumnezeu. Aceeași bărbați au fost menținuți în funcție ca directori ai comitetelor, până când sub conducerea lor și după metodele lor, focul obișnuit a ajuns să fie folosit în locul focului sacru aprins de însuși Dumnezeu. Bărbații aceștia nu mai sunt numiți Israel, ci înlocuitori.” Înlocuitori în loc de Israel! În ce necaz mai mare am fi putut ajunge?

Un alt citat, dintr-o mărturie scrisă în 1894: „*De mult timp* ar fi trebuit făcute schimbări. Dumnezeu ar fi îndepărtat ocară din dreptul bisericii.” Acestea sunt cuvintele: „Nu trebuie ca aceiași oameni să alcătuiască conducerea voastră an după an; de mult timp ar fi trebuit făcute schimbări. Dumnezeu ar fi îndepărtat ocară din dreptul bisericii; dar atât timp cât bărbații care s-au simțit pe deplin competenți să lucreze fără să accepte sfatul lui Dumnezeu, sunt menținuți în funcție an după an, lucrul acesta nu se poate face. Starea aceasta de lucruri strică fiecare ramură a lucrării, deoarece bărbații nu-și simt nevoia de a fi călăuziți de Duhul Sfânt.”

Ce se va întâmpla? Îi vom da Domnului ocazia să lucreze acum? Îi vom permite să aducă schimbările necesare? Mărturia aceasta nu trebuie să fie aplicată prin faptul că ne apucăm noi să facem lucrarea aceasta și în mod prăpăstios începem să facem schimbările. Inima mea trebuie să fie dreaptă înainte să pot lua parte la vreo schimbare. Ce avem de făcut, este să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu, și apoi să-l lăsăm să lucreze El prin noi. Nu contează cine sunt oamenii, dacă Dumnezeu este acolo.

Nu trebuie să începem să ne uităm în jur ca să vedem ce candidați putem susține, pe care să-i putem favoriza și numi în poziții ocupate acum de alții; căci în cazul acesta, chiar dacă aceia vor fi scoși din pozițiile lor, vom fi noi în acele poziții, iar Domnul ar fi tot așa de departe ca și înainte. Problema din prezent este că

Domnul a fost lăsat pe dinafară. Dacă ne-am pune pe noi în pozițiile lor, Domnul ar rămâne tot afară, iar cauza ar fi într-o situație mai rea decât înainte. Nu de așa ceva este nevoie. Aici nu este loc de politică. Însă, dacă politica este în noi, va fi prezentă și se va da pe față. Dacă cineva are politica în el, cel mai bun loc pentru el este afară în lume, printre cei ce nu sunt altceva decât politicieni, întrucât așa este și el. Și dacă nu-și va consuma politica acolo, o va consuma în biserică, răspândind aici răul și perfidia. Bineînțeles este mai bine ca o așa lucrare să se facă pe față în lume și nu în biserică. Nu pentru aceasta ne-am adunat noi aici. Suntem aici ca să-L găsim pe Dumnezeu, și să ne deschidem inimile pentru ca El să poată ocupa locul din centru spre circumferință, în fiecare gând, în fiecare cuvânt și faptă. Iar Dumnezeu nu este politician. El este Dumnezeu. Ce avem noi de făcut este să-L căutăm pe Dumnezeu cu toată inima, pentru ca Dumnezeu să facă tot ceea ce trebuie făcut. Și El va face aceasta dacă Îl lăsăm. Dați lui Dumnezeu o șansă. Cei ce stau în cale, să se dea la o parte, iar ceilalți să rămână la o parte din cale. Atunci Dumnezeu își poate avea locul care îi aparține.

Mai departe este citată pentru noi istoria lui Nicodim și a lui Hristos. Nicodim era un conducător în Israel, și ni se spune că „Nicodim a căutat o întrevvedere cu Isus pe timp de noapte, ocazie în care a spus „Rabbi, știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu dacă nu este Dumnezeu cu el.” Era adevărat ceea ce spunea el, însă care a fost răspunsul lui Isus? Drept răspuns, Isus i-a zis „adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” Acesta era un bărbat aflat într-o poziție înaltă de încredere, un om văzut ca unul educat în obiceiurile Iudaice, unul a cărui minte era plină de înțelepciune. Cu adevărat el poseda talente de un caracter mai mult decât obișnuit. El nu a fost dispus să meargă la Isus în timpul zilei, deoarece aceasta l-ar fi făcut subiectul discuțiilor. Ar fi fost prea umilitor pentru un conducător al Iudeilor să recunoască faptul că are legături de simpatie cu Nazarineanul disprețuit. Nicodim se gândea să se asigure în mod personal în ce privește misiunea și

pretențiile acestui învățător, să vadă dacă El este cu adevărat lumina ce are să lumineze Neamurile, și slava lui Israel.

„În mod virtual, Isus îi spune lui Nicodim că nu controversa este cea care îi va fi de ajutor. Nu argumentele sunt cele care aduc lumină în suflet. Tu trebuie să ai o inimă nouă, căci altfel nu poți discerne împărăția cerului. Nu o dovadă mai mare este cea care te va pune într-o poziție bună, ci scopuri noi, motive noi de acțiune: tu trebuie să te naști din nou. Până când schimbarea aceasta nu are loc, făcând toate lucrurile noi, cea mai puternică dovadă ce ar putea fi prezentată ar fi fără folos. Lipsa este în inima ta. Totul trebuie schimbat, căci altfel nu poți să vezi împărăția lui Dumnezeu.

„Aceasta a fost o declarație foarte umilitoare pentru Nicodim, și cu un sentiment de iritare, el s-a legat de cuvintele lui Hristos, întrebând „Cum se poate naște un om bătrân?” El nu avea o gândire destul de duhovnicească pentru a înțelege cuvintele lui Hristos. Însă Mântuitorul nu a răspuns cu argumente argumentului. Ridicându-și mâna cu o demnitate solemnă și liniștită a repetat adevărul cu mai multă siguranță. „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou. Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” Nicodim l-a zis: „Cum se poate face așa ceva?”

Licăriri de adevăr începeau să pătrundă în mintea conducătorului. Cuvintele lui Hristos l-au înfiorat umplându-l de teamă și de uimire, conducându-l să întrebe „Cum se poate face așa ceva?” Isus i-a răspuns cu profundă seriozitate: „Tu ești învățătorul lui Israel, și nu pricepi aceste lucruri?” Aceste cuvinte au transmis lui Nicodim învățătura că în loc să se simtă iritat la auzul cuvintelor limpezi ale adevărului, în loc să-și permită să fie ironic, ar trebui să aibă o părere mai umilă despre sine însuși, datorită ignoranței lui în cele spirituale. Totuși, cuvintele lui Hristos au fost rostite cu o demnitate atât de solemnă, iar privirea și tonul vocii exprimau atâta iubire față de el, încât nu a fost rănit

când și-a dat seama de poziția sa umilitoare. Nu era admisibil ca cineva care avea în încredințare interesele religioase ale poporului, să nu cunoască un adevăr cu atât mai important pentru înțelegerea lor cu cât constituia condiția intrării în împărăția cerului. „Adevărat, adevărat îți spun,” a continuat Isus, „că noi vorbim ce știm, și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?”

„Lecția aceasta dată lui Nicodim se aplică foarte bine celor care în zilele noastre se află în poziții de răspundere ca și conducători în Israel, și ale căror glasuri sunt auzite adesea în timpul consfătuirilor, dând dovadă de același spirit pe care l-a avut Nicodim.” Cine va asculta și va lăsa cuvintele acestea să aibă astăzi același efect asupra inimilor și vieților lor? În urma acestora Nicodim a fost convertit.”

Cuvintele acestea au fost rostite președinților de conferințe, prezbiterilor bisericilor, și celor ce dețin poziții oficiale în instituțiile noastre. Voi știți dacă sunteți președinte al vreunei conferințe. Vi se adresează vouă. Vi se spune: „Trebuie să te naști din nou.” Știți dacă sunteți prezbiter al vreunei biserici. Vi se adresează vouă. Vi se spune: „Trebuie să te naști din nou.” Știți dacă ocupați vreo poziție oficială în vreuna din instituțiile noastre. Vi se adresează vouă. Vi se spune: „Trebuie să te naști din nou.” Vi se spune, „Trebuie să fiți convertiți.” Nu spune că nu ați fost convertiți niciodată. Chiar dacă am fost convertiți, timpurile sunt de așa natură încât Dumnezeu ne cheamă la o convertire mai serioasă, la o consacrare mai profundă decât am cunoscut până acum. Nu ne aduce nimic faptul că am fost convertiți acum cinci, zece, sau cincisprezece ani, dacă nu suntem convertiți acum, astăzi. Și astăzi El ne spune: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” „Astăzi, câtă vreme se zice: astăzi,” vă spune vouă, și îmi spune mie: „Trebuie să te naști din nou, trebuie să fii convertit;” și „dacă omul nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” Pentru aceasta avem fericita făgăduință „Vă voi da o inimă nouă.” Mulțumim Domnului! Haideți să-L căutăm pe Domnul cu o astfel de inimă, cu o seriozitate ca

niciodată până acum, pentru ca El să ne poată folosi așa cum nu ne-a mai folosit până acum. Atunci va îndepărta El ocară de deasupra bisericii sale, și atunci ea se va ridica pentru a înainta neîmpiedicată, frumoasă ca luna, curată ca soarele, și înfricoșătoare ca niște oști sub steagurile lor. Aceasta vrea Domnul astăzi de la voi și de la mine. Va primi aceasta?

CAPITOLUL 2

Spiritul Profetiei

– continuare –

(Miercuri după amiaza, 10 februarie, 1897)

Aici este prezentat un rezumat al remarcilor făcute de fratele Jones. Întrucât au mai sosit mulți după ce a avut loc adunarea anterioară, a fost necesar să se consume un timp apreciabil cu repetarea subiectelor prezentate în ziua precedentă. În plus față de aceasta, vorbitorul a spus că problema noastră ca popor nu stă în faptul că noi oficial nu credem că Mărturiile sunt de la Dumnezeu. Dar ceea ce avem nevoie este să știm *cum* să le credem. Dacă singurul mod pe care îl avem de a ne exprima credința în Mărturii este prin a spune oamenilor că noi credem în ele, credința noastră nu valorează nimic. În felul acesta noi deschidem ușa pentru ca oamenii să se îndoiască de sinceritatea credinței noastre. Dacă am crede cu adevărat mărturiile, nu am avea nevoie să o spunem oamenilor. Viețile noastre ar fi o mărturie despre credința care este în noi.

Există o îndepărtare de Dumnezeu, iar templul are nevoie de curățire, ca în zilele din vechime în Ierusalim. Am fost aduși în această stare prin nesocotirea Mărturiilor Spiritului lui Dumnezeu. Dar mulți dintre cei ce le nesocoteau, credeau în ele, și țineau Mărturiile în mână, fără să bănuiască faptul că le nesocotesc. În consecință, nevoia noastră este să știm cum să privim Mărturiile Duhului.

Nu trebuie să ne gândim nicio clipă, atunci când este dată o mărturie, și este numit un om, că Dumnezeu lansează un atac asupra lui pentru a-l distruge. Scopul Domnului este de a-l scăpa de greșelile care îi aduc vătămare și împiedică lucrarea lui Dumnezeu. O face pentru a salva omul și a distruge greșeala. Dumnezeu nu va distruge și nici nu va condamna un om decât atunci când acesta este legat de păcat în mod inseparabil. Dacă omul acesta întoarce spatele umblării lui greșite, recunoaște mărturia, și se îndreaptă în ochii lui Dumnezeu, atunci nu mai stă în poziția în care l-a găsit mărturia. Atunci mărturia aceea poate fi folosită ca o avertizare pentru alții, dar niciodată nu trebuie să fie folosită pentru a condamna omul care și-a recunoscut greșeala.

Calea lui Dumnezeu este de a face omul să fie ceva ce nu este; să dea omului ceva ce acesta nu are. Noi nu putem aplica Mărturiile la alții. Nu, și nu ni le putem aplica nici măcar nouă așa din exterior. Trebuie să ne deschidem inimile lui Dumnezeu, să primim mărturia, pentru ca Domnul să poată implanta principiul divin, dându-ne ceea ce nu avem, făcându-ne ceea ce nu suntem, și în felul acesta făcând El însuși, prin Duhul Lui Sfânt aplicația reală a mărturiei. Atunci va apărea în viețile noastre, va lucra în acțiunile noastre, ceea ce Dumnezeu a implantat înăuntru. Aceasta înseamnă acceptarea Mărturiilor. Orice altceva mai puțin decât atât nu este acceptarea lor.

Puterea pe care Dumnezeu o implantează, primită în inimă, va face omul în stare să reziste ispitei, și, în mijlocul slăbiciunii lui îi va da ceea ce nu are, și va face din el ceea ce prin natură nu este.

Când cineva are un eșec în poziția în care este pus, înclinăm să credem că Dumnezeu a făcut o greșeală când a îngăduit ca acesta să fie pus în poziția aceea. Dar nu aceasta este concluzia. Dumnezeu nu a făcut nicio greșeală când l-a avut pe Saul ca împărat al lui Israel, ci Saul a greșit prin faptul că nu a ajuns să fie ceea ce Domnul a voit ca el să fie. El a greșit urmând căile și planurile lui, în loc să asculte de glasul lui Dumnezeu. În același fel, Dumnezeu nu a făcut nicio greșeală când l-a pus pe Ieroboam împărat peste Israel. Deși scopul pe care l-a avut Dumnezeu cu separarea celor zece seminții de Iuda nu a fost

realizat din cauza perversității poporului, totuși Dumnezeu a avut un plan, însă Ieroboam nu a permis să fie realizat. Se poate ca Dumnezeu să mă cheme pe mine sau pe voi într-o poziție, iar dacă noi avem câteva puncte slabe ce vor împiedica folosința noastră, și Dumnezeu ne trimite un mesaj, mesajul acesta este destinat să ne facă ceea ce El vrea să fim, pentru ca prin harul Lui să putem sta în poziția în care vrea să stăm.

„Zi după zi oamenii dovedesc dacă împărăția lui Dumnezeu este în ei. Dacă Hristos domnește în inimile lor, ei se întăresc în *principiu*, putere, capacitate de a sta în picioare ca santinele credincioase, reformatori adevărați; nu poate exista nicio reformă fără să existe o profundă cooperare cu Isus Hristos. Prin harul lui Dumnezeu oamenii trebuie să folosească facultățile date lor de Dumnezeu pentru *a se reforma pe ei înșiși* (nu pentru a reforma pe alții, ci pe ei înșiși). Prin acțiunea aceasta de tăgăduire de sine, asupra căreia Domnul cerului privește cu aprobare, ei câștigă victorii asupra tendințelor lor ereditare și a celor cultivate. *Apoi*, ca Daniel, ei lasă asupra altora impresii care nu vor fi șterse niciodată. Influența lor va ajunge în toate părțile pământului.”

Lucrarea de reformare începe cu sine. Eu pot lăsa impresii asupra altor inimi doar dacă m-am reformat pe mine. Dumnezeu ajunge la alții prin faptul că ajunge la noi, și îi influențează pe alții prin noi. Să deschidem la 2Cor. 1:3,4: „Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!”

Dumnezeu ne mângâie pentru ca noi să putem mângâia pe alții. Dumnezeu ne ajută pentru ca noi să putem ajuta pe alții. Suntem aduși în situații în care avem nevoie de mângâierea lui Dumnezeu, pentru ca noi să fim în stare să mângâiem pe alții. El are în vedere pe alții atunci când ne mângâie pe noi. „Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea voastră.” Dacă eu sunt în necaz, aceasta se întâmplă pentru mângâierea și mântuirea altuia. Poate că de ani de zile nu am întâlnit persoana

aceea pe care va fi nevoie să o mângâi. Dar cândva o voi întâlni, iar experiența pe care am avut-o mă pregătește să pot sta alături de ea, sau să o iau de mână, și să-i fiu un ajutor sau o mângâiere. Persoana aceea primește de la mine ceea ce eu am primit de la Dumnezeu, și primește pentru ca la rândul său să poată transmite altora, și aceștia altora. În felul acesta influența harului lui Dumnezeu împărtășit nouă se extinde peste tot pământul, măcar că se poate să nu ieșim deloc din statul în care locuim. Fraților, aceasta vrea Dumnezeu să facă cu noi, și atunci influența noastră va fi dusă în toate părțile lumii.

Să răspundem acum la întrebarea: cum să primim Mărturiile? Haideți să citim cum au fost ele în realitate respinse, cu toate că se gândea că sunt acceptate. În felul acesta vom ști cum să evităm greșeala aceasta, și vom ști cum să le acceptăm. Citesc aici despre cineva al cărui „exemplu a făcut mult pentru a zdruncina încrederea în Mărturii.” Cum a făcut aceasta? „El a umblat tocmai în opoziție cu lumina pe care a dat-o Dumnezeu.” Însă el nu bănuia că umblă contrar lor. Se gândea că procedează drept față de ele. Cum se face atunci că a pierdut așa de tare însemnătatea lor? Iată răspunsul: „Muștrările și avertizările din partea Domnului au fost ocolite, interpretate și făcute fără putere prin procedee omenești.”

Cum au fost acestea „ocolite?” Iată răspunsul: „De ce construiești scuze neîntemeiate?” „Cât de rușinați ar trebui să fie aceia ce au întors spatele sfatului lui Dumnezeu, și au încercat să astupe impresia pe care Dumnezeu voia să o lase.”

Cum au fost „interpretate?” Iată răspunsul: Ei „pun propriile lor construcții peste ele, zicând că ele nu cer să faci așa.”

În felul acesta Mărturiile au fost ocolite, interpretate și făcute fără putere, de către aceia care credeau că le cred, și care credeau că le acceptă. Sunteți voi printre aceia care le ocoliți prin scuze neîntemeiate? Le interpretați voi, și le faceți fără putere, așezând propriile voastre construcții peste ele, zicând că ele nu vor să spună cutare sau cutare lucru? Desigur că faceți așa, și știți asta. Așa că haideți să ne oprim chiar acum.

Atunci, cum să le primim? Cum să știm ce vor ele să spună? Iată răspunsul: „Ele spun exact ceea ce este declarat.” Ce

spun ele? „Exact ceea ce este declarat.” Puteți spune voi ce spun ele? Da, și încă foarte simplu. Atunci, luați-le exact așa cum vorbesc. Deschideți-vă inimile larg înaintea lui Dumnezeu, pentru ca prin Spiritul Lui cel bun să poată implanta în ele principiul existent în exact ceea ce spun Mărturiile, apoi principiul va apărea și va străluci în viața voastră. *Atunci* veți fi acceptat Mărturiile. Atunci veți ști că credeți Mărturiile. Atunci nu va mai exista pericolul de a greși în ce le privește. Alții vor ști aceasta, pentru că veți lăsa în inimi impresii care nu se vor șterge, și ei vor lăuda pe Dumnezeu în ziua cercetării.

CAPITOLUL 3

Știința Mântuirii

(Vineri seara, 12 februarie, 1897)

Oricine știe că secolul acesta este unul foarte științific, cel puțin așa se zice, așa se pretinde și așa aspiră să fie. Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie întotdeauna pe măsura vremurilor. Mai mult de atât: El vrea ca poporul Lui să fie înaintea vremurilor. Mai specific, El vrea ca poporul Lui să fie întotdeauna niște reformatori, iar pentru ca o persoană să fie reformator, trebuie să fie înaintea celor din vremea lui. De aceea, întrucât secolul acesta este în mod specific unul științific, în pretenții și în alt fel, cauza lui Dumnezeu, poporul Lui, trebuie să fie întemeiat în știință, pentru a face față cerințelor vremii. Aceasta este declararea unei afirmații la al cărei studiu vă invit în seara aceasta. Domnul vrea ca noi să acceptăm să studiem afirmația aceasta, și să zidim pe ea, până când va fi demonstrat în noi în fața lumii că afirmația aceasta este corectă din punct de vedere științific. Dacă voi și eu, dacă toți cei ce mărturisesc numele lui Hristos vor face așa, atunci lucrul acesta va fi realizat de Domnul. Lumea va vedea aceasta, și lumea va vedea dacă voi și eu avem parte de aceasta sau nu. Căci dacă voi și eu nu avem nimic cu aceasta, vor avea parte de ea aceia care

vor permite Domnului să facă demonstrația prin ei; și dacă voi și eu nu-I vom permite să o facă, o vom pierde.

Dar voi spuneți că lucrarea poporului lui Dumnezeu este mântuirea. Mântuirea este singura cauză a Domnului. Aceasta au spus și ceilalți frați. Aceasta am auzit în lecția din după-amiaza aceasta, și am auzit în toate lecțiile din Evrei. Este lecția pe care am auzit-o din alte locuri din Scriptură. Iar Scriptura spune că noi nu trebuie să știm altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit. Voi spuneți aceasta. Da, și eu spun așa. Spun că lucrarea poporului lui Dumnezeu – tot ceea ce constituie cauza lui Dumnezeu în lume, este lucrarea mântuirii. Și este perfect de acord cu ceea ce deja am declarat. De aceea mântuirea este știință.

Mai mult de atât, mântuirea nu este pur și simplu știință, nu este doar în mod simplu o știință. Ea este cea mai mare, este cheia, este centrul tuturor științelor. Este ceva ce ține cel mai mult de știință dintre toate cele cu care se ocupă mințile oamenilor din lumea aceasta. Așa că, atunci când poporul lui Dumnezeu ia mântuirea lui Dumnezeu *așa cum este ea în Dumnezeu*, când cauza Lui, a mântuirii în lume va reprezenta cu adevărat ideile Lui cu privire la mântuire, atunci va fi descoperită lumii știința aceea care este mai presus de toate celelalte științe. Atunci poporul lui Dumnezeu va putea sta înaintea celor ce sunt regi în ale științei, și să nu se rușineze, în secolul acesta al științei.

Sunt foarte devotat acestui adevăr. Și vreau ca voi să vedeți cât de complet este adevărul acesta. Voi și eu suntem devotați pentru mântuirea dată de Dumnezeu. Și vreau să vedeți cu ajutorul Bibliei – cartea întregului adevăr – faptul că mântuirea este știință. Atunci veți fi și voi, împreună cu mine, devotați acestui adevăr.

Mai întâi de toate, aș vrea să vă gândiți serios la acest lucru, și să înțelegeți în mod personal nu doar că mântuirea este știință, ci este cea mai înaltă dintre toate științele.

Cuvântul „știință” înseamnă, în mod literal, *cunoaștere*. Știința botanicii este cunoașterea botanicii. Știința astronomiei este cunoașterea astronomiei. Un anume om de știință a definit știința ca fiind „produsul gândirii.” Toată cunoașterea – știința – pe care

lumea o are despre astronomie, este produsul gândirii lumii în ce privește subiectul astronomiei.

În ce privește mântuirea, aceasta este cunoașterea lui Dumnezeu: „viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” Aceasta este știință. Dar cunoașterea aceasta nu este produsul gândirii *omului*, ci este produsul gândirii *lui Dumnezeu*. Căci „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” De aceea, pentru că mântuirea este produsul gândirii lui Dumnezeu, nu este doar știință, ci este cea mai înaltă dintre toate științele.

Ceea ce este recunoscut de lume drept știință – științele naturale – este produsul gândirii oamenilor. Oamenii gândesc cu ajutorul minții. Așadar oamenii se ocupă de toate aceste științe prin intermediul minții. Dar mântuirea se ocupă de mintea *însăși*. Care, deci, este mai înaltă? Care este mai înaltă – ceea ce se ocupă cu toate celelalte lucruri, sau *ceea ce se ocupă cu* ceea ce se ocupă cu toate celelalte lucruri? Cu siguranță, ultima. De aceea, întrucât oamenii cu mintea se ocupă de toate celelalte științe, iar mântuirea se ocupă cu mintea însăși, este foarte limpede nu doar că mântuirea este știință tot așa cum sunt și celelalte științe, ci aceasta este o știință mai înaltă decât toate celelalte științe. Este cea mai înaltă știință ce poate fi cunoscută de mintea omului.

Din nou: mântuirea are de-a face cu mintea. Dar, în cadrul mântuirii, și prin mântuire, cine se ocupă de minte? Este Dumnezeu Însuși. De aceea, întrucât Dumnezeu Însuși este Cel care pune în aplicare știința aceasta, care o face cunoscută, întrucât știința aceasta este produsul gândirii lui Dumnezeu, concluzia este că știința mântuirii este cea mai înaltă, cea mai profundă, cea mai vastă dintre științele cunoscute nu doar de mintea omului, ci de întregul univers.

Haideți să citim câteva versete: „Nu vă conformați lumii acesteia, ci fiți transformați prin reînnoirea minții voastre.” Rom.

12:2 (KJV). „Astfel, deci, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu.” Rom. 7:25. „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere (ne-a dat minte – KJV).” 1 Ioan 5:20. „Noi avem mintea lui Hristos.” Singurul fel în care Domnul poate ajunge la noi este prin intermediul minții. El tratează cu noi doar prin intermediul minții. El ne guvernează doar prin intermediul minților noastre. Iată: „Astfel, deci, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului.” Cea dintâi dintre toate poruncile, este aceasta: „Ascultă Israele. Domnul Dumnezeuul tău este singurul Dumnezeu; să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și *cu toată mintea ta*.” (KJV). „Mintea firească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu; căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, nici nu poate să se supună.” (KJV). Mintea firească ce nu poate fi supusă legii lui Dumnezeu – nu poate fi – trebuie să fie schimbată, trebuie să o schimbăm cu o altă minte care întotdeauna slujește legii lui Dumnezeu. Schimbarea aceasta de minte, este mântuirea. Reînnoirea aceasta a minții este realizată de Dumnezeu în cadrul lucrării mântuirii Lui, și nu poate fi realizată de nimeni altcineva. De aceea, este cea mai înaltă dintre toate științele – cea mai înaltă dintre științele cunoscute de mintea omului, cea mai înaltă dintre cele cunoscute universului.

Începeți să înțelegeți motivul pentru care Mărturiile vorbesc despre „știința mântuirii?”

Acum, aș vrea să înțelegeți că și alții gândesc la fel. Aș vrea să înțelegeți că nu sunt singurul care susține aceasta. Aș vrea să înțelegeți că pentru poziția aceasta avem autoritate – autoritate științifică – adică autoritate din partea persoanelor care înțeleg știința.

Dacă aș putea să vă aduc în seara aceasta dovada faptului că aceia ce înțeleg toate celelalte științe mai bine decât oricine din lumea aceasta, mărturisesc faptul că sunt mai interesați de știința aceasta decât de toate celelalte împreună, că ei văd în știința aceasta aspecte mai vrednice de considerația lor decât în toate celelalte științe puse laolaltă, atunci nu ați recunoaște oare că pot avea siguranță vorbind așa cum o fac – dintr-un punct de vedere

științific? Ei bine, mă aflu tocmai într-o astfel de tovărășie – tovărășia unora care înțeleg toate celelalte științe, și am dovada declarată cu sinceritate a faptului că ei sunt mai interesați de aceasta decât de toate celelalte puse împreună.

În 1Petru 1:10-12, apostolul vorbește despre mântuire, și de acolo citesc după cum urmează:

„Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și *în care CHIAR ÎNGERII DORESC SĂ PRIVEASCĂ.*”

Ce anume doresc îngerii să privească? Mântuirea lui Dumnezeu propovăduită prin Duhul Sfânt trimis din cer. Cuvântul grecesc folosit aici pentru „doresc” înseamnă „a-și pune pe inimă ca să înțeleagă.” Iar cuvântul grecesc folosit pentru „să privească” înseamnă „a se apleca asupra unui lucru pentru a privi la el; a privi cu capul aplecat în față; a privi cu corpul înclinat; a privi cu atenție, a inspecta cu curiozitate – acțiune efectuată de cineva care vrea să cunoască un anumit lucru.” Aceasta este atitudinea îngerilor față de subiectul mântuirii.

Înțeleg îngerii alte științe – biologia, geologia, ihtiologia, astronomia - și toate celelalte științe? Știți că le înțeleg. Oricine știe că îngerii înțeleg în profunzime toate celelalte științe. Oricine știe că putem spune cu siguranță deplină că toți îngerii înțeleg toate celelalte științe cu o profunzime infinit mai mare decât înțelegerea pe care a avut-o, sau o are vreun om în dreptul unei singure științe. Dar îngerii sunt mult mai interesați de subiectul mântuirii decât de toate celelalte științe. Ei, care cunosc cel mai mult despre toate celelalte, sunt cei mai interesați de aceasta. Ați căzut de acord cu mine cu ceva mai înainte că dacă voi putea cita o astfel de autoritate, atunci veți recunoaște faptul că suntem siguri luând poziția aceasta. Îndrăzniți, deci, suntem în siguranță. Suntem în cea

mai bună tovarășie – da, în cercul științific cel mai înalt. Există o autoritate care este concludivă asupra subiectului – o autoritate științifică.

Să nu credeți că mă joc cu cuvântul „știință” aici, în seara aceasta. Folosesc cuvintele „știință” și „științific” în legătură cu mântuirea, ca pe niște cuvinte adevărate la modul absolut. Mântuirea lui Dumnezeu este cu adevărat ceva ce ține de știință. Nu de știința numită pe nedrept astfel, ci de știința supremă, de știința veritabilă. Așa că să nu rămâneți cu impresia că mă joc cu cuvintele „știință” sau „științific.” Le folosesc în înțelesul lor adevărat, deoarece așa este corect în legătură cu acest subiect.

Dar aceasta nu este tot: nu doar că îngerii doresc să privească în aceasta, ca unii care vor să cunoască ceva; ei ei chiar ajung să cunoască. Ei învață privind în aceasta și studiind-o. Să deschidem la Efes. 3:8-11, și vom vedea exprimat acest gând:

„Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca (fiți atenți: eu trebuie să predic bogățiile nepătrunse ale lui Hristos pentru a-i face pe toți să vadă care sunt lucrurile ce însoțesc această taină ascunsă în Dumnezeu, și fac aceasta cu scopul, pentru ca) domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.”

Care este scopul pentru care îi face pe toți să vadă aceasta? Pentru ca domniile și stăpânirile „din locurile cerești” („în cer” cum redau alte traduceri; așa este corect) să cunoască înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu. Îngerii, domniile și stăpânirile, doresc mult să privească în evanghelia aceasta a mântuirii când este predicată prin Duhul Sfânt trimis din cer. Ei privesc și studiază. Și pe măsură ce studiază, ei învață noi descoperiri despre înțelepciunea lui Dumnezeu – înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu – după planul cel veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru. Știți din alte părți din Scriptură că taina

aceasta a lui Dumnezeu, planul acesta veșnic, este descoperit în evanghelie. Voi știți că domniile și stăpânirile (sau „puterile” cum apare în KJV) din cer nu sunt eterne într-un singur mod – ele nu sunt din veșnicie în veșnicie. Ele sunt dintr-un anumit timp până în veșnicie, așa cum suntem și noi. Gabriel dănuiește în veșnicie doar din momentul în care a fost creat. El nu este din veșnicie până în veșnicie.

Dar Dumnezeu este din veșnicie până în veșnicie. Acum, din veșnicie și până în veșnicie a existat, și există, *un plan* – planul Său cel veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru. Cât timp va lua îngerilor să pătrundă până în profunzime, să epuizeze studiul acestui plan veșnic? Toată veșnicia. Este limpede. Întrucât planul acesta este descoperit în evanghelie, este făcut cunoscut prin taina lui Dumnezeu, care este „Hristos în voi, nădejdea slavei,” este foarte limpede că îngerii studiază aceasta. Și pe măsură ce privesc în ea, ei văd descoperindu-se înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, potrivit cu planul Său cel veșnic. Ei doresc să privească în ea. Ei fac așa, și în felul acesta învață.

Ei bine, întrucât ei înțeleg toate celelalte științe mai mult decât vreun om înțelege una singură dintre științe, dacă ei sunt mai interesați de aceasta decât de toate celelalte, și învață din aceasta, nu este acesta un fapt pe care ne putem bizui cu siguranță? Așadar, nu este acesta, de asemenea, un subiect căruia merită să-i acordăm mai mult din gândurile noastre, din gândirea noastră cea mai înaltă, decât tuturor celorlalte puse împreună? Putem să ne punem inimile în acest studiu, putem să ne dăruim tot sufletul acestui studiu, fără să fim în afara domeniului științific? Putem, da, putem! Haideți să o facem.

Să nu mă înțelegeți greșit. Nu lansez un atac asupra altor științe. Eu nu spun că toate celelalte științe ar trebui să fie ignorate, să fie socotite drept ceva nesemnificativ, ceva nevrednic de vreo atenție. Nu. Eu spun că știința mântuirii este mai mare decât toate, și că tot ceea ce studiem în aceste științe trebuie să fie studiat în dependență de aceasta, care este mai mare. Eu spun doar că toate

celelalte trebuie să ocupe un loc secundar cel puțin, față de aceasta, dacă vrem să fim pe baze științifice.

Gândiți-vă la aceasta! Să privim la mințile noastre firești, minți cu care ne ocupăm de alte științe. Aș fi eu, ar fi vreun om, pe o bază strict științifică concentrându-și tot ce are mai bun și mai înalt din gândirea lui asupra unei științe, când autoritatea cea mai înaltă posibilă îi spune că există o gândire mai înaltă la îndemâna lui? Ar fi așa ceva științific? - Nu. Așadar, vedem că știința mântuirii este o știință; că este cea mai înaltă dintre științe. Așa că omul acela care nu își devotază gândirea cea mai înaltă, cea mai bună, și toate puterile sale, acestei științe mai întâi de toate, pentru ca aceasta să conducă în toate celelalte științe, prin natura lucrurilor nu este pe o bază științifică.

Și nu este nici înțelept. Căci, ce este știința aceasta? Este mântuire. Foarte bine. Și este viață veșnică. Să zicem că eu îmi devotez toată viața, toate forțele, altor științe, neglijând știința mântuirii sau socotind-o ca inferioară, pot ajunge să înțeleg acele științe? - Nu. Cât timp voi avea, în cazul acesta, pentru a studia acele științe? - Cel mult câțiva ani. Apoi lucrarea mea în aceste științe se va termina pentru totdeauna, și nu voi mai avea niciodată șansa să le studiez mai mult.

Dar dacă o pun pe aceasta mai întâi de toate, și las pe celelalte pe un loc inferior până când o dobândesc pe aceasta, atunci voi avea din nou șansa de a le studia pe celelalte? – Da. Cât timp? – O veșnicie. Nu este aceasta o cale mai înțeleaptă? Nu este aceasta singura cale înțeleaptă? – Cu siguranță așa este. Haideți, deci, să fim pe baze științifice, la modul strict, la modul suprem.

Haideți să privim mai adânc. Primul pasaj pe care l-am citit în legătură cu îngerii, începe cu profeții, astfel: „Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare,” când au mărturisit mai dinainte despre suferințele lui Hristos, și despre slava care avea să le urmeze.

Prin profeți a fost pusă în scris, așa cum o avem aici, știința mântuirii, produsul gândirii lui Dumnezeu în ce privește subiectul

mântuirii. Cartea aceasta de știință, știința mântuirii, a fost scrisă de profeți. Au cunoscut ei ceva despre celelalte științe? – Da.

Putem găsi dovada în mai multe locuri – mai multe decât putem aminti în seara aceasta. Vom privi două sau trei aspecte, ca să ni se fixeze în minte faptul că ei au avut cunoștințe despre acestea.

În capitolul cincisprezece din prima epistolă către Corinteni există o declarație științifică făcută cu aproximativ o mie șapte sute de ani înainte ca ea să fi fost descoperită de știință. A fost acolo în toate secolele, dar oamenii de știință în al căror domeniu se încadrează, nu au cunoscut-o prin procesul gândirii lor. Este declararea unui adevăr din astronomie. Oricine a crezut declarația din Biblie a cunoscut adevărul acesta tot timpul, chiar dacă nu a auzit niciodată cuvântul „astronomie.” Dar știința omului nu a cunoscut acest adevăr și l-a descoperit doar după un timp așa de îndelungat.

O altă idee: Pentru că scriitorul biblic a făcut declarația aceasta științifică pe care după o mie șapte sute de ani oamenii de știință au găsit-o că este corectă din punct de vedere științific, nu a fost aceasta o declarație la fel de științifică tot timpul, așa cum este și acum după descoperirea ei? – În mod sigur a fost. A fost așa când a scris-o scriitorul? – Cu siguranță. Pasajul este în 1Cor. 15:41:

„Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea.”

Adevărul acesta nu a fost recunoscut acum o sută de ani, deoarece pe vremea aceea un om care se considera demn de a fi socotit astronom, și era considerat astfel de tovarășii lui, a criticat declarația ca fiind incorectă, și ca fiind o dovadă despre ignoranța scriitorilor Bibliei; deoarece el credea (adică scriitorul biblic credea) că o stea diferă de altă stea în strălucire, *și nu în distanță*. Aceasta este declarația făcută de acest critic. Părerea lui era, și el vorbea în numele astronomiei, că unicul motiv pentru care o stea este pentru noi mai strălucitoare și mai frumoasă decât altă stea, este acela că una este mai aproape de noi decât alta, așa încât

putem primi mai mult din lumina ei. Dar astăzi, în toate domeniile acestei științe este recunoscut ca adevărat faptul că există la fel de multă deosebire între stele, în grandoarea, frumusețea și nuanțele lor de culoare, ca și între florile de pe pământ. Și, dacă am putea vedea toate florile de pe pământ plantate în fața ochilor noștri pe un câmp imens, cu toată frumusețea și varietatea lor de culori, iar după aceea am putea vedea stelele cerurilor tot așa de clar cum vedem florile, am vedea un tablou la fel de variat și frumos ca și celălalt. Lucrul acesta este cunoscut acum, dar nu era cunoscut pe vremea când a fost scris pasajul acesta către Corinteni.

Întreb: declarația aceasta nu a fost științifică, nu a fost declarația unui adevăr din știință, în ziua când l-a scris Pavel și l-a trimis la Corint, tot așa cum este și acum? Descoperirea pe care a făcut-o știința când a aflat că acesta este adevărul nu a făcut ca declarația să devină adevărată, și nu a adăugat nici un pic greutatei ei de adevăr. Descoperirea lor a arătat pur și simplu că ei au descoperit ceva ce era adevărat, ceva ce ei nu au știut mai devreme pentru că nu au crezut în Biblie. Dacă ar fi citit declarația în Biblie, dacă ar fi crezut-o și acceptat-o, ar fi cunoscut acest adevăr științific cu mult înainte ca vreun om de știință să-l descopere.

Există o altă știință. Sir Isaac Newton ședea într-una din zile sub un măr. Un măr a căzut de pe o creangă, lângă el. De multe ori căzuseră mere din pomi până atunci. Însă în ziua aceea el se afla într-o stare meditativă, și a început să se gândească. De ce a căzut mărul? Trebuie că pământul are o anumită influență asupra lui ca să-l atragă spre sine. Pământul fiind mai mare decât mărul, îl atrage spre sine atunci când se rupe legătura dintre măr și pom. El a spus așa: „Dacă iau mărul și îl arunc în sus cât de tare pot, el cade din nou pe pământ. Deci, dacă influența pământului este cea care l-a atras de la o distanță așa de mică, faptul că eu îl arunc cât de sus pot și mărul vine înapoi este o dovadă a faptului că influența pământului ajunge până la distanța aceea mare față de pământ, reține obiectul și îl aduce înapoi. Dacă aș putea să-l arunc în sus pe o distanță de o milă, și ar cădea înapoi, ar fi limpede că influența aceasta ajunge până la o milă ca să aducă obiectul înapoi. Așadar,” a zis el „dacă acesta este adevărul, influența ar trebui să ajungă

până la lună. Mă întreb dacă ajunge până la lună. Voi încerca să aflu.” S-a dus acasă, s-a așezat, a luat modelele astronomice referitoare la orbita lunii, și a început să facă o serie lungă de calcule matematice. Dar nu a obținut niciun rezultat. A încercat iar și iar, dar fără rezultat. Nu a reușit să vadă din calcule că influența aceasta ar ajunge până la lună.

A renunțat la calcule pentru aproape zece ani, dacă îmi aduc bine aminte, după care le-a reluat. Într-una din zile a fost publicată o nouă metodă de calcul pentru orbita lunii, care a corectat anumite erori din modelele anterioare. Când s-a publicat aceasta, Newton s-a întrebat dacă va satisface nevoia lui. A luat formulele, a început să lucreze, și a făcut o serie lungă de calcule care pe noi ne-ar depăși, cu siguranță. În cele din urmă a redus totul la două sau trei formule, și a văzut că urma să ajungă la rezultat. A fost atât de copleșit de realitatea aceasta uimitoare încât nu a reușit să-și termine calculele. Creionul i-a căzut din mână, și a trebuit să apeleze la un prieten ca să le termine în locul lui. Prietenul a făcut aceasta, și astfel Sir Isaac Newton a demonstrat o realitate științifică, sau mai bine zis o nouă știință. Se numește gravitație. De atunci numele lui a rămas viu în domeniul științific.

Aceasta a fost cu adevărat o mare realizare. Totuși, a fost descoperită în Biblie cu douăzeci și cinci de secole înainte ca Sir Isaac Newton să o descopere în natură. Gravitația este pur și simplu ceea ce ține universul în echilibru. Este acel principiu, acea lege, după cum ar spune oamenii de știință, prin care este menținut echilibrul universului. Adică, fiecare corp din univers influențează fiecare alt corp, și este în echilibru cu fiecare. Nu doar fiecare corp, ci fiecare particulă de materie din univers, atrage și influențează fiecare altă particulă din univers.

În lumea fizică acesta este corespondentul realității pe care am studiat-o în clasa de Biblie din după amiaza aceasta, în ce privește viața. Am văzut că nu puteți atinge pe nimeni sau nimic, fără ca acest fapt să fie cunoscut de-a lungul întregului univers. O vrabie nu cade fără știrea Tatălui vostru, și nu cade fără să fie simțită căderea ei de-a lungul întregului univers. Aceasta este doar o realitate corespondentă celeilalte.

Există și o realitate spirituală ce corespunde celor două.

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; Dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca.” Psalmi 139:7.

Dacă voi sau eu, ne gândim la un lucru bun, este acesta discernut și în altă parte? Gândim ceva rău. Ce este un gând rău? – Este păcat. Unde începe păcatul, deci? – În gând. Este păcatul meu discernut și în alt loc din univers în afară de mine însumi? Cine îl discern? – Dumnezeu, prin Duhul Lui. Atunci, există vreun fapt spiritual în universul nostru care să nu fie discernut? Să nu fie simțit? Există vreun gând spre bine sau spre rău, care să nu fie simțit? Observați că gravitația este o știință? Sir Isaac Newton a descoperit un adevăr din univers care corespunde altor adevăruri din univers.

Legea pe care a descoperit-o Newton este, așa cum am spus, acea lege prin care este menținut echilibrul universului. Voi citi acum din Scriptură ceea ce arată că adevărul acesta a fost cunoscut cu douăzeci și cinci de secole înainte ca Newton să-l descopere. Isaia 40:12:

„Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma, și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură? Cine a cântărit munții cu cântarul, și dealurile cu cumpăna?”

Când au fost făcuți munții și dealurile, au fost puși în echilibru unul față de altul. A fixat Dumnezeu lucrurile așa încât echilibrul acesta să se mențină? Care este denumirea științifică a legii prin care se menține echilibrul tuturor lucrurilor? Gravitație. Atunci, despre ce a vorbit Isaia? – Despre gravitație. Cu siguranță.

Un om de știință ilustrează faptul acesta prin micuța floare numită ghiocel. Există două feluri de flori care se reproduc prin sămânță. Un fel sunt florile cu corola orientată în sus, iar celălalt fel sunt florile cu corola aplecată. Ați observat că în mijlocul florii există firicele mici în jurul unui fir central. În cazul unei flori cu corola verticală, care se reproduce prin sămânță, firul central este întotdeauna mai scurt decât firicelele care îl înconjoară. Dacă este

o floare cu corola aplecată, firul central este mai lung decât firicelele din jurul lui. Motivul este acela că polenul de pe firicelele înconjurătoare trebuie să cadă pe cel central, pentru a se putea realiza reproducerea.

Într-o floare cu corola ridicată firul central trebuie să fie mai scurt decât celelalte, așa încât polenul de pe acelea să poată cădea pe el. Dacă ar fi mai lung, polenul ar cădea jos, fără să ajungă la el, așa că nu ar putea să ia naștere nicio sămânță. În cazul florii cu corola aplecată, dacă firul central ar fi mai scurt, polenul ar cădea pe lângă el, și din nou nu s-ar putea naște nicio sămânță. Așadar, în fiecare floare cu corola ridicată, ce se înmulțește prin sămânță, firul central este mai scurt decât cele din jurul lui. În fiecare floare cu corola aplecată, ce se înmulțește prin sămânță, firul central este mai lung.

Ghiocelul se înmulțește prin sămânță. Și, cu toate că este o floare cu corola ridicată, firul central este *mai lung* decât cele care îl înconjoară. Cum se poate așa ceva? Voi repeta, ca să prindeți ideea mai clar: Ghiocelul este o floare cu corola ridicată, propriu-zis, și se reproduce prin sămânță. Așadar, firul central ar trebui să fie mai scurt decât celelalte. Dar este mai lung. Atunci, cum se poate reproduce prin sămânță? Domnul a avut grijă de aceasta. El a făcut în așa fel încât, deși este o floare cu corola ridicată, totuși să se încline și să se aplece. De aceea, în floarea aceasta cu corola ridicată, firul central este făcut mai lung decât celelalte. Floarea aceasta crește și stă cu bobocul perfect vertical până când acesta se deschide, se coace și este gata pentru reproducere. Exact atunci își apleacă capul și, după ce polenul cade acolo unde trebuie, micuța floare se ridică din nou și stă vertical.

Lucrul acesta este frumos în sine; dar aici intervine ilustrația legată de legea gravitației. Omul acela de știință mi-a spus că aceea ce face ca floarea să se aplece, să-și lase capul în jos, este atracția pământului. Este corect. Ce face ca mărul să cadă? – Greutatea. Dar greutatea este pur și simplu gravitație – din cuvântul latin *gravus*, care semnifică greutate. Ce face ca floarea aceasta verticală să-și aplece capul? – Greutatea pământului. Dar de ce nu face greutatea pământului ca floarea să-și aplece capul

mai repede? Ah, când Dumnezeu a făcut floricea aceasta, El a echilibrat pământul, de fapt a echilibrat universul, după nevoile acesteia. Când Dumnezeu a făcut ghiocelul acesta micuț și modest, a ținut universul în echilibru, și l-a ajustat după nevoia florii acesteia modeste și micuțe! Iar, dacă Dumnezeu se gândește la floricea aceea micuță, nu se va gândi cu mult mai mult la voi, puțin credincioșilor?

Omul acela de știință mi-a spus că dacă pământul – și desigur universul – ar fi fost făcut cu un singur kilogram, sau cu o sută de grame mai greu decât este, aceasta ar fi făcut ca ghiocelul să se aplece înainte de vremea potrivită; deoarece, fiind mai greu ar fi avut o influență mai mare asupra acesteia. În cazul acesta, primul ghiocel ar fi fost și ultimul. Dar, pentru ca micuțul ghiocel să poată exista și să producă bucurie omenirii până la sfârșitul lumii, Dumnezeu a ajustat universul exact după nevoile acelei flori, așa încât atunci când sosește timpul exact al nevoii ei, greutatea să fie exact aceea care să o atragă în jos. Apoi, după ce stă aplecată pentru ca reproducerea să poată avea loc, un surplus de putere pătrunde în ea prin rădăcini, tulpina i se întărește, iar floarea învinge gravitația și se ridică din nou ca înainte.

„Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma, și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură? Cine a cântărit munții cu cântarul, și dealurile cu cumpăna?”

Cine a stabilit echilibrul universului? – Dumnezeu. Isaia a declarat aceasta cu aproape două mii cinci sute de ani înainte ca Sir Isaac Newton să o descopere. Nu a fost acesta un fapt științific atunci când l-a scris Isaia? – A fost. Nu a fost scris în toți anii aceștia? – A fost. Nu a fost tot timpul acesta un adevăr științific? – A fost. Mai era socotit acesta un adevăr științific atunci când l-a descoperit Newton? – Nu. Oamenii de știință au învățat ceva ce nu știau până atunci, dar care a fost scris tot timpul în Biblie.

Să ne gândim la lucrurile acestea. Dumnezeu vrea să o facem. El vrea ca noi să vedem că mântuirea, Cuvântul pe care El ni l-a dat nouă, și pentru care ne solicită cele mai înalte capacități ale gândirii, nu este ceva îngust și secundar, ci este cel mai mareț dintre cele pe care le poate cunoaște lumea. Este cel mai mareț

adevăr pe care știința lumii poate să-l cunoască. Este știința supremă pe care ar putea lumea să o cunoască.

Cu toate acestea noi nu trebuie să-l studiem *ca să fim oameni de știință*. Noi trebuie să-l studiem ca să fim mântuiți. Și a fi mântuit este ceva ce ține de știință.

CAPITOLUL 4

Știința Mântuirii

- continuare -

(Duminică seara, 14 februarie, 1897)

Mai am câteva explicații înainte să începem studiul din seara aceasta. Fără îndoială, mulți s-au întrebat dacă va suporta testul tot ceea ce s-a spus în seara trecută. Vă spun că va suporta. Nu am vorbit la întâmplare. Este adevărat că nu am urmărit fiecare lucru în detaliu, dar dacă vă veți gândi la cele pe care le-am spus, când le veți primi tipărite, veți înțelege că este adevărat. Când am spus că ghiocelul a fost creat în echilibru față de pământ, iar pământul în echilibru față de ghiocel, atunci, dacă un meteorit de câteva tone cade pe pământ, nu va face ca gravitația acestuia să crească? Și nu va distruge echilibrul dintre floare și pământ? – Nu. Deoarece nu numai pământul este în echilibru cu floarea, ci întregul univers. Vă aduceți aminte că atunci când se studiază legea gravitației, declarația științifică spune că „fiecare particulă de materie din univers este atrasă de fiecare altă particulă,” așa că nu doar pământul, ci universul este echilibrat după nevoile florilor. Așa că, dacă un meteorit cade, aceasta nu va face să crească gravitația universului.

Vreau să dau câteva explicații pentru început: Dacă aș fi vorbit în lecția anterioară despre subiectul „Știința în Biblie” sau „Știința și Biblia,” aș fi discutat mai pe larg ce este gravitația, și ce nu este, conform cu înțelesul științific al cuvântului. Însă nu am vorbit despre aceasta. Tot ce am intenționat în seara trecută, a fost

de a relata descoperirea legii gravitației, și teoria ei ca lege. S-au schimbat anumite puncte de vedere din vremea lui Newton, în ce privește teoria acestei legi, însă aceasta nu afectează legea.

Ca să ne ținem strict de adevăr, gravitația nu este deloc o lege, ci este pur și simplu puterea lui Dumnezeu. De fapt, în realitate nu există „legi ale naturii.” Legile naturii sunt doar caracteristici ale lui Dumnezeu. Legea gravitației, este o caracteristică a lui Dumnezeu. Este manifestarea puterii lui Dumnezeu. Dar, întrucât nu am discutat ce este în realitate, am folosit termenii în sensul acceptat în mod uzual, și doar ca fiind acel ceva prin care este menținut echilibrul universului.

Voi citi în seara aceasta o altă definiție a științei. Este luată din una dintre științele recunoscute ca fiind cele mai de frunte în lume: „Știința este cea mai exactă cunoaștere pe care o deținem despre un anume subiect.” Cuvântul „știință” literalmente înseamnă cunoaștere. Definiția pe care am dat-o în seara trecută este corectă. Știința este produsul gândirii. De asemenea este destul de bună definirea ei ca fiind cea mai exactă cunoștință pe care o avem asupra subiectului.

Acum, să revin la cele două aspecte pe care le-am tratat în lecția anterioară. Unde a fost de găsit cunoștința cea mai exactă în ce privește diferența de strălucire a stelelor, timp de șaptesprezece secole, înainte ca știința să descopere aceasta? – În Biblie. Atunci, unde a fost de găsit adevărata știință despre acest subiect? – În Biblie. Unde a fost de găsit cunoștința cea mai exactă despre echilibrul existent în univers timp de douăzeci și cinci de secole, înainte să fie descoperit? – În Biblie. Atunci, care a fost cartea cea mai științifică, în ce privește subiectul acesta? – Biblia. Țineți minte că nu vorbesc despre știință și Biblie. Vorbesc despre știința mântuirii. Și, cu toate că fac referire la alte științe, o fac doar în legătură cu conexiunea inseparabilă pe care o au cu știința aceasta de căpătâi. O fac pentru ca noi să putem cunoaște, după toate dovezile pe care le putem aduna în aceste două ore de studiu, că mântuirea este știință, că este cea mai înaltă știință din univers, că este cea mai demnă de studiul nostru, și că noi acționăm în mod

științific atunci când consacram acesteia studiului nostru de căpătâi, făcut cu tot sufletul.

Biblia nu este un tratat asupra vreunei științe, cu excepția științei mântuirii. Este un set de tratate legate de acest subiect. Biblia *face referire* la alte științe, dar nu există în Biblie tratate legate de vreo altă știință. Sunt în ea referiri la alte științe, cum sunt cele pe care le-am remarcat în Corinteni și în Isaia. De ce se fac aceste referiri în aceste locuri? Pentru a declara un adevăr științific? Nu, ci sunt folosite pentru a ilustra mai bine înțelegerii noastre știința mântuirii. De ce este introdus adevărul acela din astronomie în 1Cor. 15:41? În ce scop este scris că „o stea se deosebește în strălucire de altă stea?” Gândul continuă „Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere.” Exact așa cum o stea se deosebește în strălucire de altă stea, așa este și cu învierea. În felul acesta putem vedea că scopul pentru care este amintit acest aspect științific, este de a ilustra un aspect din știința mântuirii, de a ne ajuta să vedem mai bine un adevăr din știința mântuirii.

Pentru ce a introdus Isaia în discursul lui declarația legată de gravitație? Haideți să vedem mai departe capitolul, și vom afla. Voi citi versetul acesta, apoi un altul de la sfârșitul gândului pe care îl urmărește. „Cine a măsurat apele cu mâna lui?” „Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?” zice Cel Sfânt. „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.” Isaia 40:25-26.

Niciuna nu scapă purtării Lui de grijă, și toate sunt ținute în echilibru pentru a se face față nevoilor fiecărei floricele ce crește pe câmp. De ce ne atrage El atenția asupra acestui fapt, și de ce îl introduce în locul acesta în text? – Nu o face pentru a declara un adevăr științific, ci pentru a atrage atenția tuturor oamenilor asupra științei mântuirii. La ce folosește această declarație? Trebuie să luăm totul în considerare, și să ne ocupăm cu ce anume a făcut toate acestea? Citesc mai departe: „Pentru ce zici tu, Iacove, pentru

ce zici tu, Israele: „Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea (judecata mea a trecut – KJV) înaintea Dumnezeului meu?” Isaia 40:27.

Dacă Dumnezeu are atâta grijă de floarea ce crește la picioarele noastre, încât niciuna nu este ascunsă și nici uitată, cum poți să spui că tu ești ascuns dinaintea Domnului, și că judecata ta a trecut, și că Lui nu îi mai pasă de tine? Observați că în fiecare caz, adevărul științific este introdus pentru a ne ilustra știința mântuirii.

Un alt gând: Când au înțeles aceste adevăruri cei ce le-au scris, le-au înțeles prin revelație. Cu siguranță nu le-au înțeles în urma unui studiu științific de felul celor pe care le face lumea. Domnul a oferit revelații despre știința Lui cea mai importată, știința mântuirii; și s-a folosit de alte științe pentru a o ilustra pe aceasta. Atunci, care dintre toate științele este cea mai importantă pentru Domnul? – Mântuirea, cu siguranță. Pentru că Domnul a folosit alte științe doar pentru a o ilustra pe aceasta, este foarte limpede că El consideră știința aceasta ca fiind mai importantă decât celelalte.

Și aceasta nu este tot. Un anume om amintit în Biblie a fost foarte versat în știința universală – în toate științele naturii cunoscute în lume. Vreau să vedeți că a existat un om extrem de versat în științele de care se face acum atâta caz în lume. Și vreau să vedeți ce spune el despre toate acestea. Iată ce spune Scriptura:

„Dumnezeu a dat lui Solomon înțelepciune, foarte mare pricepere, și cunoștințe multe ca nisipul de pe țărmul mării. Înțelepciunea lui Solomon întrecea înțelepciunea tuturor fiilor Răsăritului și toată înțelepciunea Egiptenilor. El era mai înțelept decât orice om, mai mult decât Etan, Ezrahitul, mai mult decât Heman, Calcol și Darda, fiii lui Mahol; și faima lui se răspândise printre toate neamurile, deprimprejur. A rostit trei mii de pilde, și a alcătuit o mie cinci cântări.

A vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid, a vorbit, de asemenea, despre dobitoace, despre pasări, despre târătoare și despre pești.” 1 Regi 4:29-33.

„A vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid.” Cum se numește știința aceasta? – Botanică. El a înțeles botanica mai bine decât orice alt om din lume.

„A vorbit de asemenea, despre dobitoace.” Ce cuvânt științific am folosi astăzi pentru aceasta? – Zoologia. Solomon a înțeles zoologia mai bine decât orice om ce trăiește astăzi în lume. El a învățat toate aceste lucruri, căci ni se spune că a vorbit despre ele. A învățat pe alții aceste științe.

„Despre păsări.” Ce știință este aceasta? – Ornitologia. Așadar Solomon a învățat pe alții știința botanicii, zoologiei și ornitologiei.

Și mai ce? „Despre târătoare.” Ce știință este? – Entomologia.

„Și despre pești.” Adică? – Ihtiologia.

Cei care citesc pasajul acesta din Scriptură nu se gândesc de obicei la Solomon ca la un om de știință universal. Însă, dacă ni s-ar fi spus că Solomon a vorbit despre botanică, zoologie, ornitologie, entomologie, și ihtiologie, atunci ar fi fost gata să exclame: Ce om grozav a fost Solomon! Însă nu ar fi fost mai grozav decât este, pentru că sunt spuse despre el toate acestea.

Am citit toate acestea ca să puteți înțelege că Solomon a știut ceva despre știință. Și a știut nu doar *ceva* despre știință, ci a știut despre aceste științe mai mult decât a cunoscut vreun om vreodată despre vreuna dintre ele.

Totuși, cu toate că a înțeles atât de profund toate aceste științe, și cu toate că a învățat pe alții despre ele, iată ce spune: „Să ascultăm, deci, încheierea tuturor învățăturilor,” adică rezumatul tuturor celor spuse: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.”

După aprecierea lui, care este știința ce le întrece pe toate celelalte? – Mântuirea lui Dumnezeu.

Îngerii înțeleg toate științele, totuși ei consideră mântuirea mai vrednică de studiul lor decât toate celelalte științe puse

laolaltă. Profetii, la rândul lor au considerat-o mai vrednică de studiul lor, și au folosit detalii din celelalte doar ca mijloace prin care să se înțeleagă mai bine mântuirea. Iar aici am citit despre un om care a înțeles celelalte științe, și care totuși spune că știința mântuirii le depășește pe toate celelalte. Acum, aș vrea să vedeți că Dumnezeu Însuși, la rândul Său, pe lângă aceștia, o socotește la fel.

Iată cum: Tocmai am citit că Solomon a învățat pe alții toate aceste științe. Câte dintre învățăturile lui le avem scrise, ca să le putem studia? – Niciuna. Dumnezeu nu a păstrat pentru noi nicio relatare scrisă a învățăturilor lui Solomon în domeniul botanicii. Nu a păstrat pentru noi, și nu a înregistrat nicio singură lecție predată de Solomon în domeniul zoologiei, sau al altei științe. Însă, a păstrat pentru noi lecții peste lecții, predate de Solomon în ce privește știința mântuirii. Așadar, chiar dacă am socoti că îngerii exprimă doar o opinie a îngerilor, chiar dacă am socoti că profetii exprimă doar opinia unor profeti, și că Solomon exprimă doar opinia unui om de știință universal, totuși, care este opinia lui Dumnezeu? – Este aceea că mântuirea valorează mai mult pentru voi și pentru mine, și este mai valoroasă pentru studiul nostru decât toate celelalte științe, fiind o cunoștință pe care El Însuși a dat-o.

Știința pe care a înțeles-o și a predat-o Solomon nu a fost o știință ca și aceea a lui Huxley, Darwin, și a altor oameni de știință contemporani. Cu mintea firească, omul se poate adânci în științele naturii, și poate face mari descoperiri. Și, cu toate că aceste descoperiri nu sunt întotdeauna corecte, totuși ei pot descoperi anumite lucruri adevărate. Însă nu acesta a fost felul lui Solomon de a studia. Dumnezeu i-a dat lui Solomon înțelepciune, așa încât el a priceput toate lucrurile prin lumina lui Dumnezeu. El a vorbit despre toate acestea prin înțelepciunea lui Dumnezeu. Astfel, știința pe care a predat-o Solomon, a fost știința lui Dumnezeu. Botanica pe care a predat-o el, a fost botanica veritabilă, divină. Zoologia pe care a predat-o, a fost zoologia divină. Au fost vederile lui Dumnezeu, adevărul lui Dumnezeu, știința lui Dumnezeu despre toate aceste lucruri. Nu a fost așa zisa știință.

Ei bine, întrucât era știința lui Dumnezeu, și întrucât era o știință divină, de ce nu ne-a dat-o Dumnezeu pe toată? De ce nu a dat El lumii tratatul lui Solomon despre botanică, și despre toate celelalte subiecte? – Există un motiv; și motivul este că nu de aceasta are nevoie lumea în primul rând.

Un om poate avea toată această cunoștință, poate să înțeleagă toate aceste lucruri, așa cum le-a înțeles Solomon. Totuși, ce bine i-ar aduce, dacă nu are știința mântuirii mai întâi de toate? Solomon a avut toată cunoștința. Totuși, când și-a întors inima de la Dumnezeu, de la știința mântuirii, și de la studiul acesteia cu toată inima sa, ce bine i-a adus faptul că avea cunoștințe în toate celelalte științe? Cât de mult l-au oprit, ca să nu păcătuiască? Cât de multă putere era în ele ca să-l țină departe de eul lui firesc, de perfidia și stricăciunea care exista în el?

Știți că atunci când și-a întors inima de la știința mântuirii, deși le cunoștea pe toate celelalte, a fost la fel de rău, la fel de păcătos, adâncit în idolatrie și în orice lucru profan, ca și cum nu ar fi cunoscut nici ABC-ul niciunei științe.

Putem vedea că acesta este motivul pentru care Domnul nu a păstrat pentru om scrierile ce țin de știință. Să zicem că oamenii ar fi avut toate aceste cunoștințe, așa cum le-a avut Solomon, și că ar putea să le predea, așa cum le-a predat Solomon. Fără ca inima să le fie predată lui Dumnezeu, fără ca sufletul să le fie salvat, ce bine avea le-ar fi adus știința? Aceasta nu i-ar putea feri de niciun fel de răutate și stricăciune ce există în inima omenească.

Nu de aceste științe are nevoie lumea de astăzi în primul rând. Inima are nevoie să fie purificată, sufletul are nevoie să fie salvat, întregul caracter are nevoie să fie reclădit, mintea are nevoie să fie transformată după chipul și slava lui Dumnezeu, așa încât viața să reflecte neprihănirea Lui, să facă să se manifeste numai cunoștința de Dumnezeu față de toată lumea. Chiar dacă am cunoaște tot ceea ce pot oferi toate științele, nu ne-ar folosi la nimic fără mântuire. Căci nu ar dura decât puțin până când am ajunge să nu mai știm nimic. Merită să ne gândim la aceasta, și gândul să ne însoțească în toate studiile, lecturile și cercetările noastre.

Mai este un gând. Dumnezeu vrea ca voi și eu, toți oamenii, să gândească corect în dreptul oricărui subiect cu care are ceva de-a face. Există oameni care se gândesc la tot felul de subiecte științifice, însă ei nu gândesc corect. Ei merg atât de departe încât nu găsesc niciun loc pentru Dumnezeu. Iar omul fără Dumnezeu, fără călăuzirea oferită de gândul, de mintea lui Dumnezeu, nu este capabil să gândească corect în ce privește aceste subiecte. Mintea nu gândește drept până când nu este reînnoită după chipul Celui ce a creat-o. Mintea trebuie să fie transformată, reînnoită. Noi trebuie să avem cu totul altă minte. Fiecare gând trebuie să fie adus în ascultare, în supunere față de Hristos.

Lucrarea mântuirii este aceea de a restaura chipul lui Dumnezeu în suflet, de a face mintea să fie ceea ce trebuie să fie, adică reflectarea, strălucirea neprihănirii, a gândului viului Dumnezeu. Când lucrarea aceasta va fi făcută, când lucrarea lui Dumnezeu de a arăta cunoașterea de Dumnezeu tuturor popoarelor, va fi terminată în lumea aceasta, atunci Domnul va deschide universul și veșnicia în fața noastră. Atunci toate celelalte subiecte vor fi deschise pentru studiul nostru, iar Domnul ne va putea spune: „Mergeți unde voiți. Pot avea încredere în voi. Universul nemărginit este deschis în fața voastră. Nimic nu vă este oprit. Totul este al vostru. Vă aparține. Mergeți unde doriți, stați unde aveți plăcere, faceți ce aveți plăcere să faceți. Pot avea încredere în voi. Gândiți-vă la subiectul pe care îl doriți, adânciți-vă în el cât de mult doriți, o veți face corect.”

Nu vreau să spun că oamenii trebuie să ignore toate celelalte științe până când nu ajungem în lumea cealaltă. Vreau să spun pur și simplu că știința mântuirii este cea care trebuie să stea la temelie tuturor celorlalte științe. Nu ne-a oferit Domnul un exemplu ca să știm câtă atenție să acordăm acestora, și ce foloase să tragem din ele? Care este scopul pentru care citim și studiem celelalte cărți? – Ca să ne ajute să înțelegem și să vorbim despre știința mântuirii într-un mod mai bun decât dacă nu am fi avut cunoștința aceasta. În felul acesta sunt folosite în Biblie. El ne trimite să predicăm evanghelia, care are legătură cu aceste

cunoștințe, și, prin exemplu, ne-a arătat cum să le folosim. Prin aceasta Domnul ne arată că știința mântuirii trebuie să stea la baza tuturor științelor cunoscute în univers.

Trebuie să stea la baza tuturor științelor în lumea aceasta, iar când vom intra în cealaltă, va continua să stea la temelie. Când eternitatea se va deschide înaintea noastră, când vom merge oriunde vom dori, când ne vom gândi la subiectele la care vom dori, vom întoarce oare spatele atunci mântuirii, și vom zice că știința aceasta am absolvit-o? – Nu. Știm că este scris: „crucea lui Hristos va fi *știința* și cântecul celor răscumpărați de-a lungul veacurilor fără sfârșit ale veșniciei.” Atunci, după ce ne vom fi sfârșit aici alergarea, după ce vom fi absolvit, când va veni timpul pentru marele început și vom intra într-un timp fără sfârșit disponibil pentru a studia, atunci vom fi mai capabili decât am fost în lumea aceasta, ca să înțelegem știința aceasta mai mare decât toate științele.

Am declarat în cealaltă lecție că nu este o folosire greșită a cuvintelor „știință” și „științific” atunci când le aplicăm la mântuire. Mântuirea este știință, este ceva ce ține de domeniul științei. Lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra minții, care transformă mintea și viața după chipul lui Isus Hristos, de la păcat la neprihănire – lucrarea aceasta este ceva ce ține de știință. De aceea, atunci când studiați aceste lucruri, țineți minte că nu suntem niciun pic pe bază neștiințifică dacă facem din știința aceasta cea mai importantă și totul în tot ce se referă la oricare subiect, întotdeauna. Aceia ce vor să fie oameni de știință, nu sunt întemeiați științific dacă neglijează știința aceasta care este mai presus de toate celelalte.

Mai există încă un fapt demonstrat. A fost demonstrat în cele trei națiuni ce au fost exemple în lume în ce privește învățarea. Raportul despre poporul lui Dumnezeu, poporul Iudeu, poporul lui Dumnezeu după cum spune Biblia, este propriu-zis exemplul și obiectul de studiu pentru toți cei ce vor să-I slujească lui Dumnezeu. Grecia și Roma, cu filozofia lor, cu literatura și legile lor, sunt exemplele multora dintre cei ce spun că urmează Biblia, precum sunt și exemplele tuturor celorlalți.

Am văzut că în mijlocul poporului lui Dumnezeu a existat un om de știință universal, un poet universal, precum și un scriitor de proverbe universal. A scris o mie și cinci cântece, și trei mii de proverbe. Putem spune că avea o minte foarte dotată. Totuși, acela ce a avut atâta înțelegere, atâta înțelepciune în toate lucrurile, a demonstrat în viața lui că toată cunoștința este cu totul neputincioasă spre a face vreun bine în om sau pentru om, în afară de cazul în care știința mântuirii este prezentă pentru a ține sub control, și a ține în neprihănire echilibrul în toate lucrurile.

V-am atras atenția ceva mai devreme asupra faptului că Dumnezeu nu ne-a lăsat nimic din învățăturile acelea științifice. Acum vreau să vă rețin atenția asupra faptului că El ne-a lăsat raportul despre viața acestui om când s-a îndepărtat de Dumnezeu. Ne-a lăsat un raport despre eșecul enorm pe care l-a suferit omul acesta cu toată cunoștința lui, atunci când a uitat știința mântuirii. De ce a considerat Dumnezeu că este mai important pentru noi să înregistreze toată viața acestui om după ce s-a întors de la Dumnezeu, decât să ne dea o înregistrare a tuturor învățăturilor științifice pe care le-a scris? După mintea oamenilor, care este mai de valoare pentru omenire? Raportul despre eșec, eșecul enorm al lui Solomon, este mai valoros pentru omenire decât ar fi fost toate învățăturile științifice pe care le-a rostit Solomon, puse într-o carte pentru omenirea de azi. Deoarece prin acest eșec a fost demonstrat întregii lumi cât de zadarnică și fără valoare este cunoașterea tuturor lucrurilor, dacă nu cunoaștem mântuirea lui Dumnezeu.

Un alt mare exemplu îl vedem la greci. Mintea firească nu poate ajunge la o gândire mai perfectă, mai înaltă și mai adâncă decât cea la care a ajuns mintea grecilor. În aceasta este portretizată perfecțiunea la care poate ajunge gândirea omenească fără Dumnezeu.

Dar la ce le-a folosit? Ce folos le-a adus filozofia? Ce le-a adus arta? Ce le-a adus religia lor? Filozofia, *philo sophia* – iubirea pentru înțelepciune. Ce era înțelepciunea aceasta? – Era nebunie totală. Dumnezeu spune asta. Ce era religia lor? – Era numai mitologie. Ce era arta lor? – Dumnezeu spune că era idolatrie. Vă amintiți că scrie așa?

Cuvântul lui Dumnezeu nu spune că atunci când Pavel a trecut pe lângă acele statui, văzându-le măiestria cu care erau făcute, ar fi admirat arta lor. Nu. Ci spune. „Duhul i-a fost tulburat înăuntrul lui când a văzut cetatea dedată cu totul la idolatrie.” Așadar ce era arta? - Idolatrie.

Totuși, până în ziua de azi, bărbații, femeile și copiii, preiau rămășițele din ceea ce a fost doar idolatrie, se închină înaintea lor, le numesc artă și le copiază. Mințile lor stăruie asupra lor, editează cărți despre ele, predau lecții și le studiază în școlile din țară. Dar, ce poate să iasă de aici? Ce a ieșit de aici printre greci? Știți unde i-a dus. Nu e nevoie să repet – unde i-a dus literatura, arta, legea, filozofia, și toate celelalte? Roma și-a copiat filozofia de la Grecia mai mult decât și-a creat propria filozofie, iar literatura se bazează pe aceasta. Și ce a făcut ea pentru romani? – Dacă era posibil să facă ceva pentru ei, atunci i-a făcut să fie mai răi decât ceilalți. În toată Grecia, din câte am observat, pretutindeni am văzut că grecii aveau atâta respect pentru femeie încât să acopere în mod cuviincios fiecare figură pe care o sculptau. Bărbatul, desigur este prezentat întotdeauna gol. Dar dacă mergem în Italia, respectul acesta este dispărut, și statuile pe care le vedem sunt fără veșminte. În majoritatea cazurilor, acoperământul lipsește aproape de tot, și, apropo, perfecțiunea artei la care se închină astăzi cei ce merg la Roma și pe care o studiază acolo în artă, sunt figurile feminine neacoperite, ceea ce de fapt nu este artă. Totuși despre aceasta se spune că este perfecțiunea pe care a atins-o arta, și este copiată pretutindeni, iar imperfecțiunile ei sunt copiate tot timpul.

Vreau să pun o întrebare. Cine a văzut o pereche de picioare umane de la genunchi în jos? Cum stau aici în picioare, greutatea corpului meu se sprijină pe piciorul meu stâng. În felul acesta este echilibrată în mod perfect greutatea corpului meu. Piciorul drept se odihnește cu degetele pe podea. Este conformația mușchilor din piciorul drept exact la fel cu a aceloră din piciorul stâng? – Nu. Însă aici se vede o capodoperă minunată. Cele două picioare sunt exact la fel, și nu am putea descoperi nicio diferență, oricât de mică. Și aceasta nu o numim nicidecum artă. Este mult de

spus despre aceasta, dar nu vorbim despre artă în seara aceasta. Acum vorbim despre valoarea mântuirii, și care este folosul tuturor lucrurilor fără aceasta. Ce folos a avut Roma, fără aceasta? – Nelegiuirile ei au dus-o la pieire. Ce folos a avut Grecia fără aceasta? – Nelegiuirile ei au dus-o la pieire.

Așadar, dacă este demonstrat înaintea lumii în mod întreit, că orice efort al minții omenești în perfecțiunea ei este absolut neputincios când e vorba să facă ceva bine atunci când inima este departe de Dumnezeu, ce ar putea face Domnul pentru lume dacă oamenii nu învață cele trei lecții date pentru lume? Ce ar putea face El pentru oameni, dacă ei merg tot pe aceeași cale în pofida acestor trei exemple de solemnă avertizare? Dumnezeu a înregistrat aceste trei situații pentru a ne învăța pe noi despre neputința celor mai înalte eforturi ale minții în oricare dintre ramurile științei, artei și literaturii, de a aduce vreun bine omului, de a-l opri ca să nu păcătuiască, de a-l conduce spre a face ceva cu adevărat bun, atunci când uită mântuirea lui Dumnezeu și știința mântuirii, pe care El a dat-o pentru inimile oamenilor.

De aceea, întreb: E nevoie să copiem nebunia grecilor și a romanilor? E nevoie să fim încântați de idolatria lor, și să ne gândim că este artă? E nevoie să fim interesați de religia lor, care este o enormitate? Nu e destul să spunem că este mitologie; este enormitate.

Însă unii vor spune: Nu este literatura lor de o valoare inestimabilă? Haideți să vedem ce a socotit Dumnezeu că este valoros. Pe vremea când prin intermediul limbii grecești făcea să se răspândească în toată lumea știința mântuirii, Domnul avea înainte toată literatura grecilor și a romanilor pentru acest scop. Cu toate acestea a găsit doar trei propoziții scurte în tot domeniul, care au meritat să fie extrase și puse în tratatul Lui despre știința mântuirii. Vi le redau. Una dintre ele se află în capitoul șaptesprezece din Fapte. Este citată dintr-un scriitor grec pe nume Aratus, și este următoarea: Citesc de la versetul douăzeci și opt. Pavel spune:

„Au zis și unii din poeții voștri: „*Suntem din neamul lui.*” Un scriitor grec a zis că omul este din neamul lui Dumnezeu. Domnul a extras declarația aceasta, și a spus că este adevărată.

O alta se găsește în capitolul cincisprezece din 1Corinteni, versetul treizeci și trei. Prima parte a versetului spune, „Nu vă înșelați.” Acestea sunt cuvintele Domnului. Restul versetului este citat dintr-un scriitor grec pe nume Menander: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.”

Celălalt este în Tit, în versetul doisprezece din primul capitol, și este citat din Epimendines, după cum urmează: „Cretanii sunt totdeauna niște mincinoși, niște fiare rele, niște pânțece leneșe.”

Aceste trei pasaje sunt singurele pe care Domnul a putut să le găsească, singurele care meritau să fie extrase și asupra cărora să-și poată pune aprobarea, în toată literatura greacă.

Ei bine, nu spun că aceasta este tot ce poate utiliza cineva cu folos. Există realități istorice redată în limba greacă, ce sunt valoroase. Însă Dumnezeu ne învață lucrurile cele mai de valoare pentru întreaga omenire. El ne învață principiile adevărului și dreptății, și nu prezintă doar pur și simplu în fața lumii o desfășurare de fapte. Și tot ceea ce a putut El să găsească în toată literatura greacă pentru a fi folosit în interesul adevărului sau neprihănirii, ca principii pentru călăuzirea omului, au fost doar aceste trei declarații: „*Suntem din neamul lui.*” „*Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.*” „*Cretanii sunt totdeauna niște mincinoși.*” Cine ar putea găsi mai mult de atât, ca să-i fie de folos pe calea neprihănirii și adevărului, a purității și integrității?

Nu uitați. Grecii și romanii nu erau niște păgâni josnici, degradați, neciopliți, ignoranți. Ei erau aristocratici, cultivați, și educați la cel mai înalt nivel. Cum ar fi putut fi altfel, în timp ce lucrurile pe care le cunoșteau și le învățau ei sunt vârful de lance la care aspiră să ajungă profesorii din zilele noastre? Iulius Cezar a fost unul dintre cei mai desăvârșiți oameni care au trăit vreodată – în curtoazie, etichetă, estetică și în maniere în general. Însă ce caracter a avut? Cea mai cenzurată descriere a acestui caracter,

pentru a fi cât de cât real și corect expus, nu ar fi potrivită pentru a fi scoasă de sub tipar.

Întrucât Domnul a arătat cât de absolut zadarnică este toată știința, toată învățătura de orice fel, fără mântuirea Lui, atunci repet: Ce ar putea face El pentru oameni, dacă aceste exemple pe care le-a pus sub ochii lumii nu-i vor face să înțeleagă că nu aceasta este calea de urmat? Dacă oamenii nu vor învăța din aceste exemple să meargă pe calea cea bună, să admită că știința lui Dumnezeu este supremă, că ceea ce știe El sunt lucrurile cele mai bune, atunci cum va putea scăpa omenirea de răul care a venit peste toți cei care au fost înaintea noastră?

Știința lui Dumnezeu în ce privește mântuirea este ceea ce oamenii trebuie să cunoască mai întâi de toate, și trebuie să o aibă ca să-i conducă, să-i călăuzească, să-i mențină în echilibru, să-i susțină pretutindeni, în toate lucrurile, și împotriva oricărui rău. Va face toate acestea. Este o realitate minunată. Am citit în seara trecută, și citesc din nou:

„Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile.” Efes. 3:8,9.

Care este taina lui Dumnezeu? – Este „Hristos în voi, nădejdea slavei.” Hristos, puterea lui Dumnezeu, și înțelepciunea lui Dumnezeu, evanghelia, puterea lui Dumnezeu pentru mântuire – aceasta este taina lui Dumnezeu; aceasta este știința mântuirii. Acesta este adevărul științific în jurul căruia sunt centrate toate celelalte științe. Puterea aceasta a lui Dumnezeu pentru mântuire trebuie să o aibă fiecare om, ca să-l oprească, să nu dea drumul răului care este în el. Răul care este înăscut în fiecare om îl va duce la pierzare, în pofida tuturor științelor, a întregii literaturi, a tuturor artelor, a tuturor religiilor, a oricărui lucru pe care-l poate oferi lumea, în afară de situația în care omul se prinde de puterea lui Dumnezeu oferită pentru mântuire, care i se dă omului prin credința lui Isus Hristos.

Fără puterea aceasta în inimă, până și știința care ne învață Dumnezeu – ca să nu zicem nimic de literatura, arta, religia, și toate acelea pe care le învață păgânii – este neputincioasă în a opri omul să nu păcătuiască. Fără aceasta, orice rămășiță a răului care există în inima omului se va da pe față, în pofida tuturor celorlalte cunoștințe. De aceea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire: pentru că salvează omul de orice rău.

Taina lui Dumnezeu, care este Hristos în voi, nădejdea slavei; Hristos puterea lui Dumnezeu, și înțelepciunea lui Dumnezeu; Hristos și El răstignit; aceasta și numai aceasta, care este totul în toți, care este mai presus de toate și în toate, acum și va fi așa în toată veșnicia – aceasta este știința mântuirii, temelia tuturor științelor; este firul roșu al tuturor științelor, este cea care are întâietate, și călăuzește în studiul tuturor științelor. Cu toții să înțelegem aceasta pentru totdeauna.

Fie ca Domnul să ne atragă spre El prin Duhul Lui în așa măsură, fie ca inima să fie deschisă înaintea acestei puteri, isprăvniciei acestei taine, Duhului lui Dumnezeu, în așa măsură încât El să poată implanta acolo pe Isus Hristos, harul și virtuțile Lui. Și pe măsură ce ne menținem inimile deschise în fața Lui întotdeauna, și nimănui altcuiva în afară de El, așa cum se deschide floarea înaintea soarelui, obținem în totul plinătatea Lui, neprihănirea Lui, puterea Lui, mântuirea Lui, îndurarea Lui, adevărul Lui, bucuria Lui, bunătatea Lui, pacea Lui – și, oh, viața Lui veșnică!

Cea Mai Mare dintre Porunci

(Marți seara, 2 martie, 1897)

Știm că Domnul a zis despre timpul acesta și despre cei ce trăiesc în acest timp că aceștia sunt cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Voi și eu spunem pe drept că suntem acei oameni, și rămânem pe poziția în care Domnul poate spune despre noi universului că „Aceștia sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Aceasta va fi o realitate nu doar pentru că Domnul o declară, ci El va declara aceasta pentru că va fi o realitate.

Textul acesta se aplică pe deplin nouă, celor ce suntem în casa aceasta. Domnul vrea ca aceasta să devină o realitate acum și să rămână o realitate tot timpul, așa încât El să poată declara în fața întregii lumi și în fața întregului univers, în continuu că „Aceștia sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Despre aceste lucruri urmează să studiem. Studiul din lecțiile următoare ne va ajuta să știm dacă păzim poruncile lui Dumnezeu sau nu; dacă le păzim în așa fel încât Domnul să poată spune despre noi că „Aceștia sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

În păzirea poruncilor lui Dumnezeu, găsim una care este cea dintâi, și pe care trebuie să o păzim cu siguranță. Iată ce ne spune cuvântul: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn;” și: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta”; iată porunca dintâi.”

Poate spune Domnul despre noi în dreptul acestei porunci, „Aceștia sunt cei care o păzesc?”

Are Domnul toată inima voastră, așa încât să nu mai aveți loc în inimă pentru altceva în afară de El și de ceea ce este a Lui?

Are Domnul tot sufletul vostru, devotat cu toată iubirea, așa încât în sufletul vostru să nu existe sentimente ale ființei voastre care să nu-i aparțină Lui?

Are Domnul toată mintea voastră, așa încât în ea să nu existe gânduri ale minții voastre, planuri ale minții voastre, să nu fie o parte care să fie mintea voastră, ci toată să fie a Lui, - devotată pentru a sluji Lui? Căci cu mintea slujim noi Domnului, Dumnezeuului nostru. Nu cu o parte din minte, ci cu *toată* mintea. Așa încât să nu rămână nimic din minte pentru a devota, sau pentru a o fixa spre altceva ce nu ține de Dumnezeu.

Este toată puterea voastră a Lui? Așa încât să nu vă mai rămână putere pentru a o canaliza spre altceva în afară de ceea ce este al lui Dumnezeu și de ceea ce este slujirea Lui?

Dacă toate acestea sunt adevărate despre voi, atunci se poate spune cu adevărat despre voi că „Aceștia sunt cei care păzesc poruncile.”

„Iar a doua este următoarea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Dacă dragostea lui Dumnezeu este în inima noastră, așa cum spune prima poruncă, va fi destul de ușor să ne iubim aproapele ca pe noi înșine.

L-am auzit pe fratele Kellogg într-una din zile, relatându-ne istorioara cu băiețelul din Chicago care s-a dus la un bărbat, complet străin pentru el, și i-a zis: „Știi că ești cel mai mare păcătos din lume?” Bărbatul, complet surprins, a întrebat cum se poate așa ceva, deoarece nu a ucis niciodată pe nimeni, și nici nu a făcut vreo fărâdelege mare. Băiețelul i-a zis: „Porunca cea mai mare dintre toate este aceasta: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta. Faci asta?” Omul a răspuns: „Nu, nu fac. Chiar nu pot să spun că fac așa.” „Ei bine”, a continuat băiețelul, „aceasta este cea mai mare dintre porunci. Tu calci cea mai mare dintre porunci. Deci, tu ești cel mai mare păcătos.” Omul a admis că este adevărat, și a fost condus la Dumnezeu și la o salvare deplină. Este un mod foarte direct de a spune: întrucât aceasta este cea mai mare dintre porunci, cine o calcă, este cel mai mare păcătos. Ești tu acela?

Voi și eu spunem că păzim poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Călcăm noi cea dintâi dintre poruncile lui Dumnezeu? Dacă noi nu o păzim pe cea mai mare, cea dintâi

dintre toate poruncile, atunci o călcăm. Dacă o călcăm pe aceasta, atunci nu păzim poruncile. Este clar. Voi și eu trebuie să decidem acum, și trebuie să decidem pentru totdeauna, dacă vrem să slujim Domnului cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea.

Este scris: „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.” Tărâmul care este înăuntrul nostru, este tărâmul lui Dumnezeu. A fost așa atunci când a fost creat omul, însă dușmanul a uzurpat locul lui Dumnezeu. Apoi Domnul a făcut omul din nou liber să aleagă dacă Dumnezeu își va avea locul Lui în împărăția Lui, sau dacă uzurpatorul va avea locul lui Dumnezeu în împărăția lui Dumnezeu. Împărăția care este în voi este a Domnului. Depinde de voi să stabiliți dacă Domnul va stăpâni acolo, sau dușmanul va conduce acolo. Și, *dacă nu alegeți ca Domnul să stăpânească acolo*, atunci *alegeți* ca dușmanul să stăpânească acolo. Depinde cu totul de alegerea omului cine este cel ce va stăpâni.

Cineva trebuie să stăpânească. Omul nu a fost făcut să stăpânească singur, independent de Dumnezeu. El a fost făcut ca să fie el însuși împreună cu Dumnezeu, și nu poate fi el însuși fără Dumnezeu. Omul a fost făcut să stea împreună cu Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu era înăuntrul lui. Dumnezeu guverna înăuntrul lui. Însă el a început să-și caute o cale a lui, urmându-l pe Satana. Însă omul poate avea o cale a lui doar dacă îl urmează pe Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru. Noi trebuie să alegem ca Dumnezeu să-și ia locul Lui în noi, în împărăția Lui în inimile noastre. El își va lua locul acolo, și va guverna acolo, atunci când poate deține locul Lui în împărăția Lui.

Știți despre împărăția lui Dumnezeu pe pământ că se va întinde de la o mare la alta, și de la râu până la marginile pământului. Împărăția lui Dumnezeu, împărăția aceea care va veni odată cu venirea Domnului, știți că va acoperi fiecare centimetru, fiecare palmă din terenul existent în lume. Dar, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru. Acum, împărăția aceasta dinăuntrul vostru, în care domnește Dumnezeu – guvernarea Lui acoperă fiecare pic de spațiu, fiecare pic de teren din inima

voastră? Acoperă? Aceasta este întrebarea. Și întrebările acestea ne sunt puse în mai multe feluri.

Eu citesc pur și simplu porunca, și vă atrag atenția la ce spune porunca. Și aceasta pentru ca voi și eu să avem întotdeauna mințile și inimile deschise în fața întrebării: „Este adevărat despre noi că, aceștia sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea?”

Asupra căror lucruri se oprește mintea voastră, ce studiază, cu ce se ocupă? – Este Dumnezeu în ceea ce face mintea? O face pentru slava lui Dumnezeu? Cercetarea pe care o faceți, studiile pe care le urmați, toată gândirea minții voastre – au drept scop ca imaginea lui Dumnezeu să fie imprimată în minte? Au drept scop ca Dumnezeu să ne umple mai mult mintea? Ca El să fie și mai mult slăvit? Este El Cel dintâi, și totul în toate, în eforturile voastre intelectuale? Îl iubiți voi, Îl slujiți cu toată mintea voastră?

Și cu toată puterea ta. Terenul pe care îl arați, îl arați pentru Dumnezeu? Suprafața pe care o rindeluiiești, ca să faci o scândură netedă, o faci pentru Dumnezeu, așa încât ceea ce vei obține să fie al lui Dumnezeu, și nu al tău? Este puterea ta devotată atât de total lui Dumnezeu încât orice lucru ce iese din mâna ta să fie socotit ca fiind făcut pentru cauza lui Dumnezeu?

A predominat printre noi ideea că omul trebuie să înceteze să lucreze în afacerea lui, sau în munca în care este angajat, înainte să poată fi un lucrător pentru cauză. Mulți spun: „Vreau să ies din munca în care sunt prins. Aș vrea să pot să ies. Aș vrea să pot să ies din acest atelier. Mi-ar plăcea să fiu lucrător pentru cauză.” Dacă nu ești un lucrător pentru cauză acolo unde ești, nu vei fi un lucrător pentru cauză când vei ajunge acolo unde vrei să ajungi. Dacă nu ești un lucrător pentru cauză atunci când îți ari ogorul, nu vei fi un lucrător pentru cauză dacă ai încerca să predici de la amvon. Dacă ești fierar, și ești la nicovală zi după zi – dacă acolo nu ești un lucrător pentru cauză la fel de serios, la fel de inimos, cu toată inima, cum sunt eu la amvon, atunci nu vei fi un lucrător pentru cauză nici dacă ai distribui broșuri în diferite locuri.

Avem pus în față un exemplu despre ce poate să devină omenirea; și despre ce are să devină fiecare credincios în Isus. Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea aceasta ca să ne arate ce înseamnă să păzești poruncile, și cum se face aceasta. El a muncit în meseria Lui un timp de șase ori mai lung decât timpul în care a predicat. Începând de la vârsta de doisprezece ani, de când a fost în stare să lucreze împreună cu Iosif în meseria de tâmplar, de când a început să lucreze bine – pentru că un băiat de doisprezece ani poate face multe lucruri alături de un tâmplar. Așadar, a început să lucreze de la vârsta de doisprezece ani, dar a fost botezat și a început să predice în jurul vârstei de treizeci de ani. Asta înseamnă optsprezece ani. În toți anii aceștia a lucrat în atelierul de tâmplărie. De la vârsta de treizeci de ani până la treizeci și trei și jumătate, s-a aflat în lucrare publică, predicând. Așa că, după cum vedeți, un timp de aproape șase ori mai lung a lucrat ca și tâmplar decât timpul pe care l-a petrecut predicând.

A fost El la fel de mult Fiul lui Dumnezeu în acești optsprezece ani în care a lucrat ca tâmplar, ca și în cei trei ani și jumătate în care a fost angajat în predicare? – Știți că a fost. A fost El Mântuitorul meu și Mântuitorul vostru atunci când a fost în atelier, tăind scânduri pentru a face o laviță și când îi punea picioare acesteia? A fost El atunci la fel de mult Mântuitorul meu și Mântuitorul vostru, ca și atunci când a fost pe cruce? – Știți că a fost. „Căci suntem mântuiți prin viața Lui.”

Nu uitați că la sfârșitul acestor optsprezece ani, când a mers să fie botezat, și când a fost botezat, la începutul lucrării Lui de slujire și la sfârșitul lucrării Lui în tâmplărie, - atunci Dumnezeu este Cel care a spus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc toată plăcerea Mea.” Atunci, nu a fost El tot așa de mult *un lucrător pentru cauză* în acești optsprezece ani, ca și în ultimii trei ani și jumătate? – Știți că a fost. Deci, dacă sunteți tâmplar, și spuneți că sunteți un credincios în Isus Hristos, nu puteți fi un urmaș al Lui? *Nu trebuie să fiți urmașul Lui* și un lucrător pentru cauză *chiar acolo*, tot așa de bine ca și cum ați fi la amvon? Nu spun că sunteți obligat să rămâneți pentru totdeauna tâmplar. El nu a rămas. Nu spun că veți fi obligat să rămâneți pentru totdeauna un

fierar sau un fermier. Dar spun și insist, că în timp ce *ești* un tâmplar, în timp ce *ești* un fierar, în timp ce *ești* un fermier, trebuie să fii *un lucrător pentru cauză* la fel de sincer cum ai fi întotdeauna și oriunde.

În felul acesta, Isus a arătat fiecăruia dintre noi ce înseamnă să fii creștin, și cum trebuie să fie viața noastră, indiferent în ce sunt angajate mințile noastre, inimile noastre, sau mâinile noastre. El L-a iubit pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea Lui, atunci când era tâmplar. Atunci când tăia scânduri, când făcea mese, când făcea uși și le termina, totul era spre slava lui Dumnezeu. Dumnezeu era totul în tot pentru El. Când cineva venea la El ca la tâmplar, văzând în El doar un tâmplar, - fără să vadă în El pe Mântuitorul lumii, - când un om venea la El doar ca la tâmplar, se așeza împreună cu El și zicea: „Am nevoie de o masă. Vreți să mi-o faceți?” Iar El răspundea: „Ce fel de masă doriți?” Omul i-o descria, iar Isus spunea: „Da, am să vă fac masa.” După ce Isus făcea masa și o ducea în spinare până la casa omului, o ducea înăuntru în casa omului și o așeza la locul ei, pentru folosul omului – în toată această afacere, Isus era cu totul al lui Dumnezeu. Dumnezeu era în toate acțiunile Lui. Fiecare îmbinare a mesei era lipsită de crăpături, nu existau crăpături astupate cu rumeguș, nu avea defecte ascunse, era o masă onorabilă. Era o masă pe care o putea aproba Dumnezeu.

Atunci când Își lua angajamentul să facă masa, înțelegerea făcută era una cinstită, una asupra căreia Dumnezeu putea privi și putea spune: „este o înțelegere cinstită.” El nu cerea omului să plătească mai mult decât datora în mod cinstit pentru o astfel de lucrare. Omul Îl întreba: „Vreți să-mi faceți o astfel de masă?” Și o descria. „Voi face.” „Cât îmi cereți pentru ea? Cât va costa?” El începea să calculeze și îi spune omului: „Lemnul va costa atâta, îmi va lua atâta timp ca să o fac, iar munca Mea valorează atâta. Credeți că-i bine? Credeți că munca Mea pe atâta timp, merită prețul acesta?” Iar omul zicea: „Da, cred că merită. Așa este cinstit. Aceasta este o înțelegere limpede.” Iar atunci când lua masa în spinare și o ducea și o așeza la locul ei, omul îi plătea

după cum fusese înțelegerea, iar Dumnezeu putea privi asupra afacerii și putea spune: „Este cinstită. Așa ceva oricine poate face.”

Acest fel de tâmplari sunteți voi? Ziceți că sunteți creștini. Sunteți astfel de muncitori, indiferent ce muncă faceți?

Iubiți pe Dumnezeu cu toată inima voastră, cu tot sufletul vostru, cu toată mintea voastră și cu toată puterea voastră? Indiferent ce faceți, sau sunteți chemat să faceți; indiferent ce afacere faceți cu aproapele vostru, fie el păgân sau creștin, o faceți în așa fel încât Dumnezeu să o poată privi și să poată spune, „Este demnă de împărăția lui Dumnezeu,” deoarece toată inima voastră, tot sufletul vostru, toată mintea voastră, toată puterea voastră este pusă în ea pentru slava lui Dumnezeu?

Suntem păzitori ai poruncilor, sau nu? Aceasta este întrebarea. Și este vremea să aflăm răspunsul complet la întrebarea aceasta, pentru ca Domnul să poată certifica prin solia pe care o rostește, că „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu.”

Puteți să vă dați seama că porunca aceasta acoperă complet orice lucru, și că noi nu putem atinge un singur gând din întregul domeniu al gândurilor, care să nu se încadreze în textul acesta cu care am început. Așadar, noi trebuie să privim orice gând al nostru, trebuie să privim orice lucru cu care este chemată să se ocupe mintea noastră, în lumina acestui verset, în lumina celei dintâi dintre toate poruncile.

Orice lucrare la care suntem chemați să punem mâna, trebuie să o privim în lumina celei mai mari dintre toate poruncile. Este ceva de care pot să mă apuc în temere de Dumnezeu, cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea mea? Dacă nu este, atunci vreau să mă ating de ea? – Nu. Dacă este ceva de care nu pot să mă apuc cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea, și împreună cu Dumnezeu, ce voi avea de făcut? Dacă Dumnezeu nu poate merge împreună cu mine, atunci încalc poruncile. Atunci nu-i devotez Lui nimic. Toată puterea mea nu este nimic dacă este angajată în ceva în care El nu poate intra, nu se poate atinge de acel ceva sau nu-l poate aproba, sau nu-l poate accepta.

Știu că este direct spus, dar aceasta înseamnă creștinismul. Așa este creștinismul, și noi nu trebuie să ne mulțumim cu ceva mai puțin de atât. Nu trebuie să ne permitem nouă înșine să fim mulțumiți nici măcar pentru o clipă cu nimic altceva în afară de ceea ce putem face împreună cu Dumnezeu, și aceasta să facem cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea. Vă spun că dacă vom ajunge să facem așa, cu toții, dacă toți cei din sală ne vom supune Lui chiar acum, și vom rămâne supuși cu hotărâre, nu ne putem imagina puterea lui Dumnezeu care se va manifesta în lume.

Marea dificultate a fost încă de la început aceea că oamenii nu au vrut să-i acorde lui Dumnezeu locul care îi aparținea Lui în inimile lor. Dumnezeu l-a făcut pe om cu un loc în inima lui pentru Dumnezeu, dar omul s-a întors către altceva, și L-a dat afară complet pe Dumnezeu. Dumnezeu l-a eliberat din întunericul acela, l-a făcut liber să aleagă, și l-a chemat să aleagă, dacă vrea să iubească pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea. A fost făcut liber să aleagă să lase pe Dumnezeu să-și reia locul. Însă cei mai mulți au ales ca Domnul să nu ocupe locul acela al Lui, iar urmarea a fost că poporul i-a șters de pe fața pământului.

Apoi Dumnezeu a făcut să se înmulțească din nou oamenii. Și singurul lucru pe care l-a cerut de la fiecare dintre ei a fost acela de a iubi pe Domnul Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea, și pe aproapele ca pe el însuși. Aceasta e tot ce a cerut de la cei opt care au intrat în corabie, și care au ieșit din ea. Dacă primul om ar fi iubit pe Dumnezeu cu toată inima lui, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea lui, nu ar fi putut pătrunde păcatul în lume.

După ce omul a păcătuit, iar Domnul l-a eliberat din sclavia în care intrase, dacă Adam și toți copiii lui ar fi iubit pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea și puterea, care ar fi fost starea lumii? – Ar fi păzit poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, iar neprihănirea ar fi acoperit pământul așa cum apele acoperă fundul mării. Este imposibil ca așa ceva să se împlinească în om câtă vreme este sub robia blestemului, sub robia naturii umane

păcătoase? Poate Dumnezeu să elibereze păcătosul de sub puterea păcatului câtă vreme este în trupul de carne păcătoasă, încât să poată iubi pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea și puterea? – Da. Păcatul nu ar fi putut aduce blestemul asupra pământului, chiar dacă oamenii au ajuns sub robia trupului de carne, care este păcătoasă, dacă oamenii ar fi crezut în Dumnezeu, și ar fi păzit poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Iar cea dintâi dintre toate poruncile spune: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată puterea ta.”

În Romani 1:21, ni se spune că la început, ei „au cunoscut pe Dumnezeu.” Rețineți aceasta: omul l-a cunoscut la început pe Dumnezeu. Adam l-a cunoscut pe Dumnezeu, la începutul experienței sale, dar nu a păstrat cunoștința aceasta. După ce Adam a păcătuit, după ce a fost refăcut, a cunoscut iarăși pe Dumnezeu. După ce omenirea a început din nou să trăiască după potop, a cunoscut pe Dumnezeu, ca început al experienței ei. Dar omenirea s-a îndepărtat tot timpul de Dumnezeu. Lumea a fost așa de păcătoasă, este așa de păcătoasă, și va fi așa de păcătoasă, pentru că L-a cunoscut pe Dumnezeu și Îl respinge, și nu pentru că nu ar fi cunoscut pe Dumnezeu. Asta înseamnă că lumea nu este plină de răutate din cauza întunericii, ci lumea este plină de întuneric din cauza răutății.

Lumea a cunoscut la început lumina. Întunericul care a pătruns se datorează alegerii omului: „cu toate că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare.”

Rețineți: Cum a fost la început? „Au cunoscut pe Dumnezeu” dar „nu L-au proslăvit ca Dumnezeu;” nu I-au oferit în ei, locul care Îi aparținea Lui. „Nu L-au proslăvit ca Dumnezeu” – nu L-au descoperit omului, nu I-au dat voie să se manifeste prin ei pe pământ. Isus a spus: „Te-am proslăvit pe pământ,” și știm despre Isus că El a fost Dumnezeu manifestat în trup. Oamenii

aceia care au cunoscut pe Dumnezeu, nu au permis ca Dumnezeu să se manifeste în trupul lor. Ei nu au fost mulțumitori. Urmarea a fost că s-au dedat la gânduri deșarte, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. Apoi, în întunericul lor au spus că sunt înțelepți, însă înțelepciunea lor era nebunie. După aceea au făcut chipuri.

Observați că acele chipuri puse înaintea ochilor oamenilor, în idolatria lor, nu sunt decât manifestarea exterioară a idolatriei, reprezentarea exterioară a ei. Idolatria este deja înrădăcinată în inimă, și are de făcut câțiva pași ca să se dea pe față. Gândiți-vă la aceasta. Unde începe idolatria? – În inimă. În cursul care ne este descris, de unde începe idolatria? – „Cu toate că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu”. De aici pleacă totul. Mai încap vreo cale de mijloc între cunoașterea lui Dumnezeu, și idolatrie?

Să fim atenți acum. Ei au cunoscut pe Dumnezeu, și „viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine.” Cunoașterea lui Dumnezeu este viața veșnică; este limpede. Ei au cunoscut pe Dumnezeu. Ei aveau viața veșnică prin faptul că Îl cunoșteau pe Dumnezeu. Așa este scris. Însă au căzut în idolatrie. Câți pași au făcut de la cunoașterea lui Dumnezeu, ca să ajungă în idolatrie? – Doar unul singur. Așadar, câți pași sunt necesari de la a iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea, pentru a ajunge în idolatrie? – Doar unul. Așadar, dacă eu nu iubesc pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea mea, ce sunt? – Un idolatru.

Este posibil ca eu să nu am chipuri cioplite în fața ochilor. Nici oamenii aceia nu au avut la început. Însă ei aveau un chip, o imagine, o concepție, formată *în minte*, iar atunci când au ajuns să-și facă chipurile lor cioplite, acestea au fost pur și simplu o reprezentare a ceea ce aveau deja în minte, și pe care o doreau să o aibă înaintea ochilor. Primul om care a făcut un chip avea o concepție despre acesta în mintea lui, înainte să-l facă. Primul om care a făcut un chip avea o concepție despre cum ar trebui să fie dumnezeul lui, iar concepția o avea în minte înainte să facă chipul din lemn sau piatră. Apoi, chipul acela de piatră, pe care și l-a pus în fața ochilor, a devenit doar forma exterioară pe care o făcuse

pentru a-i reprezenta, în forma aceea, cum era dumnezeul pe care îl avea deja în minte. Așadar, a avut omul un dumnezeu înainte să facă chipul cioplit? – Da. Unde era acesta? – În inima lui.

„S-au dat la gânduri deșarte,” sau „au devenit deșeți în imaginația lor” (KJV). A cui imaginație? – A lor. Omul își imaginează ceva; apoi își face o imagine, un chip, care să redea imaginația lui, și o expune în afara lui, în fața ochilor lui. Imaginația înseamnă pur și simplu a face imagini în mod mintal (Imaging este *image* –ing). Iar chipul cioplit în piatră este doar forma tangibilă a imaginației din inimă. Unde a fost făcut chipul mai întâi? – În mintea lui; în propria lui închipuire, în propria lui gândire. Însă, cine s-a instalat acolo, după ce omul s-a separat de Dumnezeu? – Nimeni altul decât Satana, și el însuși. Atunci, de unde pot veni gândurile lui? – Doar de la el însuși, și de la Satana.

Așadar, se vede destul de limpede că idolatria este în inimă. Concepția, imaginea, este deja acolo, înainte să apară în afară. Chiar dacă dumnezeul lui ar fi soarele, luna, sau stelele, concepția aceasta, ideea lui, închipuirea lui există înainte să o expună în forma exterioară a soarelui, lunii, sau stelelor.

Tot ceea ce ia naștere în idolatrie este pur și simplu reflectarea imaginii care există în inimă. Dumnezeu trebuie să fie în inimă, cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea, și cu toată puterea, căci altfel idolatria este acolo. Nu există cale de mijloc.

De fapt, după potop, când oamenii au părăsit pentru prima dată pe adevăratul Dumnezeu, s-au îndepărtat, și și-au făcut dumnezei ai lor, - atunci au permis acestor dumnezei să ocupe locul lui Dumnezeu pentru ei, arătând astfel că pe vremea când Îl cunoșteau pe Dumnezeu, Îl recunoșteau pe El ca singurul lor stăpânitor. Atunci când Îl iubesc pe Dumnezeu cu toată inima mea, cu tot sufletul meu, cu toată mintea mea și cu toată puterea mea, cine va fi singurul meu Dumnezeu? – Doar Dumnezeu. Cine va fi singura mea autoritate? – Dumnezeu. Doar cine va avea autoritate asupra mea? – Dumnezeu. Este El capabil să exercite autoritatea în mod drept? – Da. Este El capabil să-l țină pe om pe o direcție dreaptă? – Da. Atunci când omul iubește pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea, nu are

nevoie de nicio altă lege sau autoritate care să-l facă să aibă o purtare dreaptă în lume. Cine este guvernatorul lui? – Dumnezeu. Este Dumnezeu capabil de a guverna atunci când Îl iubim mai mult ca orice? – Da. Însă, atunci când omul Îl părăsește pe Dumnezeu, și cade în idolatrie, este capabil să guverneze el însuși? – Nu.

După potop, pe vremea când încă Îl cunoșteau pe Dumnezeu, Îl recunoșteau pe El ca singurul lor Împărat și Guvernator. Nu aveau niciun alt cârmuitor. Atunci când s-au îndepărtat pentru prima dată de Dumnezeu, și au pus alți dumnezei în locul Lui, - vreau să spun că la începuturi, când s-au îndepărtat de Dumnezeu, și au pus alți dumnezei în locul lui Dumnezeu – ei au permis acestor dumnezei să ocupe locul de cârmuitori. Ei afirmău că dumnezeii aceia erau stăpânitorii lor. Nu aveau împărați; oamenii încă nu se înălțaseră pe ei înșiși ca să fie stăpânitori. Ei afirmău că dumnezeii lor erau împărații, iar oamenii ce dețineau poziții autoritare erau numai reprezentanții dumnezeilor, în timp ce dumnezeii erau socotiți adevărații împărați.

Dovada acestui fapt o veți găsi în „Imperiile Bibliei,” la pag. 50. Acolo sunt redată primele scrieri găsite în Babilonia, la începuturile omenirii, acolo unde s-a produs încurcătura limbilor – acolo unde omenirea L-a uitat pe Dumnezeu. Citesc:

„Lui Ninridu, Regele lui, pentru păstrarea lui Idadu, Viceregele lui Ridu, slujitorul, desfătarea lui Ninridu.”

Aici, domnitorul, Idadu, scriind o inscripție dumnezeului lui, mărturisea că este doar vicerege al dumnezeului său. El nu pretindea că este rege. Se vede că dumnezeul era regele omului. Dumnezeu era socotit împăratul oamenilor, iar omul acesta pus în autoritate, era doar viceregele dumnezeului, sau locțiitorul.

Aceasta dovedește că era atât de recentă cunoașterea lui Dumnezeu ca Stăpânitorul de drept, încât niciun om nu avea curajul încă să se înalțe în poziția de rege. Observați aceasta? Să fim atenți. Când Dumnezeu era unicul conducător, El era, desigur, unicul lor rege; dar când ei s-au îndepărtat de El și și-au făcut alți dumnezei, cunoștința pe care o aveau despre Dumnezeu era atât de recentă, raportarea față de El era atât de proaspătă în cunoștința lor, încât, când au pus alți dumnezei în locul lui Dumnezeu, și au

înălțat pe dumnezeii falși în poziția de regi ai lor, - omul aflat în poziție autoritară printre oameni nu avea curajul să-și ia titlul de rege, ci alegea să fie cunoscut ca vicerege al dumnezeului, care era socotit adevăratul rege. Repet. Cunoașterea adevăratului Dumnezeu ca unicul Rege era atât de recentă în mințile acelor oameni, încât niciun om nu avea curajul încă să-și ia titlul de rege. Amintirile lor despre Dumnezeu ca unicul Rege și Cărmuitor era încă așa de clară încât ca un om să-și ia titlul de rege semăna prea mult cu o încercare de a detrona pe Dumnezeu.

Voi citi încă o inscripție din aceeași țară, din aceeași perioadă de timp:

„Lui Ninip Regele, Regele său,
Gudea Viceregele lui Zirgulla, a construit casa lui.”
„Lui Nana Doamna, splendida Doamnă,
Doamnei lui, Gudea, Viceregele lui Zirgulla ... a ridicat.”

- *Imperiile Bibliei*, pag. 50.

Este vorba de un om care a zidit o casă în onoarea dumnezeului său. Omul acesta spune că este viceregele acestui dumnezeu, care de fapt este regele. Omul acesta, Gudea, nu se pretindea a fi rege. El avea o autoritate, dar nu se pretindea rege. Cine era regele? – Dumnezeu lui. Aceasta ne arată din nou că era atât de proaspătă în mințile lor cunoașterea adevăratului Dumnezeu ca unicul Rege, că încă nu se îndepărtaseră așa de mult de Dumnezeu și de ideea că Dumnezeu era unicul Rege și Conducător, încât să fie gata să dea deoparte ideea de regalitate a lui Dumnezeu, și să îngăduie ca omul să ia titlul de rege.

A.F. Ballenger – Așadar, omul aflat într-o poziție cu autoritate, se socotea vicerege al dumnezeului său, și nu rege?

Da. Încă nu existau regi. Încă nu vorbim de omul ca rege. Încă nu existau regi printre oameni. Existau oameni în poziții cu autoritate. Un om conducea peste alții. Acesta avea putere, dar nu se pretindea rege. Nu era cunoscut ca rege, și nu și-ar fi permis nici el să-și ia titlul de rege. De ce? – Deoarece încă nu se îndepărtase așa de mult de ideea că adevăratul Dumnezeu este unicul Rege de drept, încât să fie destul de curajos, încât să aibă destul curaj spre

rău, ca să dea complet deoparte ideea că doar dumnezeii sunt regi, și să se înalțe pe sine ca rege.

Acestea sunt scrierile cele mai timpurii găsite în țara aceea. Puteți observa că sunt printre cele foarte timpurii. Sunt scrieri date dinainte ca omul să-și fi luat vreodată titlul de rege, din vremea în care ei încă știau că adevăratul Dumnezeu este Regele.

Dar iată o scriere cu ceva mai timpurie, care vorbește despre încurcarea limbilor la turnul Babel. La pagina a patra din „Imperiile Bibliei” găsiți raportul Bibliei despre încurcarea limbilor. Aceasta de aici este un raport pe care l-au scris oamenii în mijlocul cărora s-a produs încurcarea limbilor. În Biblie găsim raportul scris de Dumnezeu. În inscripția aceasta făcută pe cărămizile îngropate sub ruinele Babilonului, descoperite acum, găsim raportul *lor*. Îl puteți pune alături de raportul Bibliei, din capitolul unsprezece din Geneza, și veți vedea că cele două rapoarte sunt exact la fel. Iată ce spun ei:

„ ... Babilonul s-a stricat de păcat
Și mare și mic pe zidul de pământ s-au amestecat.

.....
Toată ziua ei și-au întărit lucrarea,
Iar noaptea, spre fortăreața lor
El și-a trimis pe deplin încetarea.
În mânia Lui și-a revărsat tainicul sfat
Ca totul să fie împrăștiat
Și-a întors spre ei privirea,
A dat o poruncă, străină să le fie vorbirea.

.....
Ei Îl înfruntaseră cu hotărâre,
Văzându-i, pe pământ Și-a decis coborâre
Și zidirii i-a pus o oprire.

.....
Extrem de mult Babilonul au plâns,
Foarte mult l-au plâns.”

Aceasta este una dintre cele mai timpurii scrieri care există. Celelalte sunt din jurul aceleiași date. Însă acestea arată că a existat

un timp în care încă nu era niciun rege printre oameni; că omul din poziția cu autoritate nu voia să-și ia titlul de rege; că Dumnezeu lui era regele lui; că ideea că adevăratul Dumnezeu este Regele era atât de proaspătă în amintirea lor, încât omul nu avea destul curaj să spună că el este regele. Ar fi însemnat să uzurpeze prea multă autoritate, opunându-se concepției pe care o avea despre adevăratul Dumnezeu.

Aceste scrieri sunt dinaintea vremii lui Nimrod. Nimrod a fost primul om care a avut curajul să-și ia titlul de rege, în pofida ideii că Dumnezeu este Rege. Citesc de la pagina 50 din „Imperiile Bibliei:”

„Nimrod a fost omul acesta cutezător. Numele pe care îl poartă înseamnă „rebeliune, încumetare plină de îngâmfare,” și, după cum găsim în Geneza, este echivalent cu „rebel, extrem de lipsit de pietate.” Și „el a început să fie puternic pe pământ.” Sau, așa cum redă o altă traducere, „el a fost primul om puternic pe pământ.”

Nimrod a fost primul om care și-a luat titlul de rege, primul om care a deținut autoritate regească și a purtat în public titlul de rege. Numele lui înseamnă exact ceea ce caracterul lui însemna printre oamenii peste care se impusese.

Acum redau, nu declarația mea, ci declarația unei autorități în domeniul subiectului:

„Odată cu instaurarea împărăției lui Nimrod, întreaga lume veche a intrat într-o nouă etapă a istoriei. Tradiția orientală care îl prezintă pe acest războinic ca fiind primul om ce a purtat o coroană regească, atrage atenția asupra unui fapt mult mai semnificativ decât preluarea unui nou ornament vestimentar, sau chiar decât cucerirea unei provincii. Domnia lui a introdus în lume un sistem nou al relațiilor dintre guvernator și cei guvernați. Autoritatea conducătorilor dinaintea lui se bazase pe sentimentele de rudenie, iar ascensiunea unui șef era o imagine a stăpânirii părintești. Nimrod, dimpotrivă, era un suveran peste teritorii și, inevitabil, peste oameni care locuiau acele teritorii, indiferent de legăturile lor personale. Până atunci, existaseră triburi – familii lărgite – o societate. De acum exista o națiune, o comunitate politică – Statul.

Istoria politică și socială a lumii de aici încolo este una distinctă, dacă nu divergentă.” – *Imperiile Bibliei*, pag. 51.

Așadar, care a fost originea Statului?

CAPITOLUL 6

Misionari pentru Dumnezeu

(Miercuri seara, 3 martie, 1897)

Lecția noastră de seara trecută s-a terminat cu fondarea primului stat cunoscut în istorie; de fapt cu originea statului. Scriptura spune despre împărăția lui Nimrod:

„El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive,” și celelalte orașe amintite aici. Așadar începutul împărăției lui a fost în țara Șinear, iar apoi s-a extins spre Asiria.

Nimrod nu a fost doar un vânător viteaz care vâna fiare, ci a fost și un persecutor al oamenilor. Iar puterea pe care a dobândit-o, pe care a strâns-o în mână în urma formării și extinderii împărăției lui, a folosit-o pentru a constrânge oamenii să-i recunoască puterea și dumnezeul căruia îi slujea. Așa se face că, de la primul stat care a existat în lume, până la ultimul care va exista, fiecare dintre ele a folosit împotriva lui Dumnezeu puterea pe care o avea.

Voi mai spune o dată: De la primul care a existat, adică acela al lui Nimrod, până la ultimul care va exista, adică acesta, fiecare stat și-a folosit puterea împotriva lui Dumnezeu, împotriva adevărului Său, împotriva poporului Său, pentru a constrânge oamenii să se îndepărteze de Dumnezeu. De la început până la sfârșit, acesta este raportul despre fiecare dintre ele. Când lumea se va sfârși, acesta va fi raportul scris despre împărățiile și statele lumii.

Iată aici o declarație din articolul de pe prima pagină din *Review*, din 14 aprilie, 1896:

Arhi-amăgitorul „a sedus oamenii să se aplece înaintea idolilor, și în felul acesta a câștigat supremația asupra împărățiilor pământești. El a considerat că a fi dumnezeu al acestei lumi era cel mai bun lucru în afară de a avea posesiune asupra tronului lui Dumnezeu din cer.” În istoria citată în lecția anterioară se poate vedea cum funcționează mecanismul descoperit astfel în Spiritul profeției. Mai întâi oamenii au ajuns în idolatrie, apoi la monarhie. Iar cel dintâi om care a mers pe această cale, a înființat un stat și el însuși a devenit persecutor al oamenilor prin intermediul puterii pe care o câștigase în felul acesta. Aceasta spune istoria. Veți vedea lucrul acesta repetându-se în alte națiuni, pe măsură ce înaintăm.

Nu la multă vreme după Nimrod, în toată țara aceea Dumnezeu a fost uitat de toți, în afară de Avraam. Numai Avraam a căutat și a găsit pe Dumnezeu, și odată cu Avraam, Dumnezeu a pornit încă o dată omenirea pe calea Domnului. Observați ce i-a spus El lui Avraam. Având în vedere ceea ce am studiat, având în vedere ceea ce am văzut în lecția anterioară, și aspectul asupra căruia tocmai v-am atras atenția, gândiți-vă la ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Avraam atunci când a dat naștere odată cu el unei noi națiuni, și anume națiunii lui Dumnezeu. Gen. 12:1 ne spune ce i-a spus Domnul la început. „Domnul zisese lui Avram: „Ieși” – de unde? – „din țara ta.” De unde să ieși mai întâi?

(Audiența): Din țara ta.

„Din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” Trei lucruri a spus Dumnezeu că trebuia să părăsească Avraam. Mai întâi, el trebuia să părăsească, ce? – Țara lui. După aceea? – Pe cei din rudenția lui. Și apoi? - Casa tatălui său. Cei din casa tatălui său erau idolatrii. Țara lui forța oamenii să se închine în idolatrie; era împotriva lui Dumnezeu. Țara lui, rudenția lui, și casa tatălui său, erau idolatrii, și el trebuia să părăsească totul. Domnul i-a arătat țara. I-a dat, însă, stăpânire asupra ei? – „nici măcar o palmă de loc.” Când Dumnezeu l-a chemat să iasă din țara lui, l-a dus în altă țară? – Nu; „ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui, și seminței lui după el.” Atunci, după ce Dumnezeu l-a chemat afară din țara lui, și nu l-a dus în altă țară, în ce situație l-a pus acest fapt pe Avraam?

(Audiența): A devenit străin și călător.

Reprezentantul lui Dumnezeu în lumea aceasta, a fost lăsat complet fără țară în lumea aceasta?

Cu toate acestea, a fost el complet fără țară? – O, el „dorea o patrie mai bună, adică o patrie cerească.”

Haideți să deschidem la capitoul unsprezece din Evrei, și să citim începând cu versetul opt:

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce.”

De unde a plecat el? – Din țara lui, fără să știe unde se duce. „Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară *care nu era a lui*, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe.” Știți bine că Dumnezeu nu i-a dat nimic din moștenire, nici măcar o palmă de loc. Și totuși îi promisese să i-o dea lui și seminței lui după el. L-a scos din țara lui, și în nicio țară de pe pământ nu i-a dat nici măcar o palmă de loc. În felul acesta a fost lăsat absolut fără țară pe pământ. De acest lucru suntem siguri. Dar, aduceți-vă aminte ce spusese Dumnezeu. Cine era Avraam pe vremea aceea? – Era „prietenul lui Dumnezeu,” „tatăl celor ce îl cred pe Dumnezeu.” Este el, tatăl vostru? Voi aveți o țară în lumea aceasta?

„Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise. De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra. În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite.”

Ce i-a promis Dumnezeu când l-a scos din țara lui? I-a promis o țară? – Da. Dar el nu a primit o țară în lumea aceasta, „ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii.” Poate omul să caute o

patrie, dacă are deja una? – Nu. Căci omul nu poate avea două patrii, așa cum nu poate sluji la doi stăpâni.

Ei bine, ar spune cineva, Avraam ieșise din țară. Da, dar putea oricând să se întoarcă în ea dacă ar fi dorit. Dacă ar fi socotit că aceea era încă țara lui, dacă ar fi purtat-o în inimă, dacă i s-ar fi făcut dor de casă atunci când, după ce ajunsese la o distanță de opt sute sau o mie de mile, a venit foametea în țară, și a văzut că nu este tocmai călătoria pe care și-o imaginase, ar fi putut spune: „aș vrea să mai văd odată oamenii de acolo, să mai văd odată dealurile și pomii pe care i-am îndrăgit. O, dacă aș putea face aceasta. Apoi voi fi gata să mă întorc și să stau în câmpul acesta pentru o vreme.” Dacă ar fi gândit în felul acesta, ar fi putut oricând să se întoarcă, deoarece este scris: „Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.”

Dacă ar fi avut în vedere. Ce înseamnă acest „dacă ar fi avut în vedere (în eng. – „mindful, „dacă ar fi avut în minte”).” Dacă ar fi avut mintea plină (mind full) de țara aceea, dacă privirea lor s-ar fi îndreptat tot timpul spre țara aceea din care ieșiseră, ar fi putut găsi ocazia să se întoarcă în ea. Și ar fi găsit ocazia aceea, pentru că ar fi creat-o.

„Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. *De aceea* lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.”

Ați ieșit voi din țara voastră? Să deschidem la Rom. 4:1-12.

„Ce vom zice, deci, că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.” Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. „Ferice” zice el „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” Fericirea aceasta

este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire.” Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, ca să fie tatăl tuturor celor care cred, cu toate că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta; și ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor cari, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.”

Credința aceea a tatălui nostru Avraam, pe care o avea pe când era netăiat împrejur, era credința pe care o avea când Dumnezeu l-a chemat să iasă din țara sa, din rudenia sa, din casa tatălui său, lăsându-l doar în mâinile lui Dumnezeu, fără o țară în lume. Și el este tatăl tuturor celor ce cred, chiar dacă nu sunt tăiați împrejur; și al tuturor celorlalți, de asemenea, *cu condiția ca noi să călcăm pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.* „Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.”

„Sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei.” Sunteți sămânța lui? Sunteți sămânța lui Avraam, deoarece credeți în Isus Hristos? Sunteți străin în țara în care vă aflați? – Dacă sunteți sămânța lui, atunci sunteți străin. De ce? Deoarece nu este țara voastră. Nu mai este țara voastră.

Aceasta nu este o teorie. Se aplică acum, în religia practică de zi cu zi. După cum vă amintiți, ieri, fratele Dan Jones vorbea despre misionari care să plece în Mexic, și a prezentat nevoia de misionari care vor să meargă acolo, și să-și ia și inimile cu ei. Spunea că nu are nevoie de cei care își lasă inimile în Statele Unite, sau în vreun stat oarecare, deoarece aceștia nu pot face lucrare misionară.

Domnul a dorit ca Avraam să fie un misionar pentru toate popoarele pe care avea să le întâlnească pe pământ. Și Avraam a fost acest misionar. Dumnezeu știa, și oricine vede aspectul acesta

așa cum îl vede Domnul știe, că nimeni nu poate fi misionar în lume, cât timp are o țară în lumea aceasta. Voi și eu nu putem fi misionari în nicio altă țară, dacă America este țara noastră. Nu putem fi misionari în America, atâ timp cât America este țara noastră. Voi nu puteți fi misionari nici măcar acasă, dacă nu ați ieșit mai întâi din țara voastră. Așa este. Este așa prin natura lucrurilor.

Întrebare: Cum faci să ieși afară?

Noi nu putem ieși. Nu îmi propun să ies eu. Domnul ne scoate, și noi trebuie să ne prindem de aceasta și să o credem.

Pentru ce suntem misionari în lume? Haideți să vedem. De ce suntem trimiși să fim misionari? Misionari pentru ce? Care este lucrarea noastră misionară? Care este scopul ei? Suntem noi misionari pentru America, sau suntem misionari pentru Dumnezeu? Este America țara lui Dumnezeu, independentă față de toate celelalte țări de pe pământ? Nu este destul de bună ca să fie țara lui Dumnezeu; și nu este destul de bună pentru poporul lui Dumnezeu, oricât de bună ar fi.

Voi și eu trebuie să fim misionari pentru Dumnezeu, să chemăm oamenii la Dumnezeu; să-i chemăm de acolo de unde sunt, la Dumnezeu, de la păcat la neprihănire, din întuneric la lumină, *din țara în care locuiesc, în țara mai bună, pe care a pregătit-o Dumnezeu.*

Dacă Germania este țara mea, - și inima mea este acolo, fiind țara mea, - cum aș putea chema oamenii într-o țară de care nu aparțin, care nu este a mea? Dacă America este țara mea, cum pot face lucrare misionară în favoarea altei țări? – Așa ceva nu se poate. Când Dumnezeu a vrut ca Avraam să fie misionar pentru Dumnezeu, să fie misionar în favoarea țării în care Dumnezeu cheamă pe toți oamenii, l-a pus în situația în care putea fi cu adevărat un misionar pentru toți oamenii. Dumnezeu l-a chemat să fie misionar, și astfel a dat un exemplu pentru toți oamenii ce aveau să vină după el, despre ce înseamnă să începi să faci lucrare misionară. Cel dintâi lucru este să ieși din țara ta. Astfel, dacă urmează să fii misionar în Nebraska, ieși din țara ta. Dacă urmează să fii misionar în Mexic, ieși mai întâi din țara ta. Deoarece, dacă

vrei să fii misionar oriunde pe pământ, Domnul îți spune, „Ieși din țara ta,” după care continuă, „din rudenia ta și din casa tatălui tău.” Toate acestea împiedică lucrarea misionară, până când nu te îndepărtezi de ele și nu ieși afară din mijlocul lor. Însă după ce ieși afară din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău, atunci oriunde ai fi pe pământ, ești un misionar. Nu trebuie *să fii* așa, ci *ești* așa. „Dacă cineva nu lasă tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” Și „cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.” „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.”

Am spus cu ceva mai înainte, și o spun din nou, că acesta este creștinismul practic pentru fiecare zi, și așa a fost întotdeauna pentru cei ce Îl cred pe Dumnezeu.

(Voce): Cum poate sta cineva în Nebraska, și totuși să iasă din țara lui?

Prin faptul că se naște din nou. Dacă s-a născut în Nebraska, are nevoie să se nască din nou. Dacă s-a născut în America, să se nască din nou, și în felul acesta va ieși din țara lui. Dacă s-a născut în Germania, să se nască din nou, și astfel va ieși din țara lui.

Fraților, foarte mult este cuprins în aceasta. Nu există nimic care să fi împiedicat așa de mult lucrarea noastră misionară, ca atât de repetatele plecări într-un câmp străin de lucru, urmate de pregătirile aproape imediate de întoarcere acasă. Oricine dintre misionarii adventiști de ziua a șaptea care au fost într-o țară străină, știe că așa stau lucrurile. Și nu trebuie să plece din Statele Unite ca să știe că e așa. De fapt chiar s-a sugerat că ar fi înțelept să avem un al doilea vapor care să aducă acasă misionarii pe care îi duce „Pitcairn;” după ce „Pitcairn” îi duce, să plece un alt vapor pe urma lui, la scurt timp, cam pe când îi apucă dorul de casă, și să-i aducă acasă! Lucrul acesta trebuie să înceteze, sau nu vom fi niciodată misionari pe acest pământ. Domnul nu vrea ca lucrurile să decurgă așa.

Dacă inima vă este în țara aceasta, sau dacă inima vă este aici cu rudenia voastră, dacă inima vă este aici, în casa tatălui vostru, - atunci, pentru binele sufletului vostru, și pentru binele

cauzei lui Dumnezeu, nu plecați de aici până când nu se desprinde și inima voastră de toate acestea. Căci unde este inima voastră, acolo va fi și comoara voastră, și veți dori să vă întoarceți acolo cât mai repede posibil.

Dacă vă duceți într-o altă țară și inima nu vă este acolo, nu puteți face nimic bun cât timp stați acolo. Veți fi povară pentru voi înșivă și pentru toți din jurul vostru. Să nu încercați să vă gândiți că *nu* veți fi; deoarece *veți fi*.

Nevoia noastră este să știm unde este casa noastră, - adevărata noastră casă, - și aceasta nu este nicăieri pe acest pământ. Să știm că este în cer, și că vom merge acolo în curând. După aceea, oriunde veți fi chemați pe acest pământ, țineți minte că vă îndreptați spre casă. Dacă veți fi chemat în Insulele din Sud, sau în Mexic, acolo veți fi acasă. Veți ști aceasta, și veți ști că sunteți acolo ca să fiți acasă și să lucrați pentru Dumnezeu acolo unde sunteți, până când El vă cheamă în alt câmp. Și când veți merge în alt câmp, veți fi tot acasă. În felul acesta niciodată nu veți fi într-un loc străin, iar oamenii nu vor fi străini pentru voi.

Ideea de a avea o țară în lumea aceasta, acționează în felul următor: față de celelalte țări, țara care este a voastră ocupă locul principal în mintea voastră, iar dacă mergeți în altă țară, în continuu veți face comparație între țara aceea și țara voastră. Lecțiile pe care le veți preda, predicile pe care le veți predica, chiar și influența pe care o răspândiți va fi în așa fel îmbibată de țara aceasta, fără să fiți conștienți, încât oamenii își vor da seama tot timpul de faptul acesta. În felul acesta va fi tot timpul între voi și ei o barieră pe care nu o veți putea îndepărta până când nu veți ieși din țara voastră.

Atâta vreme cât aceasta este în voi, există o barieră între voi și ei. Lucrarea voastră nu poate fi eficientă până când bariera aceasta dintre voi și ei nu este sfărâmată, până când ei nu văd că v-ați despărțit de țara voastră, de rudenia voastră, și de casa tatălui vostru. Însă, după ce ieșiți din țara voastră, după ce v-ați născut din nou, locul vostru de naștere este în țara cerului; căminul vostru este acolo, și aceasta este singura țară pentru care veți avea loc în inimă. Atunci nu va mai fi nicio barieră între voi și altcineva de pe

pământ, și veți putea duce evanghelia fiecărui om din lume. Veți găsi un prieten în orice om pe care îl veți întâlni pe pământ. Oamenii nu vor mai fi străini pentru voi.

Practic, puteți merge printre popoarele din alte țări, și veți vedea că oamenii sunt la fel de buni ca și cei din țara aceasta. În vara trecută am fost în mai multe țări. Am fost în Danemarca, Norvegia, Suedia, Germania, Elveția, Boemia, Austria, Ungaria, Bulgaria, Turcia, Grecia, Italia, Olanda, Anglia, Irlanda, Scoția, - de toate, șaisprezece țări diferite. Fiecare dintre aceste țări, fiecare la rândul ei, mi s-a părut la fel de bună ca și această țară.

În multe privințe, ele sunt exact la fel. Apa de acolo este ca apa de aici. Iarba crește exact la fel ca aici. Copacii cresc exact așa cum cresc în țara aceasta, și sunt exact ca și copacii de aici. Chiar și ființele umane sunt în ce privește înfățișarea generală și aspectul, ca și aceia din țara aceasta. Ei bine, dacă dealurile, stâncile, apele, copacii, iarba, și oamenii de acolo sunt exact ca și cei din țara aceasta, atunci nu sunt toate la fel de bune ca acestea de aici? Nu pot vedea nicio diferență.

Elder Ballenger: V-ați simți la fel de liber să spuneți aceste lucruri în acele țări, așa cum sunteți aici?

Sigur că da. Am predicat în țările acelea tocmai despre aceste lucruri. Evanghelia o puteți predica oriunde. Fraților, am găsit oameni buni la fiecare pas, și nu am găsit decât oameni buni. Nu am găsit altfel de oameni. Sincer, nu am găsit. Oameni cu totul străini pentru mine, - pe care nu-i mai văzusem niciodată, a căror limbă nu o puteam înțelege, și care nu puteau înțelege limba mea, - erau gata să facă tot ce puteau pentru a mă ajuta în orice fel posibil. Acolo unde eram, banii pe care îi aveam în buzunar erau banii lor. Eu nu-i puteam deosebi. Când trebuia să plătesc pentru o călătorie cu tramvaiul, sau să cumpăr un bilet de tren, sau altceva de genul acesta, - tot ce puteam face era să întind în palmă destul cât să fiu sigur că acoperă costul, să-i las să ia atât cât aveam de plătit, și ei luau, fără să ia mai mult de atât, apoi îmi dădeau restul corect.

Vă spun, fraților, oamenii sunt la fel pretutindeni. Unica diferență este că în unele locuri sunt cu ceva mai buni decât în

altele. Aceasta este unica diferență pe care am văzut-o. Iar evanghelia – evanghelia este aceeași, așa cum știm, pretutindeni în lume. Nu este nicio îndoială cu privire la aceasta. Iar evanghelia fiind aceeași pretutindeni, este oferită pentru toți oamenii. Iar oamenii fiind tot așa de asemănători, și fiind aceiași, după cum și evanghelia este aceeași, atunci când vestiți evanghelia în felul Domnului, și mergeți la oameni în felul Domnului, veți vedea că are efect în felul acesta oricând și oriunde.

Pe când eram în Danemarca, pentru mine, acea țară a fost cu adevărat cea mai bună țară de pe pământ, și m-am bucurat de ea împreună cu toți oamenii din jurul meu! Când am fost în Norvegia, pentru mine aceea a fost cea mai bună țară din lume. Când am fost în Turcia, pentru mine a fost cea mai bună țară de pe pământ; și dacă ar fi trebuit să caut un câmp misionar, m-aș fi dus direct în Turcia. Turcii sunt exact ca și alte popoare – sunt inteligenți și amabili când te întâlnești cu ei pe stradă, sau pe drumurile din interiorul țării.

Împreună cu fratele Holser a trebuit să așteptăm în timp ce vaporul era ancorat la Smirna, în Asia, așa că ne-am dus să vizităm ruinele de la Efes. El a mers mai departe decât mine, însă am mers împreună cam șase mile, singuri, în interiorul țării. Am mers așa cum mergeți aici, la țară. Ne-am întâlnit cu oameni pe drum, așa cum întâlniți aici. Nu m-am simțit în niciun fel în pericol, și nu cred că el s-ar fi simțit. Nu am găsit nimic de speriat. Ne-am plimbat acolo prin împrejurimi, așa cum am fi făcut aici. Am fost la Nicomedia, unde armenii ziceau că nu ești în siguranță nici să ieși din casă, cu atât mai puțin să te plimbi pe dealuri. Însă am ieșit din oraș și am mers pe deal, în timp ce așteptam să vină mijlocul de transport. Pe drum am întâlnit turci care călătoreau cu căruțele lor trase de boi; i-am întâlnit pe unii odihnindu-se pe marginea drumului. Nu am simțit nicio teamă. Nu era niciun pericol pentru noi. Pretutindeni era siguranță.

Vă spun că, în fiecare dintre aceste țări, oamenii sunt oameni buni, inteligenți, amabili și ospitalieri. Sunt gata să-și lase munca pentru a-ți face o favoare, pentru a-ți arăta drumul, să te ducă până la o stradă, să meargă cu tine o stradă sau două pentru a-

ți arăta drumul, chiar dacă nu te-au mai văzut până atunci, și nu se așteaptă să te mai vadă vreodată. Am avut sentimente plăcute față de oamenii aceștia buni de peste tot, și aș vrea ca ei să poată merge împreună cu noi în țara aceea mai bună în care putem fi împreună și putem fi amabili tot timpul unii cu alții. Așa cum am spus ceva mai devreme, și așa cum ne-a spus ieri fratele D.T. Jones, aceasta stă la rădăcina lucrării misionare. *Este* rădăcina lucrării misionare. Avem persoane care au fost trimise în depărtare, dornice, bucuroase să meargă într-o misiune externă. Așa au pornit, și cu multe cheltuieli au ajuns acolo. Nu după mult timp, vine de la ei o scrisoare, în care cer să se întoarcă acasă. „Lăsați-mă să vin acasă! Nu cer să mi se plătească drumul spre casă, ci doar dați-mi voie să mă întorc.”

(O voce): Comitetul pentru Misiune Externă oferă ocazia acestor persoane să vină înapoi?

Sigur că da. Cum ar putea face altfel? Aceasta nu e o poveste. E o realitate. Dar aceasta nu este lucrare misionară. Desigur, Comitetul pentru Misiune Externă nu a dorit ca astfel de persoane să rămână acolo. Cel mai bun lucru pe care l-a putut face, a fost să-i lase să vină acasă; deoarece singurul loc unde aceștia ar putea face ceva, este acasă. Inima lor era la casa lor din America.

De fapt, unora le era așa de teamă că vor muri dacă vor sta acolo, încât au venit acasă și au murit. Este real. Nu-i o figură de stil, și nu folosesc cuvintele doar așa ca să ating sentimentele. Au fost persoane așa de bolnave de dorul de casă încât s-au temut că nu vor putea trăi acolo. Au venit acasă la cererea lor, și nu după mult timp au murit. Aceștia nu ar fi putut face nimic mai mult chiar dacă ar fi rămas departe.

Eu știu, și știți și voi, că mulți au mers în misiuni externe, având în minte mai mult ideea unei excursii decât a lucrării misionare grele. Și când, la capătul călătoriei, și-au dat seama că nu e o excursie, ci lucru greu; când și-au dat seama că însemna tăgăduire de sine, boală, febră arzătoare, li s-a șters din minte repede ideea de excursie. Ei nu la aceasta se gândiseră când au plecat.

Știu, și știți și voi, că există o aură deasupra ideii de lucrare misionară, la început. Însă e nevoie să vedem lucrurile reale, să ne desprindem ochii de aură și să ne aducem aminte că în spatele ei este o substanță dură. Este ceva ca o aură în a te îmbarca pe tren sau pe vapor, înconjurat de o mare mulțime de oameni, cu multă paradă, și să plecăm în misiune onorați în felul acesta. Desigur, toate acestea sunt bune, dar cei ce pleacă trebuie să se asigure că mințile și inimile lor sunt pe o temelie mai solidă decât aceasta. Ei au nevoie să țină minte că, în timp ce frații sunt gata să-i însoțească la tren sau la vapor, să verse lacrimi la plecare, dincolo de toate acestea, fiecare misionar nu trebuie să uite că se duce acolo unde va da piept cu greutăți, cu situații complicate, cu pericole și cu boala.

Și să țină minte nu doar că poate va da piept cu toate acestea, ci și că va trebui să treacă prin ele, și să nu-i fie teamă de moarte. Fiecare să fie convins că este mort înainte de a pleca, și atunci nu se va teme că va muri când va ajunge acolo. Dar dacă nu ați murit înainte de a pleca, atunci nu plecați până când nu ați murit. Deoarece, altfel, nu veți face niciun bine nici pentru voi, nici pentru cauză. Veți fi numai o povară pentru cei de acolo – dacă sunt acolo credincioși, plecați înaintea voastră.

Acesta este adevărul, și voi știți aceasta. Atunci, de ce să permitem ca aspectul acesta să fie pierdut din vedere? Era nevoie de așa ceva în lucrarea noastră în toți anii aceștia. Sume mari de bani ar fi fost economisite dacă s-ar fi insistat asupra acestor lucruri înainte să plecați. Ar fi fost evitate mari greșeli și multă mizerie, dacă s-ar fi insistat asupra acestor lucruri, și dacă s-ar fi insistat înainte să plece lucrătorii.

Așa cum am spus cu ceva mai înainte, dacă sunteți morți cu adevărat înainte să plecați, și când sunteți acolo, nu veți fi foarte tulburați de perspectiva morții. Nu vă va tulbura gândul că veți muri deoarece sunteți bolnav, foarte bolnav – arzând de febră. Nu va conta faptul că sunteți în pericol de a muri, și nu vă veți gândi că trebuie să luați vaporul și să plecați spre casă de îndată ce scăpați de boală, sau veți fi destul de bine ca să plecați.

Am auzit de misionari, probabil că și voi, îndeosebi îl am în minte pe unul dintre ei care a plecat în misiune externă împreună cu soția lui. Amândoi erau tineri. Niciunul nu avea, cred, peste douăzeci și doi de ani. Soțul avea probabil cel mult douăzeci și trei. Au ajuns în câmpul lor și au început să lucreze. În decursul timpului a venit boala peste ei. Soția a fost atacată mai întâi de febra locală, și a fost teribil de bolnavă – fiind la limita de supraviețuire. Dar niciunul dintre ei nu s-a îmbolnăvit de dorul de casă odată cu febra. Au luptat împotriva acesteia cu curaj. Soțul a îngrijit-o pe soție în timpul bolii ei și, pe când ea de abia a ajuns în stare să stea pe scaun și să se plimbe puțin, a fost lovit el de aceeași febră, tot așa de severă. Iar ea, în starea aceea de slăbiciune, l-a îngrijit pe timpul bolii. Însă ei au trecut prin aceasta ca niște creștini curajoși, slavă Domnului. Ei sunt încă în câmpul acela și au succes în câmpul în care se află, și au avut succes încă din ziua când au ajuns acolo. Acesta ar trebui să fie idealul nostru.

Nu spun că nimeni dintre cei ce au plecat, nu trebuie să se mai întoarcă. Nu spun că nimeni nu trebuie să vină înapoi, imediat după ce ajunge în câmp. Dar vreau să spun, fraților, că ar trebui să știe înainte să plece, dacă se vor întoarce sau nu.

Faptul că Comitetul pentru Misiune crede că puteți face o lucrare misionară bună, nu este o dovadă suficientă pentru cineva ca să acționeze pe baza acestei păreri și să plece într-o misiune externă. Trebuie să știți *în mod personal* că Dumnezeu vă cheamă să mergeți acolo, și că mergeți acolo deoarece Dumnezeu vrea să fiți în locul acela. Atunci, când veți merge, veți merge pentru că Dumnezeu vă cheamă, și veți ști că El este cu voi, atunci când veți pleca. Veți ști că este cu voi când veți ajunge acolo, și nu vă veți speria din cauza situațiilor dificile, nici nu vă veți descuraja din cauza greutăților, nu veți fi întorși pe dos din cauza bolii, nici măcar din cauza perspectivei morții.

Dacă veți fi puși în fața realității de a muri o moarte fizică, nu vă dați seama cât de mult rău faceți cauzei dacă fugiți ca să scăpați de aceasta. Voi și eu, fiecare creștin, și îndeosebi fiecare creștin adventist de ziua a șaptea, *deoarece face parte din experiența creștină*, trebuie să se țină de principiul viu care spune

că lucrarea unui creștin nu se termină când acesta moare moartea fizică. Dacă este credincios lucrării sale cât timp trăiește, și moare la datorie, lucrarea lui va merge mai departe și după moartea lui.

Aceasta este realitatea. Dacă mergeți la chemarea lui Dumnezeu, dacă mergeți având pe Dumnezeu cu voi, și dacă muriți înainte de a pleca, dacă sunteți misionar de felul celor pe care îi cheamă Dumnezeu – de felul lui Avraam, - atunci voi înșivă trebuie să știți în mod personal, înaintea lui Dumnezeu, sub conducerea lui Dumnezeu, și împreună cu Dumnezeu, că aceasta este voia Lui în ce vă privește.

Faptul că astăzi ai convingerea că trebuie să mergi ca misionar, nu este o dovadă pentru faptul că trebuie să pleci de la această Conferință și să mergi într-un anume câmp. Dacă convingerea ta este una bună, una reală, va rămâne. Dacă nu este o convingere reală, nu ar trebui să dureze. Ar trebui să se risipească foarte repede. Dacă te străduiești să o păstrezi pentru o vreme, și se risipește, este mai bine să se risipească aici decât după ce ajungi în câmp.

Dacă convingerea ta vine de la Domnul, este o convingere bună, și va dura. David a avut timp de douăzeci de ani convingerea că va fi împăratul lui Israel. Însă nu s-a neliștit deloc în privința momentului în care avea să devină împăratul lui Israel. El nu a grăbit lucrurile. Când toate lucrurile au fost în mâinile lui, nu a vrut să miște nici măcar un deget ca să se pună singur pe tron. El a avut o convingere destul de bună încât să dureze douăzeci de ani. Iar după ce Domnul l-a încercat și a putut avea încredere în el, l-a pus El Însuși pe tron.

S-ar putea să ai o convingere în ce privește un anumit câmp. Poate că vine de la Dumnezeu. Nu încerca să-ți pui în aplicare ideea, fie că Comitetul pentru Misiune crede în ea sau nu, fie că Conferința crede în ea sau nu. Așteaptă călăuzirea lui Dumnezeu, și lasă-L pe el să spună altor oameni că este așa. Dacă așteptăm în felul acesta după Dumnezeu și după aceea plecăm, atunci Domnul merge cu noi, și noi știm aceasta. Aceasta este datoria noastră, și vom sta la datoria aceasta până când Dumnezeu ne cheamă să mergem. Iar dacă vă folosește acolo în mod efectiv,

cât de mult se poate, fiind în viață, și dacă poate folosi mai bine influența voastră dacă veți muri, atunci supuneți-vă ca să muriți ca un creștin voios, care știe că Dumnezeu va duce mai departe lucrarea voastră după ce veți muri. Convingerea pe care Dumnezeu a pus-o în inimile oamenilor prin voi cât timp ați fost în viață și ați vorbit cu ei, va fi adâncită și întărită și înviorată prin exemplul vostru cel bun, după ce veți fi murit; și prin aceasta vor fi aduși la Isus Hristos.

Sunteți gata, deci, ca Dumnezeu să predice evanghelia prin moartea voastră, tot așa cum o predică prin viața voastră? Sunteți dispuși ca El să predice evanghelia prin voi, morți, de moartea fizică, puși în mormânt, tot așa cum sunteți dispuși ca El să predice evanghelia când sunteți vii și umblați pe pământ? Dacă nu sunteți dispuși pentru aceasta, atunci nu sunteți gata să plecați în misiune.

Voi citi aceasta din Scriptură. Să deschidem la primul capitol din Filipeni. Aici avem exemplul misionarului chemat de Dumnezeu, dat ca model pentru voi, ca un exemplu pentru toți cei ce aveau să creadă după aceea în Isus Hristos, spre viața veșnică. Vă amintiți de greutatea lui Pavel. Vă amintiți de vicisitudinile lui Pavel, de încercările lui, de persecuțiile, bătăile, de pericolele pe care le-a întâlnit pretutindeni, și știți că nu a șovăit niciodată, oriunde s-ar fi aflat.

„Vreau să știți fraților, că împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei.” Vers. 12.

Când au fost scrise aceste cuvinte, nu știa în ce zi avea să fie pus în aplicare decretul împăratului, și când avea să fie executat. El aștepta ca aceasta să se întâmple. Gândiți-vă la toate cele prin care a trecut. Bătăile, încercările, persecuțiile, primejdiile, jafurile, încercarea de a-l ucide cu pietre, când a fost târât afară din cetate și lăsat să moară. Iar acum el spune că aceste lucruri i s-au întâmplat pentru înaintarea evangheliei. Ce a făcut Dumnezeu în timpul fiecărei încercări, suferințe și primejdii? – A folosit omul, pentru a predica evanghelia prin el, așa încât, când oamenii aruncau cu pietre în el și îl târau afară din cetate, lăsându-l să moară, Duhul Sfânt fixa în inimile lor pecetea adevărului Său, care confirma că omul acesta era de la Dumnezeu, că mesajul vestit lor

era mesajul lui Dumnezeu, și că dacă se răzvrăteau împotriva lui pierzarea lor era sigilată, și că dacă aveau să cedeze în fața lui, aveau să fie salvați.

Aceasta este ceea ce Dumnezeu are să facă prin noi. Noi pentru aceasta suntem în lume, ca Dumnezeu să poată vesti evanghelia prin noi. Nu atât de mult să o facem *noi*, ci *Dumnezeu* să o facă *prin* noi, fie prin cuvânt, fie prin influență; și Dumnezeu poate face la fel de mult prin influență ca și prin cuvânt. Dumnezeu va pune evanghelia în influența noastră, la fel ca și în cuvintele noastre. Noi întotdeauna predicăm prin influența noastră, ca și prin cuvintele noastre.

„Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu. Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții din bunăvoință. Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei; cei dintâi, din duh de ceartă vestesc pe Hristos nu cu gând curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura. Căci știu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos. Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea.”

Este scris, așadar, că Dumnezeu va folosi un om mort pentru a proslăvi evanghelia și slava lui Isus Hristos? Sunteți dispuși să o facă prin voi, când o poate face mai bine după ce veți muri decât dacă ați fi vii? Morți fizic, dar vii pentru El. Vă dați seama că, în sensul acesta, creștinul nu moare niciodată? „Căci toți sunt vii pentru El.” „De aceea, fie că trăim, fie că murim, suntem ai Domnului.” Sunteți? Dacă sunteți ai Domnului în timp ce trăiți, sunteți ai Domnului și dacă muriți. Și dacă Dumnezeu vă folosește când sunteți vii pentru a predica evanghelia, vă va folosi și după ce muriți, pentru a predica evanghelia. Așa că lucrarea voastră nu se

va termina atunci când muriți. Dacă lucrare voastră în timp ce sunteți vii este lucrarea lui Hristos, acesta va continua și după ce veți muri. Influența voastră va vorbi, și Dumnezeu va face prin voi după ce veți muri, lucruri pe care nu le-a putut face cât timp ați fost în viață.

Să zicem că Pavel ar fi murit. El se aștepta la aceasta. Priviți la versetul șaptesprezece din următorul capitol. Dar, apropo, ce făcea el tot timpul, așteptându-se la aceasta? „Mă bucur, da, și mă voi bucura.”

„Și chiar dacă va trebui să fii turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur și mă bucur cu voi toți.” La ce se referea el când spunea „Și chiar dacă va trebui să fii turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre?” În fiecare zi se aștepta să fie adus ca o jertfă pentru credința lui Isus Hristos. Și ce făcea în așteptarea acestui fapt? „Eu mă bucur și mă bucur cu voi toți.” Și ce trebuiau ei să facă? „Tot așa și voi, *bucurați-vă, și bucurați-vă împreună cu mine.*”

Se aștepta el ca filipenii să se bucure împreună cu el când urma să i se taie capul? Da, așa spune. Fraților, dacă înțelegem faptul că lucrarea creștinului nu se oprește odată cu moartea lui, nu vom mai avea atâtea încercări de a rezolva lucrurile și de a trimite soluții pline de compasiune oamenilor, din cauză că cineva a murit. Slavă Domnului pentru faptul că, deși acesta a murit, lucrarea lui merge mai departe. Bucurați-vă pentru aceasta. Nu să vă bucurați pentru că a murit, ci bucurați-vă pentru că lucrarea lui merge mai departe. Pentru că Dumnezeu îl folosește mai bine în felul acesta decât atunci când era în viață.

De aceea, să-L lăsăm pe Dumnezeu să intre și să ocupe tot locul, așa încât să iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea. Aceasta înseamnă să fii misionar.

Și mai întâi de toate, ca să fii acest fel de misionar, trebuie „să ieși din țara ta.”

Egipt și Israel (Joi seara, 4 martie, 1897)

Prima noastră lecție ne-a arătat care este originea statului, cum a apărut primul stat în istorie. Cea de-a doua lecție ne-a vorbit despre primul exemplu de separare dintre biserică și stat din istorie. În perioada aceea timpurie, Domnul a indicat în mod clar cât de completă ar trebui să fie separarea între biserică și stat. În seara aceasta vor urmări aceste două exemple, până când le vom întâlni din nou în aceeași țară.

Nimrod a fost fiul lui Cuș. Cuș a locuit în Etiopia. Cuș a fost fiul lui Ham, iar Egiptul a fost țara lui Ham. În felul acesta observăm că genealogia lui Nimrod se trage direct din Egipt, iar exemplul său îl putem găsi urmat de asemenea în Egipt. Cu toate că Nimrod a fost primul om ce a purtat o coroană regească, primul care a purtat titlul de rege și și-a impus dominația ca rege, totuși exemplul lui Nimrod a fost urmat în modul cel mai complet, în toate fazele lui, în Egipt, unde a fost instaurat în modul cel mai deplin.

În Egipt nu a existat împărat decât după timpul lui Nimrod; doar după ce acesta și-a luat prin uzurpare poziția și autoritatea de rege. Vă amintiți că atunci când Nimrod a făcut aceasta, a făcut-o împotriva lui Dumnezeu, împotriva ideii pe care o aveau oamenii despre Dumnezeu, și împotriva cunoștinței pe care o aveau ei despre El. Pe vremea aceea oamenii au știut că, făcând așa, Nimrod lua locul lui Dumnezeu, iar numele lui indică părerile care predominau printre ei în ce privește acțiunea lui. În Egipt a fost urmată aceeași cale. Rapoartele Egiptului atestă faptul că cei dintâi conducători ai Egiptului erau zeii, apoi erau semizeii, adică cei pe jumătate zei, după aceea urmau regii care erau oameni.

Observați astfel că, în țara aceea, procedura a fost identică cu aceea din Șinear. În Egipt, regele se declara în mod intenționat, că ar sta în locul zeului. Oamenii îl priveau ca atare. Soarele era

zeul; regele Egiptului era fiul soarelui. El era zeul pentru popor. Poporul trăia prin suflarea lui. El era suflarea lor de viață. Ei își trăgeau sufletele din el. Pentru ei, el era „dătătorul vieții, asemenea cu soarele etern.” (Vezi „Imperiile Bibliei,” cap. VII, par. 27, 38, 43, 44, 49, 64, 71-83, 96, 102; cap. XIV, par. 15, 16.) În felul acesta, în Egipt, regele nu era doar în mod simplu reprezentantul, viceregele zeului, ci era întruparea lui Dumnezeu. Viața lui Dumnezeu locuia în rege, și prin rege ajungea la popor. În felul acesta, regele era viața pentru popor, deoarece în el era reprezentat marele zeu atot-pătrunzător, soarele. Nu exista niciun atribut al lui Dumnezeu pe care regele să nu-l reprezinte în fața poporului. Așa a fost sistemul regalității și al guvernării în Egiptul antic.

Să ne întoarcem acum în Haldea, pe vremea când Dumnezeu a separat biserica de stat, așa cum am citit în lecția anterioară, când i-a spus lui Avraam, „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” Și țineți minte că Domnul nu i-a arătat țara până când nu s-a despărțit de ultimul din rudenia sa. Avraam s-a despărțit în primul rând de țara sa, în al doilea rând de casa tatălui său, și în al treilea rând de rudenia sa. Doar după ce Lot s-a stabilit în valea Sodomei, Dumnezeu i-a arătat țara lui Avraam. Gen 13:14, 15. După ce chemarea lui Dumnezeu i-a fost adresată lui Avraam, și el s-a despărțit de țara sa, - cu inima, cu sufletul, și cu totul, - de casa tatălui său, și toată rudenia sa, și a ajuns în poziția în care Domnul voia ca el să stea, atunci Domnul i-a spus: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi ți-o dau ție și seminței tale în veac.” Ți-o dau ca moștenire veșnică.

Vă întreb acum, când Dumnezeu i-a zis lui Avraam să-și ridice ochii și să privească, a văzut Avraam mai mult decât ar fi văzut în cazul în care și-ar fi ridicat ochii fără ca Dumnezeu să-i spună să o facă?

(O voce): Da.

A văzut lucruri pe care nu le-ar fi putut vedea dacă Dumnezeu nu i-ar fi spus să privească. Iar când Dumnezeu i-a spus să-și ridice ochii și să privească, ceea ce a văzut a fost țara pe care

Dumnezeu i-o făgăduise. Atunci i-a arătat Dumnezeu țara făgăduită, și aceasta era țara în care îl chemase Domnul. Dar nu i-a dat-o atunci. „Nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui și seminței lui după el.” De atunci a privit întotdeauna spre țara aceea cerească; țara aceea ce are o cetate cu temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Atunci i-a fost făcută făgăduința că „va moșteni lumea;” iar Avraam a primit făgăduința aceasta „pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.” Așadar, când Dumnezeu i-a spus lui Avraam să o privească, și că i-o va da lui și seminței lui în stăpânire veșnică, ce a văzut? Lumea?

(Voci): A văzut lumea viitoare.

Aceasta a fost țara lui de atunci înainte. „Și, dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Aceasta este țara voastră și a mea. Oh, gândiți-vă ce idei înguste și nedemne trebuie să aibă cineva care se mulțumește cu o altă țară, sau are înclinație către o altă țară, sau vreo afecțiune oarecare pentru o altă țară. Cum ar putea cineva să aibă așa ceva, dacă ochii îi sunt fixați asupra țării pe care i-a arătat-o Dumnezeu, și în care îl cheamă să vină?

Avraam a murit. Isaac a trăit și a murit. Iacov și familia lui au fost duși în Egipt, așa cum îi zisese Domnul lui Avraam: „Sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a ei,” și țara aceasta a fost Egiptul. Gândiți-vă cu atenție. Nu uitați expresia aceasta pe care o redă Domnul în ce privește Egiptul, deoarece ne va fi de folos în lecțiile următoare. Țara în care ei aveau să fie străini și să slujească Domnului, a fost Egiptul. Au locuit acolo trei sute de ani – într-o țară care nu era a lor. Țineți minte că am schițat faptul că Egiptul a fost țara în care regele stătea în locul lui Dumnezeu și era Dumnezeu pentru popor.

Să aruncăm o privire asupra acestei biserici, și să vedem ce a făcut Domnul cu ea. În seara aceasta avem o hartă în fața noastră, care ne arată țara. Aici este Haldea, țara din care a fost chemat Avraam. De aici, a plecat dincoace în Mesopotamia, la Haran, unde a murit tatăl său. Aici s-a despărțit de casa tatălui său, după care a venit în țara unde s-a despărțit de Lot.

Cât timp Avraam a fost în țara aceasta, istoria a fost marcată de cuceririle făcute de națiunile Răsăritului către Apus, chiar până la hotarele Egiptului. Însă odată cu intrarea lui Israel în Egipt, sau cu ceva mai înainte, Imperiul Egiptean s-a întins peste toate țările Răsăritului. Acesta s-a întins peste tot Egiptul, a coborât în Etiopia, a luat în stăpânire toate hotarele de răsărit și de apus ale Asiei Mici, până în Armenia, Asiria și Șinear. În felul acesta, Imperiul Egiptean a cuprins întreaga regiune a răsăritului, care constituia lumea cunoscută pe atunci. Imperiul Egiptean, pe vremea lui, a fost la fel de universal cum a fost Imperiul Roman pe vremea lui, sau cum au fost toate celelalte Imperii care s-au succedat.

Cât timp istoria a fost marcată de Răsărit, cât timp regii acestor țări făceau cuceriri spre regiunile vestice, chiar până la hotarele Egiptului, Dumnezeu Și-a așezat biserica în țara Canaan pentru a păstra vie cunoștința despre adevăratul Dumnezeu printre națiunile care treceau înapoi și încolo prin Canaan. Iar când regatul egiptean s-a întins peste țara aceasta, și scaunul de domnie al imperiului lumii a fost așezat în capitala Egiptului, Dumnezeu Și-a dus poporul în Egipt, pentru ca ambasadorii și guvernatorii tuturor popoarelor care mergeau din toate țările către capul de unde erau guvernate, și anume Egiptul, să vină în contact cu poporul lui Dumnezeu.

În Egipt, Domnul Și-a așezat poporul în Goșen, la trecerea dintre națiunile păgâne și capitala Egiptului, pentru ca popoarele, ambasadorii și guvernatorii lor, să treacă prin Goșen, ținutul locuit de poporul lui Dumnezeu, și pentru ca atenția lor să fie atrasă asupra adevăratului Dumnezeu.

În Egipt, a fost pus și Iosif alături de tron, așa încât ambasadorii care veneau în Egipt trebuiau să-l întâlnească pe Iosif, cel care le transmitea cunoștința despre adevăratul Dumnezeu. După ce Iosif a murit, cunoștința despre Iosif și influența lui a rămas în capitala Egiptului până pe vremea lui Moise. După aceea, Moise a fost dus în palat și pus alături de tron. Nu a fost în mod simplu alături de tron, așa cum a fost Iosif, ci a fost primul urmaș la tron, întrucât era fiul fiicei lui Faraon. Fiica lui Faraon era soția

lui Faraon. Iar Moise, fiind fiul fiicei lui Faraon, era moștenitor legitim în dublă măsură la tron. Dacă soția lui Faraon nu ar fi fost fiica lui, cel dintâi fiu al ei adoptat era moștenitor al tronului. Iar dacă Faraon ar fi avut o altă soție și nu ar fi avut alți copiii, atunci fiica lui ar fi fost moștenitoarea tronului. Dar pentru că fiica lui Faraon a fost soția lui Faraon, atunci fiul ei adoptat a fost în dublă măsură moștenitor al tronului. Nu a existat nicio dispută în ce privește dreptul lui de moștenire asupra tronului Egiptului, care era pe atunci tronul lumii.

Pe vremea aceea, regele Egiptului avea aproape optzeci de ani, așa încât nu mai era decât puțin până când Moise avea să fie pus pe tron cu dublu drept de moștenire, și să ia în stăpânire toată puterea Imperiului Egiptean, care cuprindea lumea. Tot pe vremea aceea, se apropia vremea împlinirii făgăduinței pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam cu jurământ, iar Moise a crezut aceasta, și de aceea, a respins în totalitate și în deplină cunoștință de cauză, tronul și toată puterea și gloria Egiptului atunci când „a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon.”

Moise a crezut că se apropiase timpul împlinirii făgăduinței pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam cu jurământ. Și, apropo, ar fi bine să ne dăm seama dacă noi o credem, deoarece dacă suntem siguri că o credem, vom vedea multe în credința pe care a avut-o Moise în această făgăduință. Să deschidem la Fapte 7:17:

„Se apropia vremea când trebuia să se îplinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam. Norodul a crescut și s-a înmulțit în Egipt.”

Pe vremea când s-a născut Moise, Faraon se gândea să distrugă poporul, ca să nu se înmulțească și să nu ajungă așa puternic încât să fie în stare să iasă din țară. Ideea este că Egiptul nu îi avea doar pe Iudei ca populație străină, ci avea o mulțime de popoare străine – captivi ce fuseseră aduși din alte țări în Egipt. Așa se face că pe vremea aceea aproape o treime din populația Egiptului erau străini. Cuvântul ebraic folosit pentru a descrie faptul că poporul s-a înmulțit, spune că ei „roiau” ca albinele sau peștii. Când Faraon a văzut că poporul se înmulțește așa de abundent, și că țara este așa de plină de alți străini în afară de evrei,

a început să se teamă că aceștia vor umple ținutul de revolte, pentru a pleca din țară.

Un alt lucru ce a condus la aceasta a fost faptul că pe când Israel era în Egipt, pe când Imperiul Egiptean cuprindea tot Răsăritul, a avut loc o încercare din partea puterii statului de a constrânge tot imperiul să se închine doar soarelui. Diferite forme de închinare la soare pătrunseseră în imperiu, însă acum toată puterea imperială a făcut un efort de a interzice orice formă de închinare la soare în afară de închinarea înaintea discului gol al soarelui pe cer, sau înaintea unei imagini a discului soarelui puse înaintea oamenilor. Israel, desigur nu a dat ascultare edictului. Ei nu voiau să se închine la soare. Ei au stat în picioare pentru adevărul lui Dumnezeu, și faptul că au făcut așa a fost o chestiune care a rămas în mintea împăratului. Acela care încercase să impună închinarea la soare fusese un alt împărat, însă când împăratul actual a venit la conducere, lucrul acesta i-a rămas în minte, și a fost baza pe care el s-ar fi putut gândi că dacă poporul acesta va avea ocazia, le va conduce pe toate celelalte să iasă din țară.

Despre vremea aceea ni se spune nu doar că „norodul a crescut și s-a înmulțit,” ci și că „se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam.”

Ce făgăduință îi făcuse Dumnezeu lui Avraam? Care a fost făgăduința lui Dumnezeu față de Avraam? – Să-i dea țara pe care o văzuse. Ce țară era aceasta?

(Voci): Lumea.

Care lume?

Lumea viitoare.

Cuvintele acestea le-a rostit Ștefan. „Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam.” Se apropia? Credeți aceasta? Credeți că se apropia vremea ca Dumnezeu să dea lui Avraam țara pe care i-o arătase? Făgăduința spune, „Lui Avraam.” Și alții aveau să fie acolo, dar făgăduința a fost făcută lui Avraam. Nu altcuiva fără Avraam, ci lui Avraam și seminței lui. „Nu zice: „Și semințelor”

(ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și seminței tale,” adică Hristos.”

Așadar, se apropia atunci vremea ca Dumnezeu să dea lui Avraam și lui Hristos țara pe care Dumnezeu i-o arătase lui Avraam? Nu vă întreb dacă v-ați gândit la aceasta până acum, sau nu. Vă întreb dacă credeți ce ni se spune. Nu voi încerca să explic aceasta. Nu e nevoie să se dea explicații dacă credem aceasta, pentru că este spus așa. Știți bine, fără să amintim alte versete, din cunoștința pe care o aveți din Biblie, că Dumnezeu a făcut de fiecare dată făgăduința aceasta lui Avraam și *seminței lui*. Niciodată nu a făcut-o seminței, fără Avraam. Niciodată lui Avraam, fără sămânță, - și nu a făcut-o „*semințelor*”, ci *seminței* tale. Deci, când s-a apropiat vremea ca să se împlinească făgăduința de a da lui Avraam țara, cui altcuiva mai trebuia să-i fie dată țara? – Lui Hristos. Cum trebuia să-i fie dată lui Avraam? – Prin Hristos.

S.H. Lane – Când făgăduința a fost repetată lui Isaac și lui Iacov, nu a fost folosit același limbaj?

Ba, da. Întotdeauna a fost același limbaj.

S.H. Lane – Atunci, întrebarea care se pune ar fi: Era necesar ca Avraam să fie acolo pentru a se împlini declarația făcută de Ștefan?

Da, deoarece tot timpul spune, „Ție, și seminței tale.” Dar vom vedea și alte versete care vor întări aceasta.

Încă ceva. Iacov a murit în Egipt, dar a fost dus în țară și îngropat acolo. Iosif a murit în Egipt, dar a spus: „Nu mă îngropați; nici măcar acolo în țara aceea.” Iosif nu a vrut ca ei să-l ducă în Palestina, acolo unde a fost dus și îngropat Iacov. Iosif le-a spus: „Dumnezeu vă va cerceta. Să păstrați rămășițele mele, iar când Dumnezeu vă va cerceta, luați-mă cu voi. Duceți oasele mele cu voi.” Și așa au făcut. Și când ei trebuiau să plece spre țara aceea, care este țara la care se referea Dumnezeu în făgăduința făcută lui Avraam?

(Adunarea): Lumea viitoare.

Vă dați seama că Iosif nu s-a așteptat să fie îngropat în lumea aceasta?

Să privim lucrurile în alt fel. Cuvântul ne spune că „Se apropia vremea când trebuia să se îplinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam.” Dumnezeu jurase să dea lui Avraam, *în stăpânire veșnică*, țara pe care i-o arătase. Însă Avraam era mort acum, și era mort de sute de ani. Cum putea Dumnezeu să dea țara lui Avraam, dacă acesta era mort? E limpede că nu putea. Așadar, întrucât Dumnezeu jurase să dea țara lui Avraam; întrucât se apropia timpul împlinirii făgăduinței pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam; și întrucât Avraam era mort, este sigur că țara nu putea fi dată lui Avraam, cât timp acesta era mort; și este tot așa de sigur că se apropia vremea ca Avraam să fie înviat din morți, pentru ca Dumnezeu să-i poată da țara pe care jurase să i-o dea *în stăpânire veșnică*. Înțelegeți, în felul acesta, de ce Iosif nu a îngăduit ca trupul lui să fie îngropat, nici măcar în țara Canaan, cum a fost îngropat trupul lui Iacov? Adevărul este că Iosif a crezut că se apropia vremea despre care jurase Dumnezeu lui Avraam să-i dea țara, și Iosif se aștepta să intre în moștenire împreună cu Avraam.

(O voce): Făgăduința aceasta nu se referea la făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam, și care este amintită în capitolul cincisprezece din Geneza?

Da, este exact aceasta, mulțumim Domnului. Așadar, Iosif a murit, a fost îmbălsămat în Egipt, a fost pus într-un sicriu, iar când Israel a părăsit Egiptul, oasele lui Iosif au fost purtate împreună cu ei timp de patruzeci de ani prin pustie. În tot timpul acela rămășițele lui Iosif erau cu ei, erau înaintea ochilor lor zi după zi, fiind o mustrare pentru necredința lor.

Mi-am dat seama că mulți oameni, când citesc versetele acestea din discursul lui Ștefan, le explică fie într-un fel fie în altul, în loc să creadă ce spun ele, sau să privească la făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam, pe care i-a făcut-o cu jurământ lui Avraam, de a-i da lui țara pe care i-o arătase. Ați admis faptul că țara pe care i-a arătat-o Dumnezeu lui Avraam era lumea, și încă nu lumea aceasta, ci lumea viitoare? Aceasta este țara pe care Dumnezeu a jurat să i-o dea, și aceasta este țara pe care o aștepta el. Aceasta este țara în care se află cetatea pe care o

căuta el, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Și el nu s-a gândit deloc să caute ocazia de a se întoarce în țara din care ieșise.

Tot timpul jurământul lui Dumnezeu a avut în vedere să dea această țară lui Avraam și seminței lui. Nu spuneți „semințelor”, dacă Dumnezeu a exclus pluralul; nu puneți terminația „-lor”, dacă Dumnezeu a scos-o de acolo. „Nu zice: „Și *semințelor*” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și *seminței* tale,” adică Hristos.” Au fost multe semințe, este adevărat. Trei milioane au ieșit din Egipt, dar nu despre acestea a vorbit Dumnezeu când a zis: „Ție și *seminței* tale,” „ca și cum ar fi vorba numai de *una*,” „adică Hristos.” Înțelegeți aceasta? Nu lăsați ca mulțimea lui Israel să intre în mintea voastră când citiți cuvintele „Ție și *seminței* tale.” Dacă Dumnezeu a tăiat forma de plural „-lor”, nu ne este îngăduit nicidecum nouă să o punem acolo. Nu trebuie să o punem acolo nici măcar în gândul nostru. Cine a fost sămânța? – Hristos. Atunci când spune, „Ție și *seminței* tale,” voi și eu nu trebuie să o citim în alt fel decât că „Ție și lui Hristos, ți-o voi da în stăpânire veșnică.” Nu trebuie să-i punem pe alții în afară de Hristos acolo, decât dacă îi socotim *prin* Hristos. „Ție și lui Hristos ți-o voi da.”

Ștefan a spus că „Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam.” Ștefan a înțeles aceasta din Biblie. Vreau să înțelegeți că aceasta nu a fost o inspirație specială pe care i-ar fi dat-o Duhul Sfânt lui Ștefan chiar atunci, ci a fost tot timpul în Biblie, iar Duhul Sfânt a pus-o înaintea celorlalți prin Ștefan, aducându-i în minte ceea ce citise mai înainte din Biblie. Deschideți vă rog la capitoul șase din Exod. Este așa de clar în Scriptură, încât nu este posibilitatea de a explica altfel. Este vorba de vremea eliberării lui Israel, și Domnul era gata să o facă. Ex. 6:1-5:

„Domnul i-a zis lui Moise: „Vei vedea acum ce voi face lui Faraon: o mână puternică îl va sili să-i lase să plece; da, o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui.” Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: „Eu Sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeu Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca „Domnul.” De

asemenea Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin Egiptenii în robie și Mi-am adus aminte de legământul Meu.”

Care a fost legământul Său? – Să le dea țara. Ce reprezenta țara? Ce era țara aceasta? - Era țara, lumea, pe care i-o arătase Dumnezeu lui Avraam, și i-a jurat să i-o dea în stăpânire veșnică.

(Voci): Lumea viitoare.

Acum El spune, „Mi-am adus aminte de legământul Meu.” Ce înseamnă aceasta? „Mi-am adus aminte de legământul Meu.” Uitase de acesta? – Nu. Ci înseamnă că venise timpul să facă ceea ce a promis. Țineți minte că în capitolul optsprezece din Apocalipsa ni se spune:

„După aceea am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniai curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.” Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!” Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea!” Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arșă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.”

Când Dumnezeu își aduce aminte de nelegiuirile ei, atunci vine vremea ca ea să fie judecată. Când El Și-a adus aminte de legământul Lui, ce vreme a sosit? A sosit vremea să-și împlinească jurământul. Dar ce spunea legământul făcut cu Avraam, Isaac și

Iacov? Să le dea țara în stăpânire veșnică, și să le-o dea lor și seminței lor. Cine era sămânța? - Hristos.

„De aceea spune copiilor lui Israel: „Eu Sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeuul vostru și veți cunoaște că Eu, Domnul, Dumnezeuul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă Egiptenii.”

Dacă Israel ar fi crezut aceasta, ar fi fost nevoie ca ei să intre în înțelegerea aceea de la Sinai? Înainte să pornească eliberarea lor din Egipt, le-a spus: „Eu voi fi Dumnezeuul vostru, voi veți fi poporul Meu. Voi veți cunoaște că Eu sunt Domnul.”

„Eu vă voi aduce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul.”

„Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam.” „Eu vă voi duce în țara pe care am jurat că ți-o voi da.” Ce înseamnă făgăduința aceasta, așadar? În ce țară a vrut Dumnezeu să ducă pe Israel? Ce țară avea atunci pregătită pentru ei? – Lumea viitoare. Nu încercați să explicați aceste lucruri. Eu nu am nicio explicație. Așa spune cuvântul, și eu îl cred. Cuvântul nu are nevoie să fie explicat. Are nevoie doar să fie crezut. Nu, nu încercați să vă explicați nici măcar vouă înșivă. Dacă este nou pentru voi, dacă aveți alte idei în legătură cu aceasta, nu încercați să le adaptați după aceasta. Lăsați-le să plece, și priviți la ce spune cuvântul acesta.

Întreb din nou. Care a fost țara pe care a jurat Dumnezeu să o dea lui Avraam, Isaac și Iacov?

(Audiența): Lumea viitoare.

Rămâneți la concluzia aceasta? Ați fost de acord cu ceva mai devreme că este corectă. Haideti, de dragul sufletelor noastre, să nu renunțăm la ea acum.

(O voce): Ar fi venit atunci pentru ei răscumpărarea?

Da; ar fi venit răscumpărarea pentru ei. Răscumpărarea ar fi venit pentru lume. Toate acestea ar fi venit. Însă ar fi venit într-

un mod diferit decât cel în care a venit. Lumea ar fi avut o experiență diferită de aceea pe care a avut-o. Noi nu putem înțelege lucrul acesta dacă privim la experiența pe care au avut-o, și ne gândim că la aceasta i-a chemat Dumnezeu. Experiența aceasta îngrozitoare au avut-o deoarece nu au vrut să creadă experiența la care i-a chemat Dumnezeu. Și, fraților, dacă noi astăzi privim la lucrurile care au fost puse atunci înaintea lui Israel, și le vedem așa cum le-au văzut ei, vom face acum așa cum a făcut Israel atunci. Israel nu a văzut atunci ce avea Dumnezeu pentru ei, și de aceea nu au obținut ceea ce avea El pentru ei. Dacă voi și eu nu vedem în toate acestea mai mult decât a văzut Israel, nu vom obține mai mult decât a obținut Israel. Cu siguranță, dacă privim lucrurile așa cum le-a privit Israel, vom face acum așa cum a făcut Israel atunci.

„Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.” „Să luăm, deci, bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare fângăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.”

Ne va fi de folos nouă acest cuvânt, întrucât va găsi credință în noi, care îl auzim? Să ne ferească Dumnezeu ca experiența lui Israel să se repete cu noi. Experiența lor ne-a fost prezentată pentru ca să o putem evita.

Haideți să vedem ce nu au văzut ei datorită faptului că nu l-au crezut pe Dumnezeu. Haideți să vedem ce a avut Dumnezeu pentru ei, și să le primim, în loc să privim lucrurile așa cum le-au privit ei, și să nu reușim să le primim, după cum nici ei nu le-au primit.

Să deschidem la capitolul cincisprezece din Exodul, și vom vedea toate acestea declarate foarte clar. După ce Israel a ieșit din Egipt, și a trecut Marea Roșie, găsim aceste cuvinte în versetul treisprezece:

„Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta; iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfînteniei Tale.”

Capitolul acesta cuprinde cântarea lui Moise. Aceia care vor sta pe Muntele Sionului, după ce au obținut biruința asupra fiarei și chipului ei, și a numărului numelui ei, vor cânta cântarea lui Moise. Nu vor cânta un cântec făcut după modelul acesta, nu vor cânta ceva asemănător, ci vor cânta cântarea lui Moise. Capitolul acesta al cincisprezecelea din Exod, este cântecul nostru.

Unde voia să-i ducă Dumnezeu? Spre „locașul sfințeniei” Lui. Unde este locuința sfințeniei?

(Audiența): „Cetatea cu temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.”

Mai mult: „Popoarele vor afla lucrul acesta și se vor cutremura: îi apucă groaza pe Filistenii.”

E.J. Waggoner: S-a întâmplat aceasta.

Sigur că s-a întâmplat. Când au ajuns la hotarele lor, s-a întâmplat așa cum spune aici: „Se înspăimântă căpeteniile Edomului și un tremur apucă pe războinicii lui Moab; Toți locuitorii Canaanului leșină de la inimă (se tolesc – KJV).” Ce trebuia să se întâmple cu locuitorii?

(Câteva voci): Trebuia să se topească.

E.J. Waggoner: Se topeau deja.

Când au ajuns la hotarele lor, Israel a cerut: „Lasă-mă să trec prin țara ta.” Ce au răspuns ei? – Nu. Nu li s-a dat voie să-și pună piciorul în țara aceea. Însă, dacă ar fi mers de la Marea Roșie direct la hotarele Edomului, tot Edomul ar fi stat mut de uimire până când ar fi trecut. O, Israel nici măcar atunci nu și-a dat seama ce pierduse. Fraților, dacă înțelegem ce a pierdut Israel atunci, vom vedea imaginea aceea care ne va aduce puterea lui Dumnezeu, și vom crede.

„Îi va apuca teama și spaima; și, văzând măreția brațului Tău, vor sta muți ca o piatră, până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care l-ai răscumpărat Tu.”

Ce urma să facă cu ei? „Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale.” A cui moștenire? – A Domnului. Însă „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus *moștenitor al tuturor*

lucrurilor.” Cine conducea pe Israel? – Dumnezeu. Unde? – „Pe muntele moștenirii Tale.” Nu al moștenirii noastre, ci al moștenirii *Tale*. „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” „Moștenirii Tale, Doamne.” Aceasta nu e tot. „Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care *Ți l-ai pregătit ca locaș*, Doamne.” Și încă nu e tot. „La Templul pe care *măinile Tale l-au întemeiat*, Doamne!” Care este Templul pe care l-au întemeiat mâinile Domnului?

(Câteva voci): Adevăratul Templu.

Sigur că da. „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.” Acesta este punctul cel mai însemnat al prezentării din seara aceasta, nu-i așa? Acolo a vrut Dumnezeu să ducă pe Israel. Dar ei nu au înțeles aceasta. Noi înțelegem? Acolo vrea El să ne ducă pe noi.

Înțelegeți că acolo a vrut Dumnezeu să ducă pe Israel atunci? Dacă înțelegeți, atunci veți fi gata să mergeți în locul pe care Israel l-a ratat. Însă dacă vă gândiți că locul acesta era un cort pământesc ridicat de om, atât a văzut și Israel, și doar atât veți vedea și voi. Iar Israel nu a intrat în țară, și nu veți intra nici voi. Trebuie să vedem mai mult decât a văzut Israel, altfel nu vom obține nimic mai mult decât au obținut ei. Dar, de ce nu a văzut Israel mai mult? – Pentru că nu au crezut. Însă noi trebuie să credem *acum* ceea ce Israel *nu* a crezut *atunci*, căci altfel nu vom primi niciodată ceea ce a pierdut Israel. Iar dacă vom crede ceea ce Israel nu a crezut, atunci vom fi duși în moștenirea aceea în care Israel nu a fost dus, în cortul în care Israel nu a intrat, în locuința sfințeniei lui Dumnezeu, în cetatea cu temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

Versetul optsprezece: „Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci.” Domnul voia ca El Însuși să domnească peste ei; să nu mai domnească Faraon; să nu mai domnească Nimrod, nici vreunul dintre cei idolatri; să nu mai domnească vreunul dintre popoarele rebele. Dumnezeu voia să conducă pe Israel în țara cea

binecuvântată, și să domnească peste ei în veac și în veci de veci, dar ei nu au știut aceasta. O, cât de mult au pierdut pentru că nu au crezut pe Domnul! O, cât de mult am pierdut noi în toți acești ani! Din cele ce vă voi citi mâine seară, veți vedea că am fi fost demult acolo, dacă am fi crezut pe Domnul. Dumnezeu spune așa, și este așa. Nu am fi avut ce căuta aici în tabernacol în seara aceasta. Nu am fi avut ce căuta aici deloc, pe drept, deoarece nu am mai fi avut ce căuta în lume. Dar pentru că suntem în lume, acesta e locul potrivit pentru noi. Însă noi nu ar mai fi trebuit să fim în lume. Ar fi trebuit să fi fost demult în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta e realitatea, fraților. Este cuprins în Biblie mai mult decât am putea aminti încă într-o oră aici, numai legat de acest gând.

Moise a crezut toate acestea. El a crezut că timpul împlinirii făgăduinței era aproape. Însă nu trebuia să mai dureze mult până când avea să ocupe tronul Egiptului. El avea să fie rege. El avea să domnească; să aibă o funcție mai înaltă decât aceea de primar sau preot al unui oraș. El avea să domnească nu doar peste un regat, ci peste un imperiu, și anume imperiul lumii. Era dreptul lui acesta. Din două motive, dreptul acesta îi revenea. Nu trebuia să se lupte ca să obțină funcția aceasta. Îi revenea pur și simplu, și nu exista nimeni care să pună la îndoială dreptul lui. Mai era doar un singur pas până la tron; doar până când murea Faraon, și acesta avea aproape o sută de ani. Atunci Moise urma să devină împăratul lumii, deoarece Imperiul Egiptean se întindea peste toată lumea.

Tocmai atunci, Israel trecea printr-o perioadă foarte grea. Israel era oprimat, persecutat, și constrâns să fabrice cărămizi arse în cuptoare. Moise ar fi putut zice: „acum poporul nostru este oprimat; ei sunt persecutați și suferă pentru cauza Dumnezeului lor. Dar nu va mai dura foarte mult, deoarece Faraon are aproape o sută de ani, și nu se poate să mai trăiască mult. Atunci voi face o reformă. Voi îndrepta lucrurile în ce privește guvernarea. Voi domni cu dreptate. Nu așa cum au domnit Faraonii aceștia răi. Eu cred în Dumnezeu. Eu sunt creștin, și sunt cel mai calificat pentru a guverna, deoarece sunt creștin.” După aceea ar fi putut nu doar să le îndeapărteze poverile, dar ar fi putut să-i pună și pe ei în funcții, și să guverneze lumea prin intermediul poporului lui Dumnezeu.

Nu era calea deschisă pentru așa ceva? Nu mai era decât un pas până la tron, și pasul acesta putea să fie făcut în scurt timp. Dar, haideți să vedem ce a făcut creștinul acesta, în astfel de circumstanțe. Să deschidem la capitolul unsprezece din Evrei. Priviți cu atenție, citiți cu luare aminte, și observați ce spune. Versetul douăzeci și patru:

„Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon.”

Ce însemna să refuze să fie numit fiul fiicei lui Faraon? – Însemna să refuze să fie rege. Acolo era tronul, și nu era decât un pas până la el. Dar în loc să pășească înainte și să se așeze pe tron, a pășit înapoi. A întors spatele tronului Egiptului, și tuturor comorilor și plăcerilor Egiptului, și și-a întors fața spre o altă țară; deoarece se apropia vremea ca Dumnezeu să scoată pe poporul său din țara aceea și să-i ducă în țara cealaltă. Moise a crezut în Isus Hristos, și de aceea a crezut în separarea între biserică și stat. De aceea el s-a separat de stat și a stat cu toată inima alături de biserică. Dumnezeu l-a chemat să iasă din țara aceasta, așa cum l-a chemat pe părintele său, Avraam, să iasă din țara lui. Dar aceasta nu e tot. Ascultați: „a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale Egiptului?”

(Audiența): Păcatului.

Păcatului? El era moștenitorul tronului. Ce însemna, așadar, pentru el să-și îndrepte mintea asupra tronului Egiptului, asupra puterii și plăcerilor lumii, și a guvernelor lumii? Ce era aceasta? – Păcat. Spune versetul aceasta?

(Mai multe voci): Da.

Credeți aceasta?

(Mai multe voci): Da.

A fost așa ceva păcat pentru Israel atunci?

(Mai multe voci): Da.

Ce este acum?

(Mai multe voci): păcat.

Fraților, există în Biblie lucruri la care ar trebui să ne gândim. „A vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui

Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale *păcatului*.” Dar nu uitați că plăcerile amintite aici sub denumirea de plăcerile păcatului, sunt în realitate plăcerile Egiptului, plăcerea de a fi împărat al Egiptului, de a deține o funcție în guvernarea pământească, de a domni peste alte popoare. Toate acestea urmau să-i revină prin moștenire autentică, datorită dreptului său de moștenitor. Nu trebuia să se înscrie ca și candidat, sau să solicite voturi. Îi revenea lui în mod natural. Raportul spune că pentru el a accepta și a se bucura de toate aceste plăceri, ar fi însemnat să se bucure de plăcerile păcatului. Însă el a părăsit toate acestea. De ce? „El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului.”

Cum se raporta Hristos la guvernarea și la tronul Egiptului? Era Hristos una cu Egiptul? – Nu. Ar fi putut Moise să-L aibă și pe Hristos și tronul Egiptului în același timp?

(Mai multe voci): Nu.

Dar tronul Egiptului îi cădea lui ca moștenire, tot așa de natural cum cad frunzele din pomi. Nu avea de luptat pentru a obține funcția. Nici măcar nu trebuia să aștepte să fie numit în funcție.

A.F. Ballenger: Sau să depună o cerere.

Nu. Nu era necesar să-și trimită un reprezentant care să prezinte cererea lui înaintea președintelui.

Să privim încă o dată situația. Acolo era Egiptul cu tronul său, cu plăcerile și comorile sale, revenindu-i lui în mod tot așa de natural cum cad frunzele din pom, fără să fie necesar niciun efort din partea lui. Tot ce avea de făcut, era să stea cu mâinile încrucișate, până când împăratul înaintat în vârstă avea să moară, și după aceea toate urmau să fie ale lui. Cu toate acestea, a vrut mai bine să fie cu Hristos, să sufere ocară Lui, decât să fie pus pe tronul Egiptului. Și țineți minte îndeosebi faptul că, pentru *a fi cu Hristos*, a trebuit să întoarcă spatele tronului și tuturor comorilor și plăcerilor Egiptului.

Să nu aveți impresia că eu mi-am pus ideea mea aici, că eu am construit așa ideile. Fiți atenți la ce spune cuvântul, și veți vedea că totul este acolo. Nu este cu adevărat acolo?

(Mai multe voci): Ba da.

Haideți să citim încă odată, și va fi vremea să încheiem pentru seara aceasta; apoi, mâine seară vom studia din nou despre Israel:

„Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.”

„Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam,” de a-i da răsplata cea binecuvântată. Moise a crezut aceasta, și s-a despărțit de stat, a întors spatele tronului, alegând ocară lui Hristos în locul puterii, plăcerilor și gloriei Egiptului. Și, nu uitați că el *a trebuit* să întoarcă spatele tuturor acestora, ca să poată fi părtaș la ocară lui Hristos.

Egiptul Spiritual

(Vineri seara, 5 martie, 1897)

Mi-a scăpat din minte în lecția de seara trecută, să menționez că istoria pe care am schițat-o se află toată în „Imperiile Bibliei.” De la pag. 77 până la pag.150, găsiți istoria Egiptului, și ceea ce a fost cuprins în schița pe care am redat-o în seara trecută.

Textul pentru seara aceasta este din Apocalipsa 11:8:

„Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt” unde a fost răstignit și Domnul lor.”

Am citit versetul pentru unicul scop de a vedea că există un Egipt spiritual, și că cuvântul lui Dumnezeu descoperă ceea ce „în înțeles duhovnicesc, se cheamă Egipt.”

Egiptul spiritual este de fapt Egiptul literal, deoarece lucrurile spirituale sunt cele mai literale lucruri. Există, și întotdeauna a existat un Egipt fizic în Nordul Africii, prin care curge râul Nil; dar acesta nu este doar Egiptul literal. Egiptul literal este Egiptul spiritual.

Dacă ne întoarcem la lecția de seara trecută, despre eliberarea lui Israel din Egipt, vom urmări calea pe care au mers aceștia din momentul în care a fost cântată cântarea lui Moise. Când au traversat Marea Roșie pe pământ uscat, printre zidurile de gheață, și au stat pe țărni triumfători asupra distrugerii Egiptenilor care, încercând să-i urmărească au fost înecați, au fost eliberați trupește, în mod fizic, din Egiptul fizic. Însă a existat un Egipt mult mai adânc, din care încă nu fuseseră eliberați.

Știți că la fiecare pas făcut în experiența lor, inimile le erau în Egipt, și când se întâmpla ceva ce îi dezamăgea, exclamau: „Să ne întoarcem în Egipt!” Când au ajuns la hotarele Canaanului, și Domnul a voit ca ei să intre, au exclamat, „Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt!” Unde erau inimile lor? – În Egipt. Pe primul loc în gândurile lor era întotdeauna Egiptul.

Când au stat în fața Muntelui Sinai, așteptând ca Moise să se întoarcă de pe munte cu legea lui Dumnezeu, după ce auziseră glasul Domnului, și-au făcut un idol și s-au închinat înaintea lui. Ce idol a fost acesta? – Vițelul din Egipt. Așadar, după ce ascultaseră glasul lui Dumnezeu vorbind de pe vârful Muntelui Sinai, rostind cuvintele Legii Sale, după ce auziseră sunetul de trâmbiță răsunând din ce în ce mai tare, după ce văzuseră vârful muntelui acoperit cu totul în fum, - după toate acestea, puteți vedea în mod limpede că Egiptul era într-o măsură atât de mare în inimile lor încât mai ușor s-au întors la idolatria Egiptului decât să aștepte ca Moise să se întoarcă de pe vârful muntelui cu solia de la Dumnezeu. Iar când au întors spatele hotarelor țării, și au fost obligați să rătăcească prin pustie, putem înțelege că aceasta s-a datorat robiei Egiptului care încă îi ținea, și față de care încă nu erau liberi. Observați că deși Domnul îi hrănea zilnic cu pâine din cer, - pâinea îngerilor, - ei erau atât de departe de El, atât de înfășurați de Egipt, încât ziceau: „Ce bine era în Egipt, unde aveam pepeni, praji, ceapă și usturoi!”

Nu e nevoie să mai amintesc alte exemple. Acesta este îndeajuns pentru a vă atrage atenția asupra faptului că Israel nu ieșise complet din Egipt atunci când, stând pe țărmul Mării Roșii, cântau cântarea lui Moise. Cu trupul erau în afara Egiptului, dar în mod spiritual, nu erau. Fuseseră eliberați din robia egipteană în ce privește trupul, însă erau înlănțuiți în robia spirituală a Egiptului. Și necazul este că niciodată nu au ieșit din robia egipteană. Au murit în robia egipteană. Când Domnul a rostit Legea Lui de pe Sinai, Moise le-a zis că Domnul a făcut așa pentru ca ei să nu mai păcătuiască. Să citim din nou Evrei 11:25: „a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.” Am văzut în cealaltă lecție că plăcerile păcatului amintite aici, erau plăcerile Egiptului. Moise fiind moștenitor al tronului Egiptului, toată bogăția Egiptului, toată gloria Egiptului, toată puterea Egiptului, erau gata să-i revină în mână, în timp ce el trebuia doar să pășească pe tron și să se bucure de ele. Acestea erau plăcerile Egiptului, dar raportul ne spune că

acestea erau plăcerile păcatului. Atunci, care este robia spirituală a Egiptului? – Este robia păcatului.

Mai este o cale prin care putem ajunge aici, în urma unei schițe. Dumnezeu l-a chemat pe Avram, ȋineȋi minte, să iasă din Haldea, și să meargă ȋntr-o țară pe care avea să i-o arate. Ȇncă nu-i dăduse țara. A venit o foamete ȋn țara ȋn care se afla, și el a coborât ȋn Egipt, acolo unde Sarai a obȋnuit o roabă egipteană pe nume Agar. Dumnezeu ȋi promisese lui Avram că sămȃnȃȋa lui avea să fie fără număr, cȃt stelele cerului. Din cauza necredȃnȋei, fȃgăduȋnȃ aceasta nu s-a ȋmplinit așă de repede după cum s-au așteptat ei, și Sarai a zis lui Avram: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă; ȋntră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea”. Zis și făcut. Ismael s-a născut, iar Domnul i-a zis lui Avram că Sarai va avea chiar ea un copil, va da naștere unui fiu cȃruia ȋi vor pune numele Isaac. Drept rȃspuns, Avram a zis: „Să trȃiascȃ Ismael ȋnaintea Ta!”

Slujitoarea aceea egipteană era o roabă, iar fiul ei era un fiu născut ȋn robie, un rob slujitor. Cȃnd Avram a zis, „Să trȃiascȃ Ismael ȋnaintea Ta,” se ruga ca Ismael să fie socotit de Dumnezeu drept sămȃnȃȋa promisă, prin care avea să vină eliberarea și libertatea pentru fiii oamenilor și pentru toȋi copiii lui Dumnezeu. Ȇnsă, putea să vină eliberarea pentru cineva, printr-un rob? Avram ȋnsuși, era liber. El trebuia să fie rȃscumpărat prin sămȃnȃȋa fȃgăduȋtă. Dacă fiul sȃu, care era rob, avea să fie acceptat ca sămȃnȃȋa fȃgăduȋtă, Avram ȋnsuși urma să fie dus ȋn robie, ȋn loc să fie eliberat din robie. Și toȋi cei ce aveau să devină supuși lui Ismael, urmau să fie duși la rȃndul lor ȋn robie. Ce fel de robie? – Robia păcatului. Dar, mama lui era o roabă egipteană. Și pentru cȃ Ismael era un fiu născut ȋn robie, ȋnseamnȃ cȃ robia aceasta era robia Egiptului. Ȇȋtelegeȋi, așadar, cȃ exista o robie a Egiptului – un Egipt spiritual – ȋn familia lui Avram?

Să deschidem la Galateni, și vom vedea limpede cȃ Domnul scoate ȋn evidenȃȋa lucrul acesta. Vă aduceȋi aminte pasajul din Gal. 4:22-24:

„Cȃci este scris cȃ Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut ȋn chip

firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar.”

Cuvintele acestea ne îndreaptă direct spre familia lui Avram, și spre Agar, egipteanca. Legământul acesta, spune el, naște pentru robie, și este Agar. În familia lui Avram, reprezintă în mod alegoric, legământul de la Sinai. Legământul acesta naște pentru robie. Agar era o egipteană. Atunci, care robie este reprezentată în legământul de la Sinai? – Robia egipteană. Dar aceasta era o robie spirituală. De aceea, acolo exista un Egipt spiritual. Citiți versetele 25, 26:

„Căci Agar este muntele Sinai din Arabia; -și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră.”

În felul acesta, când Avram a zis, „Să trăiască Ismael înaintea Ta,” el a cerut ca un slujitor rob să fie acceptat ca fiind sămânța promisă. A cerut ca Dumnezeu, și toată omenirea, și întregul univers să intre în robia egipteană, în Egiptul spiritual. Egiptul este simbolul întunericului, și de asemenea simbolul păcatului, după cum am văzut. Păcatul, de asemenea, este tot întuneric. De aceea, întrucât Egiptul reprezintă păcatul și întunericul, este limpede că păcatul și întunericul constituie Egiptul spiritual.

Domnul nu putea niciodată să accepte ca un rob să fie sămânța promisă. De aceea, Domnul i-a răspuns lui Avraam cu aceste cuvinte:

„Cu adevărat nevastă-ta, Sara, îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el. Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească și îl voi înmulți nespus de mult; doisprezece voievozi va naște și voi face din el un neam mare. Dar legământul meu îl voi încheia cu Isaac pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta.”

Isaac a fost sămânța promisă. Și, gândiți-vă! Isaac nu a fost niciodată în Egipt. Vă amintiți aceasta. A venit o foamete în țară, și

Isaac a pornit spre Egipt, dar Domnul i-a zis: „Nu te coborî în Egipt.” Avraam a fost în Egipt, Sara a fost în Egipt, Israel a fost în Egipt, dar Isaac nu a fost niciodată în Egipt. El a fost fiul făgăduinței, născut în mod duhovnicesc, de la început. Citim din nou:

„Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; -și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. Fiindcă este scris: „Bucură-te, steapo, care nu naști de loc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.” Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.”

Iar noi, cine suntem? „dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Isaac a fost copilul lui Avraam, - fiul făgăduinței. Când noi devenim sămânța lui Avraam, prin credința în Hristos, eliberați din robia păcatului, - din Egiptul spiritual, - ajungem așa cum a fost Isaac; și el nu a fost niciodată în Egipt.

Observați că robia egipteană și libertatea creștină au existat în familia lui Avraam. Ismael a fost născut în mod firesc, și reprezenta robia egipteană. Isaac a fost născut după Duhul, și îi reprezenta pe copiii lui Dumnezeu născuți prin credința lui Isus.

Iosif s-a născut, și pe când era tânăr s-a dus să-și vadă frații, iar niște *Ismaeliți* au trecut pe acolo, au cumpărat pe Iosif și l-au dus în Egipt, unde l-au vândut. După aceea, casa lui Iacov a coborât în Egipt, și în cele din urmă au fost eliberați din robia egipteană. Este destul atât ca să se vadă tot cursul lor, de la chemarea lui Avraam până la timpul când au ajuns la hotarele țării promise. Observați că a existat un Egipt spiritual, tot așa cum a existat un Egipt fizic; și că atunci când poporul a fost eliberat în

mod fizic din Egipt, a existat un Egipt mai adânc, din care trebuiau să fie eliberați, dacă voiau să fie copiii lui Dumnezeu.

Vreau să citesc acum pasajul la care am făcut referire în seara trecută. Se află în „Marea Luptă”, vol. IV, pag. 457:

„Istoria vechiului Israel oferă o ilustrație izbitoare a experienței din trecut a grupei adventiștilor. Dumnezeu a condus pe oameni în cadrul mișcării advente, întocmai cum a condus pe copiii lui Israel la ieșirea lor din Egipt. În marea dezamăgire credința lor a fost pusă la încercare tot așa cum a fost pusă credința evreilor la Marea Roșie.”

Așadar, la marea dezamăgire a poporului adventist, în ce moment corespunzător al istoriei lui Israel se aflau?

(Mai multe voci): La Marea Roșie.

Dumnezeu voise ca Israel, chiar atunci, așa cum am citit seara trecută, să meargă de-a dreptul în țara pe care o promisese lui Avraam – la locuința Lui cea sfântă, în locul pe care Și-l pregătise ca să locuiască în el, în moștenirea Lui, în sanctuarul pe care mâinile Lui l-au întemeiat. Erau doar unsprezece zile de călătorie din Egipt până în țară. Însă lor le-a luat patruzeci de ani. Și doar patru dintre cei ce au plecat din Egipt, au intrat în ea.

(O voce): Patru, sau doi?

Patru. Nu ați știut că patru? Caleb și Iosua, și cei doi preoți, fiii lui Aaron – Eleazar și Itamar. Întotdeauna s-a vorbit ca despre doi, - Caleb și Iosua, - dar au intrat și cei doi preoți.

(O voce): Poate că nu aveau douăzeci de ani.

Da. Aveau treizeci. Pentru că erau uniți în slujba de preoți. Așadar, în timpul marii dezamăgiri, poporul adventist a fost într-un moment corespunzător cu acela de la Marea Roșie.

„Dacă ar fi continuat să se încreadă în mâna călăuzitoare ce fusese cu ei în experiența lor din trecut, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu. Dacă toți cei ce au lucrat în unitate în lucrarea din 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea, și ar fi vestit-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat în mod minunat împreună cu eforturile lor. Un potop de lumină s-ar fi revărsat asupra lumii. De ani de zile locuitorii pământului ar fi fost avertizați, lucrarea de

încheiere ar fi fost terminată, iar Hristos ar fi venit pentru răscumpărarea poporului Său.”

Când?

(Mai multe voci): De ani de zile.

Așadar, unde se află poporul acesta de la dezamăgire încoace?

(Mai multe voci): În pustie.

Ca Israel. Dar de ce a fost ținut Israelul din vechime, în pustie? – Din cauza necredinței. Ei nu au văzut ce avea Domnul pentru ei. Iar motivul pentru care nu au văzut, a fost acela că nu au crezut pe Dumnezeu. Dacă ar fi crezut pe Dumnezeu, ar fi văzut ceea ce nu vedeau. Aceasta este problema și a poporului acesta de aici. Noi nu am crezut cele ce au fost spuse Israelului din vechime. Aceste lucruri ne-au fost spuse și nouă, ca și lor. Exact aceeași evanghelie ce le-a fost predicată lor, ne este predicată și nouă.

„Să luăm, deci, bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna” despre care a vorbit El.”

Deci, ceea ce i-a ținut în afara țării, este exact ceea ce ne ține pe noi afară. Și, așa cum am spus seara trecută, nu ar trebui să mai avem treabă pe aici, deoarece nu ar mai fi trebuit să fim în lume. Așa cum Israel nu ar fi trebuit să fie în pustie în cei patruzeci de ani, nici noi nu ar mai fi trebuit să fim în pustia aceasta. Ascultați:

„Nu a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să rățăcească timp de patruzeci de ani în pustie; El a dorit să-i conducă direct în Canaan, și să-i așeze acolo, ca să fie un popor sfânt și fericit. Însă, „ei nu au intrat din cauza necredinței.” Din cauza decăderii și apostaziei lor au pierit în pustie, și alții au fost ridicați pentru a intra în țara făgăduită. În același fel, nu a fost voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie așa de mult întârziată, și poporul Său să rămână atâția ani în lumea aceasta a păcatului și întristării. Dar necredința i-a despărțit de Dumnezeu. Pentru că au refuzat să facă

lucrarea pe care le-o rânduise El, alții au fost ridicați ca să vestească solia. Din milă față de lume, Isus întârzie venirea Sa, pentru ca păcătoșii să aibă ocazia de a auzi avertizarea, și de a găsi în El un loc de adăpost înainte să fie revărsată mânia lui Dumnezeu.”

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie așa de mult întârziată, și poporul Său să rămână atâția ani în lumea aceasta a păcatului și întristării. Ah, noi suntem răspunzători pentru acest fapt. Nu este așa? În ce constă responsabilitatea? De ce anume suntem vinovați? – De necredință. Ce anume a existat în inimile lui Israel, și a fost cauza necredinței lor? Egiptul, Egiptul, Egiptul. Așadar, ce anume există în inimile acestui popor, fiind cauza necredinței și piedicii dintre ei și Dumnezeu? – Egiptul, deoarece Egiptul așa a făcut întotdeauna. În mod spiritual, ceea ce este Egiptul – lumea, idolatria, întunericul, care este necredință. Cuvântul „necredință” exprimă totul. Știți că tocmai cuvântul „Egipt”, este un simbol al întunericului.

Să revedem pasajul?

„Dacă toți cei ce au lucrat în unitate în lucrarea din 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea, și ar fi vestit-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat în mod minunat împreună cu eforturile lor.”

Dacă Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor, care este motivul lipsei? – Lipsa Duhului Sfânt. Singurul lucru care lipsește este puterea Duhului Sfânt. Aceasta este ceea ce ne dă putere, și lucrează lucrări minunate. Este Duhul Sfânt; dacă acesta ar fi fost primit, „un potop de lumină s-ar fi revărsat peste lume.”

Faptul acesta este declarat în Apocalipsa, cap. 18: „am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.” Este același lucru subliniat aici. Ce anume reține potopul acesta de lumină? Așteaptă de atunci potopul de lumină să se reverse peste lume? – Da. Ce anume l-a reținut după 1844? – Necredința. Ce îl reține de atunci încoace? – Necredința. Nu a venit timpul să fim eliberați din robia egipteană? Gândiți-vă la aceasta! Solia ar fi fost proclamată în puterea Duhului Sfânt. Domnul ar fi lucrat în mod minunat împreună cu

eforturile lor. Un potop de lumină s-ar fi revărsat peste lume. De ani de zile locuitorii lumii ar fi fost avertizați, lucrarea de încheiere ar fi fost terminată, și Hristos ar fi venit pentru răscumpărarea poporului Său! Haideți să nu mai amânăm! De ce să nu fim eliberați din Egipt, și din tot ce este implicat în cuvântul acesta – din Egiptul spiritual? Să lăsăm ca Duhul Sfânt să fie dat și să aducă puterea aceea minunată ca să lucreze pentru păcătoși; pentru ca potopul de lumină să poată lumina lumea; pentru ca lumea să fie avertizată; pentru ca Hristos să vină; ca să fim răscumpeați din lumea aceasta a păcatului și întristării.

Observați care este situația. Întinericul și robia Egiptului au fost peste noi în toți anii aceștia, tot așa cum au fost asupra lui Israel după ce au trecut Marea Roșie, în timpul când au fost în pustie. Dumnezeu S-a oferit să hrănească poporul acesta cu pâine din cer – pâine pe care să o poată aproba, pâine pe care le-o poate da, și care va produce o așa stare de lucruri încât să-i poată binecuvânta cu orice binecuvântare spirituală. Dar și acum sunt mulți care spun, „Ni s-a scârbit sufletul de mana aceasta. Să ne întoarcem în Egipt, unde aveam ceapă, salată și usturoi. Dacă aceasta este reforma sanitară, nu vreau să aud de ea.” Unde suntem? Vom permite Domnului să ne hrănească? Vom accepta biletul de liberă trecere din partea lui Dumnezeu? Sau vom tânji după prajii, ceapa și usturoiul, și după oalele cu carne din Egipt? Aceasta este întrebarea.

Ați fost de acord cu mine că aceasta este situația, și anume că robia egipteană este cauza tuturor acestor lucruri, și că necredința este cauza robiei egiptene. Ați fost de acord că nu este nevoie acum, după cum nu a fost nevoie nici în cazul celorlalți, să așteptăm așa de mult pentru a fi eliberați din robia egipteană. În continuare vom studia puțin cum va fi eliberarea; iar cheia eliberării constă în cuvintele: „Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Haideți să deschidem la poruncile lui Dumnezeu, și să le privim puțin, în capitolul douăzeci din Exodul. Dacă ar fi nevoie de o dovadă mai mare a faptului că încă suntem sub influența robiei egiptene, cu siguranță aceasta este cea mai evidentă. Până de

foarte curând, noi nu am văzut vreo copie a celor zece porunci, tipărită de adventiștii de ziua a șaptea, care să conțină complet cele zece porunci. Eu nu am văzut decât acum de curând. Cu toate acestea, noi am vorbit despre păzirea poruncilor, am predicat oamenilor despre porunci, am arătat cum a schimbat Roma poruncile, cum a lăsat afară porunca a patra și a împărțit-o pe a zecea, timp în care noi înșine, prin copiile poruncilor publicate de noi, sau prin cele cumpărate de la alții care le-au publicat, am lăsat noi înșine pe dinafară o parte din porunci.

Dumnezeu a rostit din cer Legea Sa. A rostit mai mult decât ceea ce ține de porunci? A rostit prea mult? A rostit mai mult decât era necesar? – Nu. Ceea ce a rostit a fost desăvârșit, și nu a mai fost nimic de adăugat când El a încetat să mai vorbească. Ei bine, întrucât nu a mai fost nimic de adăugat când a încetat să vorbească, exista ceva înainte ca El să înceapă să ne vorbească direct nouă, pentru binele nostru? Cu alte cuvinte, a vorbit el mai mult sau mai puțin decât trebuia? Nu! Nu! Nu!

Haideți să vedem, ce a spus. Iată: „Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis:

... Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.” De aici începe El să vorbească? Începe El să vorbească, rostind cuvintele, „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine?” – Nu. Ați început voi cu aceste cuvinte? Știți că așa ați făcut. Ei bine, dacă Dumnezeu ar fi început cu cuvintele acestea, dacă voi și eu începem cu aceste cuvinte, nu lăsăm pe dinafară ceva din ceea ce a spus El, ceva esențial pentru binele nostru? Cu ce cuvinte a început El? Să citim. „Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis: „Eu Sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.”

Observați că noi am lăsat pe dinafară tocmai ceea ce arată eliberarea din robia egipteană? Și de ce am lăsat asta pe dinafară? Pentru că am considerat că noi nu am fost scoși din Egipt, - și așa este. Noi am considerat că noi nu am fost scoși niciodată din țara Egiptului, - și datorită necredinței noastre, așa stau lucrurile. Ne-am gândit, „Noi nu am fost niciodată robii nimănui.” Însă am fost. Am fost în robie față de noi înșine, față de puterea păcatului – față

de Egiptul spiritual. Există eliberare din robia Egiptului în seara aceasta, și Dumnezeu ne cheamă, pe voi și pe mine, să fim eliberați din robia Egiptului. Și ne spune în seara aceasta, cu glas de tunet, așa cum a vorbit de pe Sinai, cu un glas ce are în el mântuirea lui Isus Hristos, „Eu Sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.” Vrei să ieși? Vrei să îi dai voie să te scoată din țara Egiptului? Din casa robiei? Dacă nu, de ce?

Dușmanii noștri ne aruncă mereu aceste cuvinte: „O, poruncile acestea nu sunt pentru mine. Eu nu am fost scos din Egipt.” Dușmanii Legii lui Dumnezeu, dușmanii mântuirii lui Dumnezeu, vă aruncă aceste cuvinte. Ei mi-au spus – tuturor ne-au spus – că Legea aceasta nu este obligatorie pentru nimeni în afară de evrei, deoarece nimeni nu a fost scos din robia Egiptului în afară de evrei. Ei spun, „Nu trebuie să-mi predici Legea aceasta, eu nu am fost scos niciodată din Egipt.” *Lucrul acesta este foarte adevărat*, desigur; dar aceasta nu are nicio valoare pentru ei. Voi și eu trebuie să stăm în picioare, ca unii care am fost răscumpărați din robia Egiptului, și să le răspundem cu cuvintele, „Slavă Domnului, eu am fost scos din Egipt, și, sărmanul meu frate, dacă nu vei fi eliberat din Egipt, vei pieri în stricăciunea Egiptului.”

Cu siguranță, nimeni nu poate păzi Legea aceasta cât timp este în Egipt. Evreii nu au putut să o păzească. Dumnezeu i-a eliberat din Egipt pentru ca ei să poată păzi Legea. A fi în Egipt înseamnă a fi în păcat, și niciun om nu poate păzi Legea lui Dumnezeu în păcat; căci păcatul însuși este încălcarea Legii. Sigur că nu puteți păzi Legea lui Dumnezeu cât timp sunteți în Egipt. Nu puteți, și nu pot. Dar, să lăsăm pe Domnul să ne elibereze. Atunci vom putea păzi poruncile, și până atunci nu. Domnul a știut lucrul acesta foarte bine, de aceea, când a vrut ca Faraon să lase pe copiii lui Israel să plece, a zis, „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească.” Ei nu puteau sluji lui Dumnezeu în Egipt. El voia ca ei să fie eliberați nu numai în ce privește sufletul, ci și duhul. Apoi, când le-a dat Legea Sa ca să o păzească, primul lucru pe care li l-a spus a fost, „Eu Sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei,” ca să poată să o păzească.

Ce fel de lege este aceasta? Este o lege spirituală. „Știm că Legea este duhovnicească (spirituală).” Atunci, ce fel de Egipt este cel amintit în primul vers al Legii? Este Egiptul spiritual. „Legea este duhovnicească (spirituală).” Așadar, Egiptul amintit în Lege este Egiptul spiritual, și Legea se referă la eliberarea noastră din Egiptul spiritual, ceea ce înseamnă eliberare din robia păcatului.

S.N. Lane – Credeți că au fost vreodată afară din Egipt, în mod spiritual?

Este greu de spus. Moise a fost întotdeauna, desigur; Caleb a fost tot timpul; Iosua la fel.

E.J. Waggoner – Cei șaptezeci de bătrâni au văzut pe Dumnezeu.

Da. Au văzut pe Dumnezeu. Este greu de spus despre popor ca fiind afară din Egipt. Moise a fost afară tot timpul. Chiar pe când se afla în Egiptul fizic, în mod spiritual era afară din el. Caleb și Iosua, în mod spiritual, au fost întotdeauna afară din Egipt. Când au cântat cântarea triumfătoare la Marea Roșie, cred că întreaga adunare ar fi ieșit în mod spiritual afară din Egipt, dacă ar fi rămas în experiența aceea. Căci Domnul spune: „O, dacă poporul Meu ar fi ascultat glasul Meu și ar fi păzit legile Mele, îndată le-aș fi supus vrăjmașii sub picioarele lor.” Dar când credința le-a fost pusă la încercare, chiar la primul pas pe care l-au făcut, când au ajuns la Mara, unde apele erau amare, ei au renunțat la credința lor, dorind să fi fost din nou în Egipt. Când avem o experiență amară, să o luăm ca pe o dovadă că Dumnezeu ne-ar fi părăsit? – Nu. Să mulțumim Domnului pentru că experiența aceea amară este pentru binele nostru, și pentru că Dumnezeu poate să schimbe amărăciunea în dulceață.

(O voce): Iertați-mă, frate Jones, dar este un verset – douăzeci și șapte din capitolul unsprezece din Evrei – care arată că Moise a întors spatele Egiptului chiar pe când era în Egipt.

Sigur că da. Așa că, în timp ce cu trupul era în Egipt, în mod spiritual era afară din Egipt.

E.J. Waggoner: Răscumpărații Domnului vor veni cântând în Sion.

Da. Dacă ei ar fi continuat să cânte cântarea lui Moise, cu aceeași credință cu care au cântat-o atunci, ar fi intrat cântând în țară. Și Dumnezeu vrea să ținem minte acest lucru. El vrea ca inimile noastre să fie acolo, în țara aceea bună. Apoi, pentru că inimile noastre vor fi acolo, năzuința vieților noastre va fi acolo. Atunci Dumnezeu va putea umple repede viețile noastre cu bucuria acelei țări binecuvântate. Și aceasta este, Dumnezeu cu noi.

Știți bine că și acum, în loc ca inima să fie acolo în țara aceea, este aici în țara aceasta. Pentru unii dintre noi, a cere ca o persoană să se despartă de țara aceasta li se pare o trădare. A cere ca o persoană să se despartă de țara aceasta, și să intre în țara aceea, să renunțe la funcțiile și la politicile acestei națiuni, li se pare aproape ca o impostură. Oamenii aceștia sunt în Egipt, dar Dumnezeu îi cheamă să iasă din Egipt, să-și lege inimile de țara aceea mai bună, să-și pună afecțiunile acolo, și să lucreze pentru țara aceea, cu fiecare energie a ființei lor; așa încât torentele bucuriei și slavei din țara aceea să poată curge în inimile lor; așa încât toată lumea și tot universul să știe că Dumnezeu este Dumnezeul lor cu adevărat. Când se va întâmpla aceasta, nu va mai dura mult până când lucrarea va fi dusă la bun sfârșit, și Domnul va veni.

Când copiii lui Israel au fost la Marea Roșie, puterea lui Dumnezeu manifestată acolo, a umplut de uimire popoarele în măsură așa de mare încât, atunci când spionii au intrat în țară, Rahav le-a spus: „Știu că Domnul v-a dat țara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi, și toți locuitorii țării tremură înaintea voastră.” Un alt gând în ce privește Egiptul spiritual. Este scris despre Isus, „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.” De ce este scris lucrul acesta despre Isus? De ce s-a dus Isus în Egipt? De ce a fost dus în Egipt? Ar fi putut scăpa de măcelul ce a căzut asupra copiilor din Betleem, doar mergând la mică distanță de locul acela, fără să fie nevoie să meargă așa departe, în Egipt. Nu au fost înjunghiați toți copiii din Palestina când a dat Irod porunca. Doar cei din Betleem, și din împrejurimi. Betleemul era doar la șase mile de Ierusalim, și copiii din Ierusalim nu au fost înjunghiați.

Așa că Domnul ar fi putut scăpa dacă ar fi fost dus la o distanță de zece sau doisprezece mile.

Atunci, de ce a fost dus în Egipt? O, ca să se poată împlini ceea ce era scris: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.” El a fost noi înșine; voi înșivă, și eu însumi. El a fost noi înșine. Și, așa cum Dumnezeu a întâlnit pe poporul Său în Egipt și i-a condus ca să iasă de acolo, în același fel Mântuitorul nostru a venit acolo unde suntem noi, S-a făcut așa cum suntem noi, și a fost chemat să iasă din Egipt, arătând în felul acesta că oricine vrea să fie așa cum este El, trebuie să iasă la fel din Egipt. El a fost Fiul lui Dumnezeu, și a fost chemat să iasă din Egipt, arătând astfel că toți cei ce vor să fie fii ai lui Dumnezeu trebuie să iasă la fel din Egipt, căci este scris despre toți ca despre El, „Am chemat pe fiul Meu din Egipt.” Ești un fiu al lui Dumnezeu? „Am chemat pe fiul Meu din Egipt.”

Ceva mai devreme am văzut că trebuie să fim scoși din Egipt, ca să putem păzi poruncile lui Dumnezeu. Acum vedem că pentru a-L urma pe Isus, trebuie să fim chemați să ieșim din Egipt. Pentru păzirea poruncilor lui Dumnezeu se cere să fim scoși din Egipt; credința lui Isus cere în același fel să fim scoși din Egipt. Ambele sunt exprimate în Apocalipsa 14:12: „Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Observați că de la început, până la sfârșit, există un Egipt spiritual. Planul de mântuire constă pur și simplu în eliberarea din robia egipteană, prin puterea lui Dumnezeu, în chemarea afară din Egipt, la libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu. Vom ieși din Egipt, ca să putem sluji Domnului cu adevărat? Vom avea parte de ieșirea aceasta, ca să putem păzi cu adevărat poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus? Ce vom face? Vom merge înapoi în Egipt, după Conferința aceasta? Vom rămâne la Conferință, și vom rămâne în Egipt? Să nu fim oare eliberați pe deplin din Egipt și din tot ceea ce implică acest cuvânt?

Eliberarea este fără plată pentru noi, ne este dată nouă. De aceea, fiecare inimă să fie deschisă, fiecare suflet să fie îndreptat spre Dumnezeu, și să-L caute prin mărturisirea păcatului, ca să fim eliberați din întuneric; și în felul acesta, înainte să se termine Conferința, să fim eliberați pentru glorioasa lumină și libertate a

fiilor lui Dumnezeu; căci „Am chemat pe fiul Meu din Egipt.” Aceasta așteaptă El să se întâmple. Să-L facem să aștepte? Când se va întâmpla aceasta, se va împlini cuvântul; solia îngerului al treilea va fi vestită în puterea Duhului Sfânt; Domnul va lucra în mod minunat împreună cu eforturile noastre; un potop de lumină se va revărsa peste lume; în curând locuitorii lumii vor fi avertizați; lucrarea de încheiere va fi terminată, iar Hristos va veni pentru răscumpărarea poporului Său. O, cred că suntem mai aproape decât ne închipuim de vremea când Dumnezeu ne va elibera. Eliberarea lui Dumnezeu este așa aproape de noi! Vom intra în țară? Israel nu a intrat pentru că nu au crezut. Nu au văzut lucrurile uimitoare cuprinse în făgăduințele Sale. Făgăduințele acelea, sunt acum pentru noi. Noi trebuie să le vedem la fel de reale cum le-a văzut Cel ce le-a dat lui Israel; le-a dat celor care nu le-au privit ca reale.

Știți că este scris:

„Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruatorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu.”

Cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, a fost cântarea eliberării din robia Egiptului. Cei care obțin biruința asupra fiarei, asupra icoanei ei și asupra numărului numelui ei, - din ce sunt eliberați? Sunt eliberați din robia Egiptului, tot așa cum a fost eliberat Moise. Și ei cântă cântarea lui Moise, deoarece și ei, la rândul lor, sunt eliberați din robia Egiptului. Biblia este plină de așa ceva. În mod spiritual, noi suntem în Egipt și, o, Dumnezeu să ne elibereze. Atunci vom cânta Domnului cântarea aceasta:

„Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț. Domnul este tăria mea și temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu, pe El Îl voi lauda (Îl voi pregăti o locuință – KJV).”

Veți face aceasta? Veți face? „Voi locui în ei, și voi umbla în ei; ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.” (KJV)

„De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu

vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.”

Dar, „Am chemat pe fiul Meu din Egipt.”

„El este Dumnezeuul tatălui meu, pe El Îl voi preamări. Domnul este un războinic viteaz: Numele Lui este Domnul. El a aruncat în mare carele lui Faraon și oastea lui; luptătorii lui aleși au fost înghițiți în marea Roșie. I-au acoperit valurile și s-au pogorât în fundul apelor, ca o piatră. Dreapta Ta, Doamne, și-a făcut vestită tăria; mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași. Prin mărimea măreției Tale, Tu trânești la pământ pe vrăjmașii Tăi; Îți dezlănțuiești mânia și ea îi mistuie ca pe o trestie. La suflarea nărilor Tale s-au îngrămădit apele, s-au ridicat talazurile ca un zid și s-au închegat valurile în mijlocul mării. Vrăjmașul zicea: „Îi voi urmări, îi voi ajunge, voi împărți prada de război; mă voi răzbuna pe ei, voi scoate sabia și-i voi nimici cu mâna mea!” Dar Tu ai suflat cu suflarea Ta și marea i-a acoperit; ca plumbul s-au afundat în adâncimea apelor. Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă și făcător de minuni? Tu Ți-ai întins mâna dreaptă și i-a înghițit pământul. Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta.”

Iată ce spune: „Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta.” V-a izbăvit El? V-a izbăvit din ce? Izbăviți din păcat. Iar păcatul este Egiptul spiritual.

„Prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale. (Să-I dăm voie.) Popoarele vor afla lucrul acesta și se vor cutremura.”

A venit timpul să cântăm cântarea lui Moise. O vom cânta? Dar nu o putem cânta în Egipt. Nu o puteți cânta dacă sunteți în Egipt, deoarece nici ei nu au putut să o cânte până când nu au fost eliberați din Egipt.

„Popoarele vor afla lucrul acesta și se vor cutremura: îi apucă groaza pe Filistenii. Se înspăimântă căpeteniile Edomului și un tremur apucă pe războinicii lui Moab; Toți locuitorii Canaanului leșină de la inimă. Îi va apuca teama și spaima; și, văzând măreția brațului Tău, vor sta muți ca o piatră, până va trece

poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care l-ai răscumpărat Tu. Tu îi vei aduce.”

Pe cine va aduce? Ce spuneți? Pe cine va duce Domnul în locuința Lui? Pe voi? Ați ieșit din Egipt? „Am chemat pe fiul Meu din Egipt.” Tu îi „vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne.” Vom locui acolo împreună cu Domnul, și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul.

„La Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne! Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci. Căci caii lui Faraon, carele și călăreții lui au intrat în mare și Domnul a adus peste ei apele mării; dar copiii lui Israel au mers ca pe uscat prin mijlocul mării.” Maria, proorocița, sora lui Aaron, a luat în mână un timpan și toate femeile au venit după ea cu timpane și jucând. Maria răspundea copiilor lui Israel: Cântați Domnului, căci Și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț.”

„Am chemat pe Fiul Meu din Egipt,” zice Domnul, și noi ieșim din Egipt. Acum El spune, „Eu sunt Dumnezeuul vostru, și voi sunteți poporul Meu.” „Eu Sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei;” și, „am chemat pe fiul Meu din Egipt.” Aceasta vrea să spună El astăzi, când zice: Aici sunt aceia, *aici sunt aceia*, „AICI SUNT CEI care păesc poruncile lui Dumnezeu, și credința lui Isus.”

Adunarea începe să cânte:

„Salvat! Cât de mult doresc să o spun!

Salvat prin sângele Mielului;

Salvat prin mila lui fără margini,

Fiul lui, pe vecie sunt eu.”

Apostazia lui Israel

(Duminică seara, 7 martie, 1897)

În lecția de seara trecută am spus că nu am văzut până acum de curând o copie a celor zece porunci publicată de adventiștii de ziua a șaptea, în afară de Biblie, care să fie așa cum le-a rostit Dumnezeu. Mă bucur că în sfârșit adventiștii de ziua a șaptea pot avea o copie a Legii lui Dumnezeu, așa cum a dat-o Dumnezeu. Mă bucur că fratele Howe a făcut copii ale Legii lui Dumnezeu, *așa cum a dat-o Dumnezeu*. Haideți să nu mai fim supuși aceleiași acuzații ca și ceilalți, de a lăsa afară o parte din Legea lui Dumnezeu, când mergem înaintea oamenilor.

Se poate vedea destul de limpede că omul care a făcut cel dintâi copia aceea a Legii lui Dumnezeu pe care o folosește aproape oricine, a fost un egiptean. Legea spune: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei.” Însă el și-a zis: „nu se referă la mine, și nu se referă la nimeni din zilele noastre; căci noi nu am fost scoși din Egipt. Se referă doar la Iudei.” De aceea a lăsat afară expresia aceasta și a tipărit restul Legii, prezentând astfel în fața lumii o copie mutilată a Legii pe care Domnul Însuși a dat-o. În felul acesta a făcut-o să apară ca și cum singurul document pe care Domnul l-a rostit din cer, ar începe fără să specifice cine este autorul lui, fără ca el să se prezinte, ci ar începe doar așa abrupt și nedefinit, „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.” Oricine se poate întreba imediat, „Dar cine ești Tu? Cine este Cel care vorbește?” Dar când Legea este luată așa cum este dată, atunci Dumnezeu spune cine este Cel care vorbește, „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei.” Acesta este Cel care vorbește; să nu ai alți dumnezei în afară de Mine, „care pot să te scot din robia Egiptului.”

Mai este un gând important aici: Când Legea este tipărită fără introducerea pe care Domnul Însuși o face, așa cum apare de obicei pe hărți și pliante, este necesar să se pună ca titlu: „Legea

lui Dumnezeu.” Aceasta dovedește că oamenii își dau seama de necesitatea de a exista un fel de certificat care să arate a cui este Legea, și cine este Cel care rostește aceste porunci. Și văzând necesitatea aceasta, oamenii pun deasupra Legii lui Dumnezeu certificatul *lor*, care să arate că aceasta este Legea lui Dumnezeu.

Însă, dacă ar vrea să tipărească Legea lui Dumnezeu așa cum a dat-o Domnul, ar avea certificatul Domnului care arată că este Legea lui Dumnezeu, și că El Însuși este Cel care rostește aceste porunci. El spune: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine,” etc. Și dacă oamenii au certificatul Domnului care arată că aceasta este Legea Lui, cu siguranță nu mai au nevoie de certificatul vreunui om care să spună că aceasta este Legea lui Dumnezeu.

Nu este certificatul Domnului mai bun decât certificatul vreunui om, sau al tuturor oamenilor? Și, dacă oamenii lasă la o parte certificatul Domnului care arată că aceasta este Legea Sa, și pun propriul lor certificat în loc, ar putea exista vreo situație mai clară a punerii oamenilor în locul lui Dumnezeu? Haideți să dăm la o parte această aroganță și cârpăceală, și haideți să luăm Legea cea sfântă așa cum a rostit-o și a scris-o Autorul ei cel sfânt. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei.” Amin. Lăsați-o așa.

Prin faptul că are tot ceea ce a rostit Domnul, Legea lui Dumnezeu prezintă lumii atât pe Mântuitorul cât și pe Creatorul ei. Spune tuturor oamenilor că Acela ce este Autorul Legii, Acela ce cheamă oamenii la respectarea ei, este atât Mântuitor cât și Creator. Lucrul acesta este arătat de Legea însăși. Dacă ei scot din Lege partea care Îl descoperă ca Mântuitor, nu este de mirare că sunt gata și sunt dispuși să scoată din Lege partea care Îl descoperă ca și Creator al omului. Satana întotdeauna a vrut să scape de Lege, și să ascundă de oameni importanța ei. A început prin a scoate pe Mântuitorul din ea, și sfârșește prin a scoate pe Creator din ea. Dar Domnul vrea să știm că El este Acela ce ne-a scos din Egipt, și în felul acesta vom putea să-L vedem atât pe Mântuitor cât și pe Creator în Legea pe care a dat-o pentru om.

Un alt gând. Atunci când putem înțelege, și înțelegem că Israel, intrând în țară, nu au intrat în țara pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru ei, ci au pierdut țara aceea, putem înțelege dezamăgirea pe care a avut-o Moise când i s-a spus că nu va intra acolo. Atunci când vedem, cum văd unii, că Israel a intrat în țara pe care Domnul a pregătit-o pentru ei, și că Domnul acolo a vrut să-i ducă, și apoi vedem că Moise a murit și a fost luat la cer, putem spune că Moise a fost cel mai câștigat la urma urmei; că nu a fost o dezamăgire așa de mare ca să nu intre în țară, deoarece a fost luat la cer.

Însă, dacă înțelegem că Domnul a vrut să-i ducă în locuința Lui cea sfântă, în locul pe care și l-a pregătit pentru El Însuși ca să locuiască acolo, în Templul pe care mâinile Lui l-au întemeiat, atunci putem înțelege cât de mare a fost dezamăgirea lui Moise, chiar dacă a murit și a fost dus la cer, pentru că nu a intrat în țara aceea. Când și-a dat seama că păcatul i-a oprit ca să nu intre în țara binecuvântată a făgăduinței, când a putut înțelege că Israel a pierdut ceea ce avea Domnul pentru ei; când a văzut țara cea minunată, de pe vârful muntelui Nebo, și a fost nevoit să contemple veacurile îndelungate de peregrinare, de apostazie și necaz prin care aveau să treacă poporul și cauza lui Dumnezeu, și a știut că avea și el o mică parte în ceea ce a cauzat îndelungata peregrinare; ne este ușor să înțelegem ce dezamăgire cumplită a fost pentru el aceea de a nu intra în țară fără să moară deloc, chiar dacă din mormânt a fost dus la cer.

Un alt text, dacă cineva ar avea nevoie să-și întărească convingerea că Israel nu ieșise din Egipt cât timp s-au aflat în pustie, se găsește în cartea lui Iosua. Vă amintiți pasajul, - după ce au trecut Iordanul și au fost tăiați împrejur, - este scris: „Astăzi, am ridicat ocară Egiptului de deasupra voastră.” După cum vedeți, oamenii aceia, care au ieșit din Egipt, nu au ieșit de fapt din Egipt până când nu au trecut Iordanul; căci până atunci nu a fost îndepărtată de la ei ocară Egiptului. După aceea, cu toții au fost oameni convertiți. Întreaga națiune a trecut Iordanul prin credință. A fost un popor care l-a crezut pe Dumnezeu, și nu a fost în mijlocul lor nicio voce care să dea glas unor păreri divergente sau

unor gânduri îndoielnice, - atunci au fost afară din Egipt. Observați că este foarte evident că Egiptul spiritual este Egiptul literal din Biblie.

Să deschidem acum la textul pentru seara aceasta. Se găsește la Numeri 23:9. Încep să citesc de la versetul șapte. Sunt cuvintele lui Balaam, din profeția pe care a rostit-o pentru Balac, împăratul Moabului.

„Balaam și-a rostit proorocia și a zis: „Balac m-a adus din Aram (Mesopotamia). Împăratul Moabului m-a chemat din munții Răsăritului, zicând: „Vino, și blastă-mă pe Iacov! Vino, și defaimă-mi pe Israel!” Cum să blastăm eu pe cel ce nu-l blastăm Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaim Domnul? Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: ESTE UN POPOR CARE LOCUIEȘTE DEOPARTE, ȘI NU FACE PARTE DINTRE NEAMURI.”

Textul ni se adresează nouă, în seara aceasta. Este adevăr prezent. Aceasta a fost voia exprimată de Dumnezeu în ce privește poporul Său, când au fost la hotarele țării în care voia să-i ducă atunci când i-a scos din țara Egiptului. Ei peregrinaseră prin pustie patruzeci de ani, iar acum se aflau la hotarele țării. Și, aceasta este voia Lui în ce-i privește pe ei: să fie un popor care *locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri*.

Motivul fundamental pentru aceasta, sau mai bine zis unul din motive, îl vom găsi dacă deschidem la capitolul șapte din Fapte. În cuvântarea lui, Ștefan a spus că Domnul a scos poporul din Egipt, din țara robiei, cu semne și minuni, iar în versetele treizeci și șapte și treizeci și opt, avem aceste cuvinte; în versetul treizeci și opt se află pasajul pe care îl am în vedere:

„Acest Moise a zis fiilor lui Israel: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine: de el să ascultați.” El este acela care, *în adunarea Israeliiților* din pustie (sau, în KJV – *în biserica din pustie*).”

Cine a fost Israel în pustie? – Biserica. Ce trebuiau ei să fie după ce aveau să treacă râul și să intre în țară? – Biserica. Ce altceva ne spune gândul acesta, dacă nu faptul că trebuie să existe separare între biserică și stat? Întocmai așa cum atunci când a scos

pe Avraam din țară, Domnul a învățat lumea că trebuie să fie separare între biserică și stat, și întocmai cum a arătat prin Avraam că separarea între biserică și stat trebuie să înceapă în inima individului.

Dacă eu nu sunt despărțit în inima mea de stat, atunci va exista unire între biserică și stat oriunde mă voi afla. Astfel, chiar dacă nu dețin o funcție în stat, sau nu caut să obțin o funcție în stat, voi fi un politician în biserică; și voi alerga acolo după o funcție, și voi trage sforile acolo. Așa că, dacă omul nu este despărțit în inima lui de stat și totuși aparține bisericii, ar face mai bine să fie politician în lume și să ia parte la politicile lumii, decât să-și desfășoare politica în biserică.

De aceea, când l-a chemat pe Avraam, Domnul a spus mai întâi de toate, „Ieși din țara ta.” Iar acum, după ce Avraam s-a înmulțit și a ajuns biserică, iar biserica aceasta este pe cale să intre într-o slujire specială a lui Dumnezeu înaintea neamurilor, El declară că biserica nu trebuie să facă parte niciodată dintre neamuri; ea trebuie să locuiască deoparte. Puteți înțelege cât de mult a dorit Domnul ca poporul Său să rămână lipit de aceasta, deoarece El știa ce sunt neamurile; Și știa cum au ajuns neamurile în starea aceea. El a dorit ca biserica Lui să locuiască deoparte, să nu aibă alt conducător în afară de El însuși, să nu aibă altă lege în afară de Legea Lui, să nu aibă altă legislație de niciun fel în afară de cuvântul lui Dumnezeu, și să nu aibă altă guvernare în afară de guvernarea Domnului.

Dumnezeu a intenționat, când i-a adus în țară, să fie capul bisericii. Desigur, Isus Hristos a fost capul bisericii, tot așa de real după cum este acum. Știți, din lecțiile pe care le-am studiat, cum au ajuns oamenii la regalitate, la monarhie, și așa mai departe: prin îndepărtarea de El, prin faptul că nu L-au mai recunoscut pe El drept singurul lor Conducător, și Legea Lui drept singura lege. Au ajuns idolatri, și în felul acesta au pierdut guvernarea lui Dumnezeu peste ei înșiși, și au pierdut puterea pe care o avea Legea Lui asupra lor. Apoi, întrucât se despărțiseră de Dumnezeu, era necesar să existe o guvernare în mijlocul lor, care să satisfacă ambiția celor ce voiau să stăpânească peste semenii lor, și să se

protejeze față de aceștia, din cauza sălbăticiiei în care au ajuns deoarece se îndepărtaseră de Dumnezeu.

Însă Dumnezeu separase pe Israel de toate popoarele și de toate formele de guvernare, ca să fie al Lui. Domnul a pornit cu Israel acum, exact așa cum pornise cu Avraam, prin a-i despărți de împărații și stăpânitorii din jurul lor, separându-i de orice fel de guvernare pământească din jurul lor. El a dorit ca poporul Lui să locuiască deoparte, și să fie în așa fel încât să nu fie socotit ca făcând parte dintre neamuri, așa încât atunci când popoarele îi priveau, să vadă că Israel nu poate fi socotit drept unul asemenea lor.

El a vrut ca Israel să stea în fața lumii atât de distinct, - și aceasta i-ar fi distins față de toate celelalte popoare, - încât toate popoarele, privind la ei să spună: „Poporul acesta este unic; guvernarea lui nu este ca a noastră. Ei nu au împărat; toți par să se înțeleagă, fără să aibă conducător.” Apoi s-ar fi ridicat întrebarea, „Ce se întâmplă? Cum de vă înțelegeți, fără să aveți împărat, armate și taxe, și toate celelalte pe care le avem noi de suportat?” Răspunsul avea să fie, „Dumnezeu este împăratul nostru. Pentru a întreține guvernarea Lui nu este nevoie de atâta cheltuială, cum aveți nevoie voi; noi nu avem așa probleme cum aveți voi. Da, nu avem taxe, și El este așa de bun încât ne face plăcere să-i dăm tot ce avem, pentru a susține și a răspândi peste tot binecuvântările guvernării Lui.”

Apoi, dacă poporul Lui ar fi vorbit păgânilor în felul acesta, păgânii ar fi spus: „Cu siguranță, neamul acesta mare este un popor cu totul înțelept și priceput; care este neamul acela care să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este legea aceasta? Care este, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm?” Aceasta a fost intenția lui Dumnezeu. Și El a zis, „Israel va locui deoparte, și nu va fi socotit printre neamuri. (trad. KJV)” El a intenționat să învețe toată lumea ce înseamnă separarea dintre biserică și stat, nu doar în biserică, ci printre popoare, în ce privește statele, și în ce privește biserica însăși.

Priviți în Scriptură și veți înțelege aceasta. Deuteronom 4. Câteva versete spun toată istoria pe care am schițat-o. Începând de la primul verset, citesc până la opt:

„Acum, Israele, ascultă legile și poruncile pe care vă învăț să le păziți. Împliniți-le, ca să trăiți, și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul părinților voștri. Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu, și să nu scădeți nimic din ele; ci să păziți poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, așa cum vi le dau Eu. Ați văzut cu ochii voștri ce a făcut Domnul cu prilejul faptei lui Baal-Peor: Domnul, Dumnezeul tău, a nimicit din mijlocul tău pe toți aceia care se duseseră după Baal-Peor. Iar voi, care v-ați alipit de Domnul, Dumnezeul vostru, sunteți toți vii astăzi. Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?”

Exista loc pentru a face alte legi sau o altă legislație în Israel? – „Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu, și să nu scădeți nimic din ele.” Ei trebuiau să facă exact așa. Legile erau gata făcute pentru ei. Legislația lor era completă, și era perfectă. Atât timp cât aveau legislația aceasta, nu aveau nevoie de alta, și imediat ce ar fi apărut nevoia de o alta, aceasta era dovada în sine a faptului că au părăsit pe Dumnezeu.

Cât timp aveau nevoie de vreun fel de legislație a lor, în mijlocul lor, aceasta era dovada faptului că părăsiseră pe Dumnezeu, că Legea Lui nu le mai era suficientă, că guvernarea Lui nu mai era suficientă pentru ei. Aceasta este exact calea pe care au urmat-o toți ceilalți păgâni. Aceasta este calea pe care au urmat-o toate popoarele. Acesta este felul în care au ajuns păgâni.

Și știți că Israel a pornit exact pe aceeași cale. Au uitat pe Dumnezeu și au intrat în idolatrie, după care au spus, „trebuie să avem un împărat, ca să fim ca toate neamurile.” Însă nu uitați că au trebuit să respingă pe Dumnezeu înainte să poată avea un împărat; și prin faptul că au lepădat pe Dumnezeu, ca să poată fi ca toate popoarele, ca păgânii, - așa sunt de fapt popoarele, - prin faptul că au lepădat pe Dumnezeu ca să poată fi ca toate popoarele, au ajuns ca popoarele care au lepădat pe Dumnezeu. Știm aceasta din toată istoria care a urmat.

De aceea, este foarte limpede, că nu este voia lui Dumnezeu, nu este în interesul poporului Său, ca ei să fie ca neamurile. Nu este voia lui Dumnezeu, nu este spre binele poporului Său, ca ei să aibă vreun fel de guvernare cum au popoarele din jurul lor. Știți că dorința aceasta nu s-a născut din faptul că au urmat pe Dumnezeu, ci s-a născut din apostazie. Din toate acestea se vede foarte clar că Dumnezeu nu a intenționat ca poporul Său să instaureze a guvernare a lor înșiși printre ei.

Domnul nu a intenționat ca ei instaureze o guvernare ca a popoarelor din jurul lor. Când El a spus, „Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu, și să nu scădeți nimic din ele,” putem înțelege că El i-a oprit de la elaborarea vreunei legi, de orice fel, de la orice idee de legislație, de orice fel, și în felul acesta le-a interzis să instaureze vreo formă de guvernare în mijlocul lor.

Din aceasta se vede foarte clar faptul că atunci când au simțit nevoia unui fel de guvernare în mijlocul lor, în care să aibă alte legi și alt conducător decât Domnul, faptul acesta în sine a fost dovada evidentă că L-au uitat pe Dumnezeu; că s-au îndepărtat de El; că guvernarea Lui nu le mai era suficientă că puterea Lui nu era peste ei ca să-i susțină, și în felul acesta ei trebuiau să facă și să instaureze o formă de guvernare a lor înșiși, prin care să se protejeze pe ei de ei.

Observați că nu a fost după voia Domnului ca poporul Său, *deși locuia deoparte*, să aibă o guvernare a lor printre ei. Nu a fost voia Lui ca ei să fie printre națiuni, și să aibă o guvernare ca aceste națiuni; deoarece atunci când s-ar fi apucat să facă o guvernare a lor proprie ca să guverneze ei înșiși printre ei înșiși, aceasta trebuia

să fie ca și formele de guvernare ale popoarelor, întrucât orice formă de guvernare este omenească, și omenescul este la fel oriunde. Așadar, când Israel s-a apucat să instituie o formă de guvernare pentru a se guverna ei înșiși, aceasta a fost ca și cele din jurul lor, și nici nu putea fi altfel. Era *păgânism*. Întotdeauna va fi păgânism, indiferent unde se va încerca.

„Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu, și să nu scădeți nimic din ele; ci să păziți poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, așa cum vi le dau Eu.” Dumnezeu intenționează ca poruncile Lui, Legea Lui, guvernarea Lui, să fie îndestulătoare pentru poporul Său. Și *sunt* îndestulătoare pentru poporul Său. Este clar. Întotdeauna vor fi îndestulătoare pentru poporul Său. Dar nu sunt îndestulătoare pentru cei ce nu le au. Nu sunt îndestulătoare pentru cei ce se despart de Dumnezeu, de Legea și de guvernarea Sa. Guvernarea Sa nu le este îndeajuns, așadar, deoarece nu o au. Apoi, dacă își fac una proprie, este ca și cea a păgânilor.

„Ați văzut cu ochii voștri ce a făcut Domnul cu prilejul faptei lui Baal-Peor: Domnul, Dumnezeul tău, a nimicit din mijlocul tău pe toți aceia care se duseseră după Baal-Peor. Iar voi, care v-ați alipit de Domnul, Dumnezeul vostru, sunteți toți vii astăzi. Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor.”

„Aceasta este înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor.” Nu doar înaintea mea; Ci fă așa, și *toate popoarele*, păgânii, vor spune că ești înțelept. Popoarele, păgânii, vor spune că ai bun simț.

„Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de

aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeuul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea? Numai, ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi. Adu-ți aminte de ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeuului tău, la Horeb.”

Nu uita ce ai văzut și ai auzit, dar în mod deosebit, să nu uiți ce ai auzit când ai stat, în ziua aceea, în fața muntelui Horeb. Ce au auzit atunci? – Legea lui Dumnezeu; în ziua aceea au auzit poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Un glas din cer a vestit răscumpărarea și creația, pentru ca oamenii să nu păcătuiască. Dar Israel L-a uitat pe Dumnezeu, a devenit idolatru, și a zis, „Dă-ne un împărat, dă-ne un împărat, cum au toate neamurile.” Despre vremea aceea, când nu erau întinați, Domnul a zis mai târziu (Psalm. 81:13-16):

„O! de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele! Într-o clipă aș înfrunta pe vrăjmașii lor, Mi-aș întoarce mâna împotriva potrivnicilor lor; cei ce urăsc pe Domnul l-ar linguși, și fericirea lui Israel ar dăinui în veci. L-aș hrăni cu cel mai bun grâu, și l-aș sătura cu miere din stâncă.”

Domnul spune acum despre noi că ne-a scos de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în împărăția Fiului Său iubit. Împărăția lui Dumnezeu este așezată din nou în mijlocul poporului Său, și „împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru,” și este în mijlocul vostru prin faptul că este înăuntrul fiecăruia și al tuturor. Acum, împărăția lui Dumnezeu este o împărăție perfectă, deoarece Împăratul este un împărat perfect, deoarece Legea acestei împărății este o lege perfectă. Este suficient pentru voi un Împărat perfect, o Lege perfectă, și o împărăție perfectă? Este? Este suficient pentru un om? – O, da, cu siguranță! Ar trebui să fie suficient?

Însă dacă toate acestea *nu* sunt suficiente, problema este la împărăție, sau la om? Știm că problema nu poate fi decât la om.

Dar să zicem că omul spune că este creștin. Problema rămâne tot la om, sau este la împărăție?

(Mai multe voci): la om.

Să zicem că omul spune că este adventist de ziua a șaptea, și împărăția lui Dumnezeu nu este suficientă pentru el; să zicem că sunt mai mulți astfel de oameni laolaltă, și împărăția lui Dumnezeu nu este suficientă pentru ei, ci ei trebuie să aibă o împărăție a lor, o altă împărăție; ei trebuie să facă o formă de guvernare, trebuie să pună taxe, să aleagă conducători dintre ei pentru a guverna peste ei; sunt aceștia copiii lui Dumnezeu? Este împărăția perfectă a lui Dumnezeu, destul pentru ei? Aparțin ei de guvernarea lui Dumnezeu? Este guvernarea lui Dumnezeu suficientă pentru ei? Este împărăția lui Dumnezeu în ei? Este? Cum *ar putea* fi, dacă împărăția perfectă, Împăratul perfect, Legea perfectă, nu sunt suficiente pentru ei?

Observați, deci, că separarea dintre biserică și stat, chiar în mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea, începe în inimă, și trebuie să înceapă de acolo în fiecare om oriunde s-ar afla, căci altfel nu poate exista separare între biserică și stat în locul în care se află omul respectiv. În secolul patru, în Imperiul Roman, dacă niciun om nu ar fi avut în inimă unirea dintre biserică și stat, nu s-ar fi născut papalitatea în secolul patru. Dacă orice om ar fi avut în inimă doar biserica, numai biserica, și nimic din stat, niciunul dintre principiile statului, ci doar biserica – pe Dumnezeu, împărăția Lui, Legea Lui, neprihănirea Lui, doar El stăpânind în biserică, - ar fi putut apare vreodată papalitatea?

(Mai multe voci): Nu.

Atunci ce anume este esențial să evităm întotdeauna? – Orice unire dintre biserică și stat înăuntrul inimii. Care, deci, este unica protecție sigură față de papalitate? – Este aceea de a iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea, și cu toată puterea. Este aceea de a „ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău.” Este aceea de a întoarce spatele Egiptului. Este aceea de a „locui deoparte, și a nu face parte dintre neamuri.”

Citesc acum din „Imperiile Bibliei,” pag. 152 și mai departe, câteva citate pe care le-am inserat aici din „Patriarhi și

Profeți,” împreună cu versetele legate de aceasta. Mai întâi citesc ceva din cuvintele mele, dar am să vă spun când citesc din „Patriarhi și Profeți”:

„Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri.” Domnul nu a intenționat niciodată ca poporul Său să se constituie într-o împărăție, un stat, sau vreo formă de guvernare, cum au popoarele lumii acesteia. Ei nu trebuiau să fie ca popoarele din jurul lor. Ei trebuiau să fie puși deoparte pentru Dumnezeu „dintre toate popoarele de pe fața pământului.” „Este un popor care nu face parte dintre neamuri.”

Dacă eu mă socotesc ca aparținând statului german, atunci mă socotesc pe mine ca făcând parte dintre neamuri? Dacă mă socotesc că aparțin guvernului englez, că sunt o parte din el, un cetățean loial și patriot, care este gata să lupte pentru drapel, mă socotesc ca făcând parte dintre neamuri? Și dacă lupt pentru drapel, drapelul meu, drapelul meu britanic, iar fratele meu adventist de ziua a șaptea aparține Statelor Unite, fiind și el loial și patriot, iar cele două națiuni intră în război, și el trebuie să respingă invazia, și este conflict, atunci eu sunt de o parte, și fratele meu de cealaltă parte, și fratele luptă împotriva fratelui. A poruncit Dumnezeu așa ceva? – Știți că nu. S-a gândit El, oare, la altceva când a spus că poporul Lui va locui deoparte și nu va face parte dintre neamuri?

Mai citesc puțin din ce am scris eu în „Imperiile Bibliei:”

„Forma lor de guvernare trebuia să fie o teocrație pură și simplă – Dumnezeu trebuia să fie singurul lor Rege, singurul lor Conducător, singurul Legiuitor. A fost de fapt o organizație ca biserică, începând cu organizația „bisericii din pustie,” și aceasta trebuia să fie ruptă de orice idee de stat. Sistemul format în pustie prin Moise, și continuat în Canaan prin Iosua, se intenționa să fie perpetuu.”

Citesc acum din „Patriarhi și Profeți:”

„Guvernarea lui Israel era condusă în numele și prin autoritatea lui Iehova. Lucrarea lui Moise, a celor șaptezeci de bătrâni, a conducătorilor și judecătorilor, a fost pur și simplu aceea

de a pune în aplicare legile pe care le dăduse Dumnezeu. Ei nu aveau autoritatea de elabora legi pentru popor.”

Cine nu avea autoritatea de a elabora legi pentru popor?

(Mai multe voci): Biserica.

Câți erau cei ce aplanau neînțelegerile în biserică? Era unul, doi, zece, doisprezece, sau chiar cincizeci? – Da. Aveau ei, sau vreunul dintre ei autoritatea de a elabora legi pentru ceilalți, sau chiar pentru ei înșiși? – Nu aveau.

„Acum, Israele, ascultă legile și poruncile pe care vă învăț să le păziți. Împliniți-le, ca să trăiți, și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul părinților voștri. *Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu, și să nu scădeți nimic din ele.*”

Citez din nou din „Patriarhi și Profeți.”

„Aceasta a fost, și a continuat să fie, condiția existenței lui Israel ca națiune.”

Așadar, când Israel s-a îndepărtat de ascultarea aceasta, a făcut pasul spre – pierderea existenței. Nu uitați lucrul acesta.

Acum am să citesc un alt paragraf pe care l-am scris eu, și pe care vreau să-l repet acum:

„Principiile de guvernare ale lui Israel au fost principiile unei teocrații pure. În orice formă de guvernare, doar loialitatea din partea cetățenilor față de principiile guvernului, pot asigura succesul acelei guvernări.”

Oricine recunoaște că este așa. Despre care guvernare vorbim noi aici? Guvernarea lui Dumnezeu. A cărei guvernări erau ei cetățeni? Ai guvernării lui Dumnezeu. Atunci, loialitatea față de principiile acestei guvernări este singurul lucru ce putea face acea guvernare și acea conducere să aibă succes, chiar dacă este vorba de guvernarea lui Dumnezeu.

„Numai prin prezența continuă a lui Dumnezeu în mijlocul lui Israel se putea ca forma aceasta de guvernare să aibă succes. Loialitatea din partea poporului față de principiile acelei forme de guvernare, cerea ca fiecare din popor să curteze în continuu prezența constantă a lui Dumnezeu, ca singur Împărat, Conducător, și Legiuitor, ca să fie cu el în comportarea vieții lui zilnice. Însă, „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui.” „Prin

credință”, se face că Dumnezeu locuiește în inimă și domnește în viață. De aceea, principiul fundamental, de fapt însăși condiția existenței formei de guvernare a lui Israel, consta într-o credință vie, de durată, din partea poporului Israel.

Tocmai aici a dat greș Israel. De fapt, este singurul loc în care ar fi putut da greș. Nu au rămas în credință. Nu au rămas loiali Împăratului lor și guvernării Sale. Poporul care a intrat în țară, care prin credință a traversat Iordanul pe pământ uscat într-o vreme când râul se revărsa peste maluri, prin a cărui credință au căzut la pământ zidurile Ierihonului la strigătul biruitor al credinței, după ce fuseseră înconjurată timp de șapte zile, - oamenii aceștia au crezut pe Domnul, și El a fost cu ei arătându-Și puterea. Însă a apărut o schimbare. Poporul a pierdut puritatea credinței, și a căzut în formalism. Istoria ne este redată în câteva versete concise din Scriptură. „Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua, și în tot timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile mari pe care le făcuse Domnul pentru Israel. Iosua, fiul lui Nun, robul Domnului, a murit, în vârstă de o sută zece ani. ... Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui, și s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel. Copiii lui Israel au făcut atunci ce nu plăcea Domnului, și au slujit Baalilor. Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat înaintea lor, și au mâniat pe Domnul. Au părăsit pe Domnul, și au slujit lui Baal și Astarteelor.” (Jud. 2:7-13). „Imperiile Bibliei”, pag. 153, 154.

Au făcut exact ca pe timpul lui Nimrod. Care a fost consecința pe vremea lui Nimrod? – Au pus pe unul dintre ei ca împărat, după ce au lepădat pe Dumnezeu ca împărat. De aceea, era ceva ciudat ca consecința să fie aceeași în cazul Israelului de acum, în vremea aceasta?

„Fără să aibă prezența lui Dumnezeu în inimă ca să-i despartă chiar și de ei înșiși, și să-i facă diferiți de celelalte popoare, ei s-au asemănat așa de mult cu popoarele din jurul lor încât a fost foarte natural să cadă, împreună cu ei, în închinarea

față de dumnezeii acestora. Când, ca urmare a apostaziei lor, povara faptelor lor și opresiunea din partea păgânilor au ajuns atât de grele încât nu au mai putut să le îndure, ei ar fi trebuit să se întoarcă la Domnul cu toată inima, să-și pună încrederea numai în El, și astfel să găsească în El eliberarea glorioasă de păcatele lor și de toți asupritorii lor. Însă, după ce s-au văzut eliberați, din nou au dat greș și nu au reușit să cultive și să curteze prezența Domnului și Eliberatorului lor. De aceea religia lor a devenit din nou formală, și curând au adoptat din nou căile păgânilor, și s-au închinat dumnezeilor acestora.

Dacă măcar și-ar fi pus inimile să caute pe Domnul și s-ar fi încrezut în El *tot timpul*, așa cum au făcut în acele izbucniri de reformă, L-ar fi găsit ca să fie pentru ei *tot timpul*, exact așa cum a fost în acele ocazii. Atunci toată umblarea lor ar fi fost așa cum El a dorit întotdeauna să fie – un progres continuu înainte și în sus, crescând în harul și în cunoașterea Domnului, Mântuitorul nostru. Atunci ar fi fost o lumină puternică și strălucitoare pentru toate popoarele.

În loc să fie aduși prin experiențele acestea repetate la punctul în care, în final și pentru totdeauna, să nu se mai încreadă în ei înșiși, ci să se încreadă numai în Dumnezeu, ei au ajuns efectiv în starea în care în final nu s-au mai încrezut în Domnul, ci și-au propus să se încreadă cu totul în ei înșiși. În necredința și apostazia lor, ei nu au putut să vadă în atacurile neconținute din partea păgânilor, prin care țara era secătuită și poporul era asuprit, decât o dovadă a faptului că, în toate lucrurile practice, guvernarea lui Dumnezeu nu este bună.” „Imperiile Bibliei,” pag. 154, 155.

Citez din nou din „Patriarhi și Profeți.”

„Toate relele care erau rezultatul păcatului și nebuniei lor, ei le-au pus pe seama guvernării lui Dumnezeu.”

Înțelegeți, deci, care este problema atunci când orice popor care spune că este al Domnului, are nevoie de o altă guvernare decât cea a Lui. Ei s-au îndepărtat de Dumnezeu; s-au adâncit în rău; suferă rele de multe feluri; și acestea le pun pe seama guvernării lui Dumnezeu. Guvernarea lui Dumnezeu nu a fost

suficient de bună pentru ei; nu a făcut destul bine pentru ei. De ce?
– Pentru că nu au avut-o.

Citesc mai departe din „Patriarhi și Profeți:”

„Treptat și-au pierdut reverența față de Dumnezeu, și au încetat să prețuiască onoarea de a fi poporul Lui ales. Fiind atrași de pompa și etalarea monarhilor păgâni, ei s-au obosit de propria lor simplitate. Între seminții a apărut gelozia și invidia. Neînțelegerile interne îi slăbiseră, în continuu erau expuși invaziei din partea dușmanilor lor păgâni, și poporul a ajuns să creadă că pentru a-și menține poziția pe care o aveau în mijlocul popoarelor, semințiile trebuie să se unească sub o guvernare puternic centralizată. Întrucât se îndepărtaseră de ascultarea față de Legea Sa, doreau să fie eliberați de sub conducerea divinului lor Suveran, și astfel dorința de a avea o monarhie s-a răspândit pe larg în tot Israelul.”

Citesc acum din ceea ce am scris eu în „Imperiile Bibliei:”

„S-a repetat aceeași istorie, a Babilonului și Egiptului. Arhiamașgitorul i-a sedus atrăgându-i la idolatrie, și apoi de la idolatrie la monarhie, ca să poată câștiga supremația asupra lor, și după aceea i-a momit prin influențe pământești, sau i-a oprit cu ajutorul forței, ca să nu slujească lui Dumnezeu.”

Știți că Israel i-a persecutat pe profeți, oprindu-i să predice cuvântul lui Dumnezeu, exact așa cum a făcut orice națiune păgână de pe pământ, din timpul lui Nimrod până în seara aceasta, și întocmai așa cum va face orice națiune păgână, chiar dacă ar fi formată din adventiști de ziua a șaptea.

Citesc din nou din „Patriarhi și Profeți:”

„Dumnezeu dorea ca poporul Lui să privească numai la El ca Dăător de Legi, și ca Sursă a puterii lor. Simțindu-și dependența de Dumnezeu, ei aveau să fie atrași continuu tot mai aproape de El. Aveau să fie înălțați și înnobilați, ca să fie potriviți pentru destinul înalt la care îi chemase ca popor ales al Său. Însă când un om a fost pus pe tron, aceasta a tins să abată mințile poporului de la Dumnezeu.”

Nu contează că omul pus pe tron este adventist de ziua a șaptea; tendința este să abată mințile de la Dumnezeu.

Citesc mai departe din „Patriarhi și Profeți:”

„Au început să se încreadă mai mult în tăria umană și mai puțin în puterea divină.”

Aveau nevoie de protecție în fața păgânilor? – Da. Nu-i cotropeau păgânii, și nu făceau atacuri asupra lor? – Ba da. Aveau nevoie de protecție? – Da. De ce au instaurat forma aceea de guvernare? – Pentru a avea protecție. Pentru a se proteja în fața atacurilor din partea păgânilor.

Ce a spus Domnul că se va întâmpla, dacă vor asculta de El și dacă vor asculta legile Lui? A spus că în vremea sărbătorilor, oamenii vor putea pleca de la casele lor, ca să meargă la Ierusalim, și nimeni nu avea să le facă nicio pagubă, și nici nu avea să le poftască țara. Însă, când s-au îndepărtat de Dumnezeu, și nu au avut protecție din partea Lui, nu au mai putut să plece de acasă, ca să nu năvălească păgânii. Ba, chiar și când erau cu toții acasă, păgânii au început să vină peste ei. Când grâul era copt și gata pentru seceriș, păgânii veneau și îl luau, chiar și când oamenii erau toți acasă. Când strugurii erau copti și buni de cules, păgânii veneau și îi culegeau pe toți. De ce? – Pentru că poporul se îndepărtase de Dumnezeu, și El nu îi putea binecuvânta fiind departe, așa cum ar fi vrut să-i binecuvânteze dacă ar fi stat lângă El, deoarece dacă i-ar fi binecuvântat nu ar fi făcut decât să-i încurajeze să se îndepărteze.

Așadar:

„Când un om a fost pus pe tron, aceasta a tins să abată mințile poporului de la Dumnezeu. Ei au început să se încreadă mai mult în tăria umană și mai puțin în puterea divină, și erorile de felul acesta aveau să-i conducă în păcat, și să despartă națiunea de Dumnezeu.”

De aceea au spus lui Samuel: „pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile.”

Citesc acum din nou din „Patriarhi și Profeți,” un alt pasaj care vine chiar după acesta:

„Dorința de conformare cu practicile și obiceiurile lumești există și acum în mijlocul poporului care spune că este al lui Dumnezeu. Îndepărtându-se de Dumnezeu, ei se ambiționează să

obțină câștigurile și onorurile lumii. Creștinii caută în continuu să imite practicile celor ce se închină dumnezeului acestei lumi. Mulți insistă că prin unirea cu cei lumești, și prin conformarea cu obiceiurile lor, ar putea exercita o influență mai puternică asupra celor fără evlavie.”

Așa a spus Israel.

„Dar toți cei ce merg pe această cale, se despart prin aceasta de Izvorul tăriei lor. Prin faptul că se fac prieteni ai lumii, se fac dușmani ai lui Dumnezeu. Pentru a obține distincții pământești, ei sacrifică onoare neprețuită la care i-a chemat Dumnezeu, aceea de a arăta laudele Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Lui minunată.” „Patriarhi și Profeți,” cap. LIX, par. 13.

Citesc mai departe, despre Israelul din vechime:

„Ca toate neamurile.” Israelii nu au înțeles că, în această privință, a *nu fi* ca toate neamurile era un privilegiu și o binecuvântare deosebită. Dumnezeu despărțise pe Israeliti de celelalte popoare, pentru a face din ei comoara Lui deosebită. Dar ei, nesocotind această onoare înaltă, au fost foarte dornici să imite exemplul păgânilor.”

Citesc tot din „Patriarhi și Profeți:”

„Zilele de cea mai mare prosperitate a lui Israel au fost acele zile în care ei au recunoscut pe Iehova ca Împăratul lor, - când legile și guvernarea pe care El le-a stabilit, au fost privite ca superioare celor ale tuturor popoarelor.”

Când eu privesc guvernarea și Legea lui Dumnezeu ca superioare celor ale tuturor popoarelor, cum aş putea să am ceva de-a face cu alte popoare? Iar dacă eu trebuie să fac ceva, ca celelalte neamuri, pentru a mă governa pe mine însumi, pentru a mă menține pe mine pe calea dreaptă, și pe cei din jurul meu care sunt exact ca mine, atunci privesc eu guvernarea și legile lui Dumnezeu ca fiind superioare celor pe care vreau să le fac eu? Atunci, dacă legile Lui nu sunt socotite de mine ca fiind superioare celor pe care am să le fac eu, în ce poziție mă pune acest fapt?

(Mai multe voci): Mai presus de Dumnezeu.

Exact ca celălalt papă; exact ca Nimrod, - mă pune pe mine în locul lui Dumnezeu. Niciun om nu se poate pune în locul lui Dumnezeu, fără să se pună mai presus de Dumnezeu.

Împreună cu aceasta am scris ceea ce veți recunoaște ca adevăr:

„Însă toate acestea erau uitate acum, în dorința lor hotărâtă de a avea un împărat, o guvernare, un stat, cum au toate popoarele. Împotriva voinței clar exprimate a lui Dumnezeu, Israel *voia* să fie socotit ca făcând parte dintre neamuri. ... O, dacă Israel ar fi cunoscut în ziua *aceea* a cercetării lor, lucrurile care le-ar fi putut da pacea! O, dacă ar fi crezut pe Domnul, și ar fi admis că El știe mai bine ca ei, calea pe care ar trebui să o urmeze ca să le fie bine! Dar, în pofida apelului foarte energic din partea lui Dumnezeu, și a celei mai solemne avertizări, ei și-au închis urechile și și-au împietrit inimile, și, atunci și acolo, au pornit pe calea care, cu o logică implacabilă, îi conducea la distrugerea lor atât ca națiune cât și ca popor ales.

S-a întâmplat apoi că semințiile au fost divizate – în cele zece și cele două. Ce s-a întâmplat cu cele zece? – Au înaintat în continuu în apostazie, până când au exclamat, „Noi nu avem împărat.” Atunci Domnul a venit la ei prin profetul Osea, și le-a spus, „Eu voi fi Împăratul vostru; Întoarce-te la Mine, Israele, căci te-ai îndepărtat de Mine; Eu voi fi Împăratul vostru.” Dar ei nu au vrut să se întoarcă. Au fost duși în robie, și pierduți pentru totdeauna.

Când s-a întâmplat aceasta, a fost scris despre Iuda, prin profetul Osea, „Iuda încă domnește împreună cu Dumnezeu, și este credincioasă împreună cu sfinții. (KJV)” Însă știm că Iuda a coborât pas cu pas pe calea apostaziei, până când s-a spus despre ea: „La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Și nu va mai fi până la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința. (KJV)”

Domnul a trebuit să pună păgânii să domnească peste poporul Său. Iar după ce Domnul, prin intermediul păgânilor, prin

guvernarea păgânilor, i-a păstrat până când El Însuși a venit la ei, chiar și atunci au strigat cuvintele pe care le-au rostit în zilele lui Saul, „Nu, ci pune un împărat peste noi.” Pentru că Hristos nu a vrut să fie Împăratul lor, L-au răstignit, și au strigat: „Noi nu avem alt împărat decât pe Cezarul.”

Atunci când, în pofida protestului pe care l-a făcut Domnul prin Samuel, ei au strigat, „Nu, ci pune un împărat peste noi,” în strigătul acela Domnul a auzit, și acum este ușor pentru toți să audă, ultimul lor strigăt împotriva Lui: „Nu avem alt împărat decât pe Cezarul.” Prin faptul că au lepădat pe Dumnezeu ca să poată fi „ca toate neamurile,” au ajuns ca toate neamurile care au lepădat pe Dumnezeu.

Strigătul pe care l-au înălțat împotriva lui Hristos înaintea scaunului de judecată al lui Pilat, a fost cuprins în celălalt strigăt înălțat în zilele lui Saul: „Vrem să avem un împărat.” Și Dumnezeu l-a auzit. Acesta este firul logic, și nu există abatere de la el. Dacă voi și eu vrem să scăpăm de aceasta, trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea, și cu toată puterea. Trebuie să ieșim din țara noastră, din rudenia noastră, și din casa tatălui nostru. Trebuie să întoarcem spatele Egiptului, chiar dacă am mai avea doar un pas până la tronul dominației pământești; trebuie să coborâm de acolo, să întoarcem spatele acestuia, să lăsăm tot, și să ne întoarcem la Dumnezeu, într-o credință vie. Și după aceea trebuie să locuim deoparte și să nu fim socotiți ca făcând parte dintre neamuri.

În felul acesta, se vede că Dumnezeu întotdeauna a învățat pe poporul Său, și a învățat neamurile, că mântuirea cea veșnică a poporului Său și a oricărui om, depinde de absoluta separare existentă *în inimă*, dintre biserică și stat.

Apostazia lui Israel

- continuare -

(Duminică seara, 14 martie, 1897)

După cum am văzut în lecția anterioară, Israel a apostaziat, și a cerut să aibă un împărat, ca să fie cum sunt toate neamurile. În studiul de față vom vedea că ei au ajuns cu totul ca neamurile. Israel a apostaziat de la Dumnezeu deoarece nu L-au crezut pe Dumnezeu cu toată inima. Cuvântul nu a fost amestecat cu credință în cei ce l-au auzit. Ei au devenit formali, iar relele pe care le-ar fi putut evita dacă ar fi fost credincioși lui Dumnezeu, au venit peste ei ca peste oricare dintre păgâni; iar apoi, așa cum ne spune Spiritul Profeției, toate relele ce au rezultat din propria lor apostazie le-au pus pe seama guvernării lui Dumnezeu. Au considerat că guvernarea Lui este un eșec; nu era destul de bună pentru ei, nu era suficientă pentru ei în lumea aceasta, așa că vedeau nevoia de a avea o guvernare a lor proprie – una pe care să o poată manevra ei, prin care să poată guverna ei și să se poată proteja singuri.

Atunci au spus lui Samuel: „pune un împărat peste noi, cum au toate neamurile.” Deși Domnul, prin Samuel, a protestat în mod solemn față de aceasta, ei au protestat împotriva protestului acesta și au zis: „Nu! Ci să fie un împărat peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile.” Pentru că așa au vrut, Domnul i-a lăsat să aibă un împărat după cum au vrut. Ei nu numai că hotărâseră și stabiliseră că vor să aibă un împărat, dar au hotărât și cine să fie împărat. Saul, fiul lui Chiș. Domnul i-a lăsat de asemenea, să-l aibă pe acesta, deoarece ei trebuiau să-și aibă propria cale.

Însă au venit peste ei toate relele despre care Domnul le spusese că vor veni din cauza alegerii lor de a avea un împărat și o împărăție. Ceva din aceste rele au început să secere chiar din zilele lui Saul. Au fost ajutați în mod considerabil să fie salvați de aceste rele, prin influența și domnia lui David. Cu toate că au lepădat pe

Dumnezeu, El nu i-a părăsit, El a rămas cu ei ca să-i conducă pe toți cei ce voiau să fie conduși, și să-i salveze, dacă era posibil, de calamitățile care aveau să vină cu siguranță, și despre care știa că au să vină, și de care nu aveau cum să scape ca națiune. Însă voia să scape în mod individual pe toți cei ce voiau să scape. Ei porniseră pe o cale ce în mod inevitabil și irevocabil, îi ducea pas după pas până când a venit ruina peste ei, după cum vom vedea.

Odată cu domnia lui Solomon au început din plin necazurile care erau un rezultat natural al căii pe care porniseră împotriva protestului din partea Domnului. Și, ca întotdeauna, Egiptul a avut un rol aici. Egiptul intervine întotdeauna. Solomon și-a luat o nevastă din Egipt, împotriva cuvântului lui Dumnezeu. El a trimis în Egipt după cai, împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Slava pe care i-a dat-o Domnul, a pervertit-o pentru a sluji Egiptului și idolatriei egiptene, precum și idolatriei tuturor popoarelor din jur. Poverile care au fost puse asupra poporului pentru a susține în închinarea lor păgână cele trei sute de neveste ale lui Solomon și cele șapte sute de concubine aduse dintre toate națiunile păgâne, erau așa de grele că nu mai puteau fi suportate, nu mai puteau fi suportate și să fie bine. Așa că spre binele ambelor popoare, Domnul a hotărât se despartă cele zece seminții de cele două.

Noi nu putem ști care este binele pe care Domnul l-a intenționat pentru cele zece seminții, sau pentru cele două, deoarece niciodată nu a fost realizat. Ieroboam a fost anunțat a fi cel ce va domni mai întâi peste cele zece seminții. Însă Ieroboam, uitând exemplul splendid al lui David, de a aștepta vremea potrivită ca Domnul să lucreze, de a lăsa ca El să-l pună pe tronul celor zece seminții, în felul Său, - încă pe când trăia Solomon și-a ridicat mâna împotriva împăratului, și prin aceasta a făcut pasul care arăta că el vrea să ia conducerea asupra celor zece seminții și să domnească peste ele, să se pună pe sine împărat, împotriva lui Solomon. Aceasta a fost trădare și rebeliune. Solomon a vrut să-l pedepsească pentru aceasta, așa că el a fugit în Egipt și a rămas acolo până la moartea lui Solomon.

Dacă nu a fost egiptean în inimă înainte, a fost cu siguranță după ce a stat acolo. Când a murit Solomon, Ieroboam s-a întors din Egipt. A venit timpul să fie despărțite cele zece seminții de cele două, iar Roboam a pornit pe calea ce a dus la despărțire. Când a venit poporul și i-a cerut să le ușureze poverile puse de tatăl lui peste ei, aceasta a fost o cerere rațională și potrivită. Bătrânii sfetnici ai lui Solomon l-au sfătuit să le împlinească cererea. Dar Roboam nu a fost mulțumit de sfatul acestora, deoarece nu voia să fie slujitorul poporului, după cum îl sfătuiseră aceștia să fie; el voia să fie șeful peste popor, și de aceea s-a sfătuit cu tinerii care crescuseră împreună cu el. Mama lui era o amonită, o nevestă a lui Solomon care avea o închinare idolatră dintre cele mai josnice. Iar tinerii care crescuseră împreună cu el erau fiii altor femei idolatre pe care le avuse Solomon de neveste. Tinerii aceștia erau crescuți în mijlocul tuturor urâciunilor păgânismului practicat de Solomon împreună cu nevestele lui. Roboam a consimțit cu sentimentele acestora și s-a înclinat spre calea lor, așa că este natural că a respins sfatul din partea Domnului, și sfatul oamenilor ce aveau frica de Domnul înaintea lor.

Roboam a dat poporului răspunsul cu care suntem familiarizați: „Mi-ați cerut să vă ușurez poverile, dar în loc să fac așa, am să vi le îngreunez. Degetul meu cel mic va fi mai gros decât coapsele tatălui meu. Atunci ei au zis: „La corturile tale, Israele! Acum vezi-ți de casă, Davide!” Când a văzut ce s-a întâmplat, Roboam a fost foarte surprins. Totuși lucrul acesta nu este atât de ciudat, deoarece, dacă a fost atât de orb încât să nu vadă că ceea ce le-a spus erau cuvintele cele mai lipsite de înțelepciune, nu este ciudat deloc faptul că a fost surprins de ceea ce a urmat după ce a spus acele cuvinte. A trimis la ei pe strângătorul de biruri, ca să-i îmbuneze, să domolească lucrurile și să-i aducă înapoi, dacă era posibil. Însă ei au ucis imediat cu pietre pe acesta, iar Roboam, văzând rezultatul, s-a înspăimântat, a fugit la carul lui și s-a grăbit să se întoarcă la Ierusalim, unde și-a pregătit armata ca să meargă și să-i supună, să-i oblige să-i slujească lui. Însă profetul Domnului i-a spus să nu facă aceasta, ci să stea acasă, și a făcut așa.

Apoi Ieroboam a pus mâna pe împărăție și a pus ca obiect de închinare vițeei de aur pe care i-a adus din Egipt. În felul acesta, când s-au rupt de cele două seminții, celelalte zece au fost duse dintr-o dată în Egipt, în idolatria egipteană și sub sistemul de guvernare egiptean. Ieroboam a dat un exemplu, și a dat drumul unui curs, care au fost urmate de toți ceilalți împărați ai celor zece seminții. În toată perioada de mai târziu se amintește de „Ieroboam, fiul lui Nebat, care a păcătuit și a făcut pe Israel să păcătuiască.” Poporul a urmat o cale constantă a apostaziei și decăderii, până când întreaga împărăție a pierit, nu s-a mai auzit de ea niciodată, și nici nu se va mai auzi. Caracterul împăraților celor zece seminții a mers de la rău spre mai rău, și tot mai rău. Ieroboam a fost rău. Cei care au urmat imediat după el au fost de asemenea răi. Apoi a venit Omri, care a fost mai rău decât ceilalți. A urmat Ahab, care a fost mai rău decât toți cei dinaintea lui. În felul acesta a continuat cu împărăția, până când a pierit și s-a dus cu totul.

Însă, Domnul a încercat tot timpul să facă tot ce se putea face pentru a-i aduce înapoi la slujirea Lui. Le-a trimis profeți după profeți. Le-a adresat împăraților chemări după chemări, ca să se teamă de El și să-I slujească. Când cercetăm zilele de pe urmă ale lui Israel, îi găsim pe Amos și Osea profetind în mod special pentru Israel. Amos, Osea și Mica au profetit pentru Israel, lui Israel, în ultimele zile ale lui Israel. Din profeția lui Mica, doar puțin se referă la cele zece seminții. Din Amos aproape tot se referă la ele, la fel și cea mai mare parte din Osea. Amos și Osea profetizează pe larg despre Israel, de fapt aproape în întregime, adresând ultima chemare a Domnului adresată lui Israel, de a se întoarce cu totul la El pentru a fi salvați de la completa distrugere.

Toate profețiile acestea, precum și istoria lui Israel, sunt puse în Biblie pentru avertizarea oamenilor care trăiesc în zilele de pe urmă ale istoriei lumii. Toate acestea cuprind învățătura lui Dumnezeu pentru oamenii din zilele de pe urmă – să se întoarcă la Dumnezeu ca să fie salvați din ruina ce va veni cu siguranță. De aceea sunt scrise aceste lucruri. Așa că Amos și Osea spun un adevăr prezent, pentru voi, pentru mine și pentru orice om din

lume, tot așa de actual cum a fost în zilele în care l-au scris, pentru oamenii din cele zece seminții.

Amos a profetizat, iar preotul din Betel i-a zis: „Nu profeți aici. Aici este casa împăratului, este curtea împăratului. Du-te în țara lui Iuda. (KJV)” S-a dus și i-a zis lui Ieroboam al doilea că Amos profetiza de rău despre țară și îi îndemna pe oameni la rebeliune împotriva împăratului, zicând că sabia Domnului va cădea peste ei, cuvinte pe care țara nu putea să le sufere.

Să deschidem la pasajul acesta, și să citim Amos 7:10-15:

„Atunci Amația, preotul din Betel, a trimis să spună lui Ieroboam, împăratul lui Israel: „Amos uneltește împotriva ta în mijlocul casei lui Israel; țara nu poate să sufere toate cuvintele lui! Căci iată ce zice Amos: „Ieroboam va fi ucis de sabie, și Israel va fi dus în robie departe de țara sa!”.” Și Amația i-a zis lui Amos: „Pleacă, văzătorule, și fugi în țara lui Iuda! Mănâncă-ți pâinea acolo, și acolo proorocește. Dar nu mai prooroci la Betel, căci este un locaș Sfânt al împăratului, și este un templu al împărăției!” Amos a răspuns lui Amația: „Eu nu sunt nici prooroc, nici fiu de prooroc; ci sunt păstor, și strângător de smochine de Egipt. Dar Domnul m-a luat de la oi, și Domnul mi-a zis: „Du-te și proorocește poporului Meu Israel!”

De aceea, Amos le-a spus profețiile, și nu uitați că erau zilele de pe urmă ale lui Israel. Dar, dacă nu l-au lăsat pe Amos să profețească în țara lor și l-au scos afară, persecutându-l așa cum au făcut cu mulți dintre proorocii dinaintea lui, Domnul a ridicat pe Osea în țara lui Iuda. Fiind în țara lui Iuda, unde preotul idolatru i-a spus lui Amos să plece, a putut rosti profeții despre Israel, fără ca aceștia să-l poată persecuta și fără să poată face cu el ceea ce ar fi vrut să facă.

Încă ceva despre acest subiect. Știți că începând cu vremea lui Samuel, împărații lui Israel au persecutat pe poporul lui Dumnezeu, au persecutat pe profeți, au înjunghiat pe preoți, după bunul lor plac. Au făcut-o pentru că aveau puterea și spiritul de a o face. Însă, dacă Israel nu ar fi avut niciodată împărat, împărăție, sau guvernare a lor proprie, ar fi putut face aceasta? – Nu. Le-ar fi fost imposibil. Știți că împărații lui Israel s-au purtat mai rău cu

oamenii lui Dumnezeu și cu profeții Domnului, decât împărații păgâni. Pe când împărații lui Israel și împărații lui Iuda îi maltratau pe profeții Domnului, împărații păgâni erau gata să-i respecte și să le acorde favoruri.

Așa cum am spus, și Osea a profețit despre Israel. Voi citi acum câteva versete din Osea, ca să vedem ce spune. Priviți mai întâi la capitolul nouă:

„Nu vor rămâne în țara Domnului; ci Efraim se va întoarce în Egipt.”

Efraim a fost una dintre cele zece seminții, dar numele este folosit aici pentru toate cele zece. Cele zece seminții au mers în Asiria, fiind luați robi de asirieni. Dacă au fost luați captivi de asirieni, ce vrea să spună Domnul când zice că se vor întoarce în Egipt? – Egiptul semnifică cea mai adâncă apostazie posibilă față de Dumnezeu. Întinericul care este complet egiptean, este întinericul care se află acolo unde oamenii domnesc în locul lui Dumnezeu, și întreaga stăpânire – guvernarea, oamenii, și totul, - este împotriva lui Dumnezeu și împotriva poporului Său, așa cum a fost împotriva lui Israel pe când erau în țara Egiptului, înainte să cadă plăgile peste Egipt și Israel să fie eliberat. Dacă Domnul spune aici că Efraim se va întoarce în Egipt, cu toate că Asiria, - guvernarea Asiriei – avea să-i ia captivi, aceasta arată că ei erau hotărâți să meargă până la o apostazie absolută, și de aceea ei nu mai puteau, pur și simplu pentru că nu mai voiau, să rămână „în țara Domnului.”

Vă amintiți că am citit ce a spus Domnul lui Avram: Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino *în țara pe care ți-o voi arăta.*” Așadar, țara este țara Domnului. Și când spune prin Osea că Israel nu va rămâne în țara Domnului, nu se referă la bucăți de pământ din jurul Samariei, ci se referă la țara pe care i-o arătase lui Avraam, și în care a chemat Dumnezeu pe poporul Său când i-a scos din Egipt. „Nu vor rămâne în țara Domnului.” De aici urmează Egiptul, apostazia absolută. Veți vedea aceasta mai departe, după cum vom citi:

„Nu vor rămâne în țara Domnului; ci Efraim se va întoarce în Egipt, și vor mânca în Asiria mâncăruri necurate. Nu vor aduce

Domnului vin ca jertfă de băutură; și nu vor fi plăcuți Lui. Pâinea jertfită de ei va fi ca o pâine de jale; toți cei ce vor mânca din ea, se vor face necurați; căci pâinea lor va fi numai pentru ei, nu va intra în Casa Domnului! Ce veți face în zilele de praznic, la sărbătorilor Domnului? Căci iată că ei pleacă din pricina pustiirii; Egiptul îi va aduna, Memfisul le va da morminte; ce au mai scump, argintul lor, va fi prada mărcinilor, și vor crește spinii în corturile lor.” (KJV)

Capitolul zece:

„Israel este o vie goală, care face roade pentru ea însăși. Cu cât roadele sale erau mai multe, cu atât mai multe altare a zidit; cu cât îi propășea țara, cu atât înmulțea stâlpii idolești. Inima lor este împărțită: de aceea vor fi găsiți vinovați. Domnul le va surpa altarele, le va nimici stâlpii idolești. Și curând vor zice: „N-avem împărat.” (trad. KJV)

Pe vremea aceea nu aveau împărat. Acesta fusese ucis, și era un moment de răgaz. Încă nu venise alt împărat în locul lui. Dar, observați ce spune: „Curând vor zice: N-avem împărat.” Atunci când și-au ales împărat împotriva protestului Său, Domnul le-a zis că ei îl leapădă. „Nu,” au zis ei, „ci să fie un împărat peste noi.” Au avut împărat? Da. Dar a venit vremea când au fost constrânși să spună, „Nu avem împărat.” Ce a zis Domnul atunci?

„Curând vor zice: „N-avem împărat, căci nu ne-am temut de Domnul; și, ce ar putea face un împărat pentru noi?” Ei rostesc vorbe deșerte, jurăminte mincinoase, când încheie un legământ: de aceea, pedeapsa va incolți ca o buruiană otrăvitoare din brazdele câmpiei! Locuitorii Samariei, se vor teme din cauza vițelilor din Bet-Aven; poporul va jeli pe idol, și preoții lui vor tremura pentru el, pentru slava lui, care va pieri din mijlocul lor.” (trad. KJV)

În capitolul treisprezece, citim ce spune Domnul. Versetul nouă:

„Israele, tu te distrugi singur, dar în Mine este ajutorul tău. Eu voi fi împăratul tău.” (KJV)

Dar ei nu au vrut să fie așa. Observați că tot timpul, Domnul a vrut ca numai El să fie singurul lor împărat; a dorit ca să-și dea seama că El este împăratul lor, și să nu aibă un altul. Dar,

așa cum spune în versetul următor: „Ți-am dat un împărat în mânia Mea, și ți-l iau în urgia Mea.” Am să citesc versetul în întregime:

„Eu voi fi împăratul tău: unde este un altul ca să te poată salva în toate cetățile tale? Unde sunt judecătorii tăi despre care spuneai: „Dă-mi un împărat și domnitori?” (KJV)

Domnul arată înapoi către momentul în care au spus „Dă-ne un împărat ca să domnească peste noi.” Acum El spune, „Am protestat atunci ca să nu-l aveți, și v-am spus că se va întâmpla răul acesta. Acum voi singuri spuneți că nu aveți împărat, ci v-ați distrus singuri. Eu voi fi împăratul vostru; lăsați-Mă să fiu împăratul vostru.”

Să vedem acum capitolul unsprezece, primul verset:

„Când era tânăr Israel, îl iubeam, și am chemat pe fiul Meu din Egipt.”

De ce vorbește așa acum, în zilele de pe urmă ale lui Israel, la sute de ani după ce i-a scos din Egipt? Pentru ce?

„Când era tânăr Israel, îl iubeam, și am chemat pe fiul Meu din Egipt. Dar cu cât proorocii îi chemau, cu atât ei se depărtau: au adus jertfe Baalilor, și tămâie chipurilor idolești. Și totuși Eu am învățat pe Efraim să meargă, și l-am ridicat în brațe; dar n-au văzut că Eu îi vindecam. I-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste, am fost pentru ei ca cel ce le ridică jugul de lângă gură. M-am plecat spre ei și le-am dat de mâncare. Nu se vor mai întoarce în țara Egiptului; dar Asirianul va fi împăratul lor, pentru că n-au voit să se întoarcă la Mine. Sabia va năvăli peste cetățile lor, va nimici, va mânca pe sprijinitorii lor, din pricina planurilor pe care le-au făcut. Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Prea Înalt, nici unul din ei nu caută să se ridice.”

Domnul îl deplânge pe Israel acum, când este tocmai la un pas de ruină. Le adresează ultima chemare; ultima profeție este rostită. În același timp, Ezechia domnește în Iuda. Odată cu venirea lui la tron, încearcă să facă reformă în împărăție și să o recupereze din apostazia în care a târât-o Ahaz. După ce a curățit Templul și a pus totul în ordine, au ținut sărbătoarea Paștelor timp de două săptămâni. Însă înainte de Paști, Ezechia a trimis mesageri

în tot ținutul locuit de cele zece seminții, printre cei ce au rămas din ele, ca să-i cheme la sărbătoarea Paștelor, la Ierusalim, ca să se închine Domnului, Dumnezeului Oștirilor. Dar, raportul ne spune, ei i-au batjocorit pe mesageri, și i-au luat în răs. Totuși, „mulți” din Isahar, Zabulon și Neftali, și din alte părți ale țării s-au suit la Ierusalim, au ținut Paștele, și s-au lipit de Domnul. Pe când oamenii aceștia s-au suit la Ierusalim și au locuit în mijlocul poporului lui Iuda, *exact în același timp*, a venit împăratul Asiriei și a luat în stăpânire tot ținutul celor zece seminții. În felul acesta, cei ce au ascultat chemarea lui Ezechia de a veni la Ierusalim pentru a se închina Domnului, au scăpat de robia Asiriei.

Chiar înainte ca Ezechia să le adreseze apelul său, Osea scria aceste lucruri, și Domnul se jeluia din cauza celor pe care poporul era hotărât să le facă. Observați ce spune:

„Eu am învățat pe Efraim să meargă, și l-am ridicat în brațe.”

Domnul era așa de îngrijorat pentru ei ca să meargă pe calea cea dreaptă, încât i-a luat pe brațe și i-a condus astfel. Însă ei au respins brațul, și nu au vrut să fie conduși nici în felul acesta. Cu toate acestea, nu putea renunța la ei:

„Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Teboimul? Mi se sbate inima în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă de milă! Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu Sunt Dumnezeu, nu un om. Eu Sunt Sfântul în mijlocul tău, și nu voi veni să prăpădesc.”

Dumnezeu S-a ținut, oprind judecățile care trebuiau să cadă peste ei. Deoarece El este Dumnezeu, nu voia încă să le lase să cadă, chiar dacă ele ar fi trebuit să cadă. Cu toate acestea, ei au continuat să se răzvrătească; au continuat să meargă înainte pe propria lor cale. Rezultatul este înregistrat în 2Împărați 17:5-8:

„Și împăratul Asiriei a străbătut toată țara, și s-a suit împotriva Samariei pe care a împresurat-o timp de trei ani. În al nouălea an al lui Osea, împăratul Asiriei a luat Samaria, și a dus pe Israel în robie în Asiria, l-a pus să locuiască la Halah și la Habor, lângă râul Gozan, și în cetățile Mezilor. Lucrul acesta s-a întâmplat

pentru că copiii lui Israel au păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lor, care-i scosese din țara Egiptului, de sub mâna lui Faraon, împăratul Egiptului, și pentru că s-au închinat la alți dumnezei. Au urmat obiceiurile neamurilor pe care Domnul le izgonise dinaintea copiilor lui Israel, și obiceiurile rânduite de împărații lui Israel.”

Și, spune mai departe, în versetul treisprezece:

„Domnul a înștiințat pe Israel și Iuda prin toți proorocii Lui, prin toți văzătorii, și le-a zis: „Întoarceți-vă de la căile voastre cele rele, și păziți poruncile și rânduielile Mele, urmând în totul legea pe care am dat-o părinților voștri și pe care v-am trimis-o prin robii Mei proorocii.” Dar ei n-au ascultat, și-au întepenit grumazul, ca și părinții lor, care nu crezuseră în Domnul, Dumnezeul lor. N-au vrut să știe de legile Lui, de legământul pe care-l făcuse cu părinții lor, și de înștiințările pe care li le dăduse. S-au luat după lucruri de nimic, și ei înșiși n-au fost decât nimic, și după neamurile în mijlocul cărora trăiau, cu toate că Domnul le poruncise să nu se ia după ele.”

În felul acesta s-au pierdut cele zece seminții. Profetind despre lucrurile acestea, Osea a spus:

„Iuda încă domnește împreună cu Dumnezeu, și este credincioasă împreună cu sfinții.” (KJV). Pentru o vreme, Iuda încă a rămas pe picioare. Pe vremea aceea, împărat era Ezechia. După Ezechia a urmat Manase, care a afundat împărăția din nou în apostazie. Fiul lui a mers pe urmele sale. Apoi a urmat Iosia, care a reformat încă o dată împărăția. Iar după ce Iosia a fost ucis, împărăția s-a îndreptat direct spre ruină. După Iosia nu a mai fost niciun împărat care să se teamă de Domnul. Chiar și în zilele lui Ezechia așteptările lor se îndreptau spre Egipt, se țineau de Egipt, și căutau să obțină ajutorul Egiptului pentru a-i salva, căutau să obțină ajutor din Egipt, măcar că toate greutățile aduse peste ei se datorau necredinței și îndepărtării lor de Domnul.

Să privim puțin zilele din perioada târzie a lui Iuda. Ahaz a trimis la Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei, și i-a cerut să se suie ca să-l salveze din mâna împăratului Damascului și a împăratului Samariei. Tiglat-Pileser a făcut ca atare. A luat Damascul sub

stăpânire, eliberând în felul acesta pe Ahaz. Ahaz i-a plătit tribut, și s-a dus la Damasc pentru a se întâlni cu el, și pentru a se angaja la ascultare ca supus al lui. Văzând acolo un altar idolatru, a făcut unul la fel, și l-a pus la ușa Templului lui Dumnezeu. În felul acesta a târât națiunea în apostazie, cum au făcut ceilalți împărați în Israel.

După Ahaz, în Iuda a succedat Ezechia. Când Ezechia a devenit împărat, dorința lui a fost de a fi eliberat de stăpânirea Asiriei și de plata tributului. În Iuda a existat o grupare alături de Ezechia, decizi să se elibereze de Asiria. Gruparea aceasta credea că singurul mod de a realiza aceasta era prin a cere ajutor Egiptului. Atunci a profetisit Isaia și le-a spus să se încreadă în Domnul pentru eliberare atât de sub stăpânirea Egiptului, cât și a Asiriei. Le-a spus că erau asupriți din cauza faptului că au păcătuat împotriva Domnului. Le-a spus că încercarea lor de a obține ajutor din Egipt nu avea să le folosească, întrucât avea să le aducă mai multă asuprire, deoarece Egiptul avea să-i asuprească în loc să-i ajute; că Egiptul nu putea să-i elibereze.

Să vedem acum capitolul opt din Isaia. Care pasaj din Scriptură îl folosim așa de mult, din cartea lui Isaia, când vorbim despre venirea Domnului? Unde îl găsim? Vă aduceți aminte că al optulea capitol din Isaia vorbește despre cei ce întreabă spiritele, care șoptesc și bolborosesc, - referindu-se la Spiritism? Tot aici spune, „Învelește această mărturie, pecetluiește această descoperire, între ucenicii Mei.” Eu voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde Fața de casa lui Iacov. Pe El îl voi căuta.” Este acesta un capitol al adventului? – Da. Este un capitol care ajunge până la venirea Domnului? – Da.

Observați ce cuprinde capitolul acesta. Observați ce scrie la începutul capitolului, începând cu versetul cinci:

„Domnul mi-a vorbit iarăși, și mi-a zis: „Pentru că poporul acesta a disprețuit apele din Siloe care curg lin, și s-a bucurat de Rețin și de fiul lui Remalia, iată, Domnul va trimite împotriva lor apele puternice și mari ale Râului (Eufrat), adică pe împăratul Asiriei cu toată puterea lui; pretutindeni el va ieși din albia lui, și se va vărsa peste malurile lui; va pătrunde în Iuda, va da peste

maluri, va năvăli, și va ajunge până la gât. Iar aripele întinse ale oastei lui vor umple întinderea țării tale, Emanuele!”

Toate acestea li s-au întâmplat în mod literal. Împăratul Asiriei a venit și a potopit țara în întregime. Dar, de ce sunt scrise lucrurile acestea în același loc și în legătură cu așteptarea după venirea Domnului, și de ce se referă la un popor care așteaptă venirea Domnului? Lucrurile acestea sunt scrise aici, și ajung până la noi, pentru a arăta tuturor oamenilor *de acum*, din zilele noastre, că peste toată țara și peste toate popoarele, vor veni probleme, greutăți, situații confuze, care se vor revărsa ca un potop, vor ajunge până la gât și vor umple întinderea țării, iar oamenii nu vor ști cum să scape. De aceea pasajul se întinde până la noi, cei care așteptăm pe Domnul. Haideți să citim mai departe și să vedem.

„Asociați-vă cât voiți, popoare, căci tot veți fi zdrobite; luați aminte, toți cei ce locuiți departe! Pregătiți-vă oricât de luptă, căci tot veți fi zdrobiți. Pregătiți-vă oricât de luptă, căci tot veți fi zdrobiți. Faceți la planuri, cât voiți, căci nu se va alege nimic de ele! Luați la hotărâri cât voiți, căci vor fi fără urmări! Căci Dumnezeu este cu noi.” Așa mi-a vorbit Domnul, când m-a apucat mâna Lui, și m-a înștiințat să nu umblu pe calea poporului acestuia: „Nu spunei „O confederație” cum spune poporul acesta tuturor, „O confederație”; și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați!” (KJV)

Sunt acum, chiar acum, astfel de vremuri, acum când se așteaptă venirea Domnului? Se asociază oamenii din cauza faptului că teama și confuzia vin peste ei? Pentru că vin necazuri peste țară? Vedem pe undeva, ceva de acest fel? Ați văzut așa ceva? Sigur că ați văzut. A văzut cineva, și adventiștii nu au văzut? De fapt, dacă este vreo diferență, aproape oricine le vede mai clar decât adventiștii. Dar lucrurile acestea se văd, este foarte clar. Oamenii se asociază, se unesc în grupări și în snopi, și se pregătesc de luptă. Pentru ce se pregătesc de luptă? Ce urmează să se întâmple? – Urmează să fie zdrobiți. Deci pentru ce se pregătesc? Pentru a fi zdrobiți. Totuși, ei nu gândesc așa. Ei se gândesc că se pregătesc să lupte împotriva relelor ce sunt gata să vină. Și încercările pe care le fac pentru a scăpa de aceste rele, nu fac decât

să înrăutățească lucrurile, și îi aduc tot mai aproape de distrugere și de zdrobirea lor în bucăți.

„Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați.” Și atunci El va fi un locaș Sfânt, dar și o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului! Mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor da în laț și vor fi prinși.” - „Învelește această mărturie, pecetluiește legea între ucenicii Mei.” Eu voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde Fața de casa lui Iacov. Pe El îl voi căuta. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.” (KJV)

Este clar că profeția aceasta se întinde până la venirea Domnului. Este o povață pentru oamenii care sunt pe cale să-L întâlnească pe Domnul. Dar de ce se amintește aici despre necazurile petrecute pe vremea când Asiria asupra pe Iuda? Pur și simplu, deoarece necazurile acestea descriu cel mai clar ce fel de necazuri vor veni peste țară și vor tulbura pe toți oamenii în vremea venirii Domnului. Și încercările pe care le-a făcut Iuda pentru a evita relele și pentru a scăpa de ele, sunt exact aceleași încercări pe care le vor face cei ce spun că sunt poporul Domnului, pentru a scăpa de relele viitoare.

Dumnezeu îndemnă tot timpul: „Nu vă sprijiniți pe Asiria; nu vă sprijiniți pe Egipt; ci puneți-vă încrederea numai în Domnul. Întoarceți spatele Asiriei: așa este drept. Dar nu vă duce-ți în Egipt ca să scăpați de Asiria. Căutați pe Domnul. Nu vă duceți în Egipt; mergeți la Domnul. După ce Îl veți găsi pe Domnul cu toată inima voastră, veți fi eliberați de tot necazul și asuprirea din partea Asiriei.” Doar câteva cuvinte legate de acest aspect. Capitolul treizeci din Isaia ne spune care este secretul.

„Vai, zice Domnul, de copiii răzvrătiți, care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din Duhul Meu, și îngămădesc astfel păcat peste păcat! Ei se pogoară în Egipt, fără să Mă întrebe, ca să fugă sub ocrotirea lui Faraon, și să caute un adăpost sub umbra Egiptenilor! Dar, ocrotirea lui Faraon vă va da

de rușine, și adăpostul sub umbra Egiptului vă va da de ocară.” Vers. 1-3.

Ambasadorii lui au coborât acolo, ca să prezinte propunerile lor Egiptului. Dar când Iuda și-a trimis ambasadorii în Egipt, Egiptului i-a fost rușine de astfel de ambasadori.

„Căci voievozii lui au și ajuns la Toan, și trimeșii lui au și atins Hanesul. Dar toți vor rămâne de rușine, din pricina unui popor (tuturor le-a fost rușine de un popor - KJV), care nu le va fi de folos, nici nu-i va ajuta, nici nu le va folosi, ci va fi spre rușinea și ocara lor.” Proorocie asupra unor dobitoace de la miazăzi: printr-un ținut strâmtorat și necăjit, de unde vine leoaica și leul, năpârca și șarpele zburător, își duc ei bogățiile în spinarea măgarilor, și vistieriile pe cocoașa cămilelor, către un popor care nu le va fi de folos. Căci ajutorul Egiptului nu este decât deșertăciune și nimic; de aceea eu numesc lucrul acesta: „zarvă fără nici o ispravă.” Vers. 4-7.

Ca să vedeți că acest gând nu este străin, deschid și citesc dintr-o mărturie datată în 5 iulie, 1896, după cum urmează:

„Avertizările date în cuvântul lui Dumnezeu copiilor lui Israel au fost scrise nu doar pentru ei, ci pentru toți cei ce vor trăi pe pământ. El le spune: „Vai, ... de copiii răzvrățiți, care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din Duhul Meu, și îngrămădesc astfel păcat peste păcat! Ei se pogoară în Egipt, fără să Mă întrebe, ca să fugă sub ocrotirea lui Faraon, și să caute un adăpost sub umbra Egiptenilor!” Dacă Domnul a mustrat pe poporul Său din vechime din cauza faptului că au neglijat să caute sfatul Lui când au fost în dificultate, nu va avea El neplăcere în zilele noastre dacă poporul Său, în loc să se sprijine pe razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii pentru ca acestea să le lumineze calea, Îi întorc spatele în timpul lor de probă și încercare, pentru a căuta ajutor la ființele omenești, care sunt tot așa de supuse greșelii și neputincioase cum sunt și ei înșiși? Unde este tăria noastră? Este în oameni care sunt la fel de neajutorați și dependenți ca și noi înșine? Care au nevoie de călăuzire de la Dumnezeu, după cum și noi avem? Hristos spune: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” De aceea a făcut tot ce era necesar

pentru ca Duhul Sfânt să fie un ajutor prezent în orice timp de nevoie.”

Știți că în mijlocul situațiilor confuze de anul trecut, despre care s-a așteptat să fie rezolvate prin campania politică, până și unii adventiști de ziua a șaptea s-au îndepărtat așa de mult de supunerea lor față de Dumnezeu, încât au vrut să ia parte la campanie, încercând să manipuleze afacerile politice, ca să controleze alegerile și să încerce să dea o direcție lucrurilor. Pentru ce? – Ca să scape țara de greutățile despre care erau siguri că vor veni peste ea. Sigur că vor veni greutăți peste țară. Dar, să se organizeze adventiștii în grupări pentru o lucrare de felul acesta? Fie ca ei să scape de Asiria; să scape atât de Asiria, cât și de Egipt, ca să fie întorși la Dumnezeu. Aceasta este unica scăpare. Aceasta este unica salvare, fie că a fost atunci, este acum, sau este în orice vreme.

Ieșiți din Babilon, Ieșiți din Egipt

(Luni seara, 15 martie, 1897)

În lecția de seara trecută am ajuns la acel moment din istoria lui Iuda în care, necazurile venite din Asiria umpleau țara ca un potop. Ei doreau să scape de acestea, și Domnul îi chema să-L caute cu toată inima, pentru ca El să-i poată elibera. În același timp, ei căutau ca prin aliere, prin asociere și formarea unei confederații cu Egiptul, să se salveze singuri.

Au continuat în felul acesta, până când au ajuns la un moment în timpul vieții lui Ezechia, când le-a fost tăiat orice ajutor din partea Egiptului, dar nu pentru că ei ar fi vrut aceasta, ci pur și simplu pentru că s-a întâmplat așa. Împăratul Asiriei a trecut prin teritoriul aflat între Ierusalim și Marea Mediterană, așezându-se între armatele Egiptului și Ierusalim, pentru a împiedica asocierea dintre forțele lui Iuda și forțele Egiptului. În felul acesta putea să le înfrângă pe fiecare dintre acestea, separat.

Atunci când Sanherib a venit pentru prima dată împotriva Ierusalimului, a făcut aceasta, iar Ezechia a fost socotit atât de vinovat, încât este scris în Scriptură că a trimis vorbă împăratului Asiriei să spună, „Am greșit! Depărtează-te de mine. Ce vei pune asupra mea, voi purta.” Și împăratul Asiriei a cerut lui Ezechia, împăratul lui Iuda, trei sute de talanți din argint și treizeci de talanți din aur. Iar Ezechia a trebuit să ia tot argintul care se afla în Casa Domnului pentru a plăti tributul.

Cauza acestui necaz a fost aceea că locuitorii din Ecron se răsculasera împotriva locuitorilor Asiriei. Însă împăratul Ecronului era credincios împăratului Asiriei, și nu voia să se unească cu poporul în rebeliunea lor. Atunci poporul l-a luat prizonier și l-a dus cu forța la Ierusalim, încredințându-l lui Ezechia pentru a-l păzi. Iar Ezechia a acceptat aceasta. Ezechia simpatiza într-atât rebeliunea lor față de împăratul Asiriei, încât a fost dispus să se unească cu ei în aceasta.

Împăratul Asiriei a venit peste ei și a pus stăpânire pe Ecron. După aceea a pornit împotriva Ierusalimului pentru a lua pe împăratul Ecronului și a-l pune din nou pe tron. Ezechia și-a fortificat cetatea, și-a zidit întărituri, și a făcut toate pregătirile de apărare necesare. Dar acestea nu au făcut față, și nu au putut să-i scape, deoarece Dumnezeu nu-i putea salva în felul acesta. Voi citi raportul scris de Sanherib despre această campanie, iar apoi raportul Bibliei. Cele două rapoarte sunt întretesute în „Imperiile Bibliei,” la pag. 322, și pe următoarele trei pagini. Voi începe să citesc de la paragraful 15. Sanherib relatează cum s-a răzvrătit populația din Ecron, și cum a fost luat prizonier împăratul lor. El spune:

„Marii preoți, nobilii, și poporul din Ecron, pe Padiah, împăratul lor (care și-a păstrat credința și închinarea față de Asiria), l-au pus în lanțuri de fier, și l-au dat lui Ezechia, împăratul lui Iuda; s-au purtat cu ostilitate față de zeitate; acum, oamenii aceștia s-au îngrozit în inimile lor.”

Describe cum a luat în stăpânire cetatea, iar apoi spune, „Ezechia, împăratul lui Iuda, nu s-a supus jugului meu.” Apoi Biblia spune, „Sanherib, împăratul Asiriei, s-a suit împotriva tuturor cetăților întărite din Iuda, și a pus stăpânire pe ele.” (2Împărați, 18:13). Mai departe, Sanherib spune:

„Patruzeci și șase dintre aceste cetăți, fortărețe puternice, împreună cu cetățile fără număr aflate în teritoriul lor, le-am asediat cu mașini de război, le-am capturat, le-am jefuit și le-am socotit drept trofeu. ... Două sute de mii, o sută și cincizeci de oameni, mici și mari, bărbați și femei, din mijlocul lor i-am dus și i-am împrăștiat ca pradă.”

După aceea, spune Biblia:

„Ezechia, văzând că a venit Sanherib și că are de gând să înceapă lupta împotriva Ierusalimului, s-a sfătuit cu căpeteniile sale și cu oamenii lui cei viteji, ca să astupe izvoarele de apă care erau afară din cetate. Și ei au fost de părerea lui. S-au strâns o mulțime de oameni, și au astupat toate izvoarele și pâraul care curge prin mijlocul ținutului aceluia. „Pentru ce” ziceau ei „să găsească împărații Asiriei, la venirea lor, ape din belșug?” Ezechia

s-a îmbărbătat; a zidit din nou zidul care era stricat și l-a ridicat până la turnuri. A mai zidit un alt zid în afară, a întărit Milo în cetatea lui David, și a pregătit o mulțime de arme și de scuturi.” (2Cronici 32:2-5)

Apoi, Sanherib spune:

„El (Ezechia), ca pe o pasăre în cușcă, înăuntrul Ierusalimului, cetatea lui împărătească, l-am închis. Am construit turnuri de asediu împotriva lui (căci dăduse poruncă să se refacă întăriturile porții celei mari a cetății lui).”

Și, spune Biblia:

„A pus căpetenii de război peste popor, și i-a adunat la el pe locul deschis de la poarta cetății. Vorbindu-le inimii, a zis: „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă. Nu vă temeți și nu vă înspăimântați înaintea împăratului Asiriei și înaintea întregii mulțimi care este cu el; căci cu noi sunt mai mulți decât cu el. Cu el este un braț de carne, dar cu noi este Domnul, Dumnezeul nostru, care ne va ajuta și va lupta pentru noi.” Poporul a avut încredere în cuvintele lui Ezechia, împăratul lui Iuda.” (2Cronici 32:6-8).

Toate acestea erau adevărate, dar dacă ar fi fost nevinovat în această problemă. Însă, cât timp Padiah, împăratul Ecronului, se afla în momentul acela în închisoare la Ierusalim, Domnul nu putea să sprijine pe Ezechia în ceea ce făcea pentru apărarea cetății. În consecință, Sanherib spune:

„Ezechia însuși a fost copleșit de teama ocării pe care a adus-o majestății mele. La fel și cetatea, soldații cetății și ceilalți soldați pe care el i-a adus în Ierusalim, cetatea lui împărătească.”

Iar Biblia spune:

„Împăratul Asiriei a cerut lui Ezechia, împăratul lui Iuda, trei sute de talanți din argint și treizeci de talanți din aur. Ezechia a dat tot argintul care se afla în Casa Domnului și în vistieriile casei împăratului. Atunci a luat Ezechia, împăratul lui Iuda, și a dat împăratului Asiriei, aurul cu care acoperise ușile și ușorii Templului Domnului.” (2Împărați 18:14-16).

Despre aceasta, Sanherib spune:

„La tributul dinainte, plătit anual, am adăugat tributul de susținere a domniei mele, pe care l-am pus peste el. ... Muncitorii,

soldații, constructorii, pe care, pentru fortificarea Ierusalimului, cetatea lui împărătească, i-a adunat în ea, cară acum tributul. Cu treizeci de talanți de aur, 800 talanți de argint, haine țesute și brodate cu stacojiu; pietre prețioase mari, divane de fildeș, jilțuri de fildeș, piei de bivoli, lemn de *dan*, lemn de *ku*, o mare bogăție de tot felul; împreună cu fetele și eunucii din palatul său, muzicanți și muzicante; la Ninive, cetatea mea împărătească le-a trimis după mine. Pentru a plăti tributul și a-și prezenta închinarea, și-a trimis reprezentantul. Cetățile lui pe care le-am jefuit, le-am tăiat din împărăția lui, și le-am dat lui Mitinti, împăratul Așdodului, lui Padiah, împăratul Ecronului, și lui Zilli-Bel, împăratul Gazei. Am micșorat împărăția lui.”

Aceasta este povestea completă a versetului din Scriptură în care se spune că Ezechia a trimis la împăratul Asiriei ca să-i spună „Am greșit! Depărtează-te de mine. Ce vei pune asupra mea, voi purta.”

La ceva vreme după aceasta, Ezechia a trimis ambasadori în Egipt, iar Egiptul s-a aliat cu Ezechia și a pregătit o armată ca să o trimită. Sanherib a aflat lucrul acesta la timp, și a reușit să-și așeze armatele între Egipt și Ierusalim. Atunci a trimis mai întâi o somație la Ierusalim, lui Ezechia, ca să se supună, și i-a spus să aștepte până când se va întoarce din Egipt, când avea să-i ia prizonieri și să-i ducă într-o țară ca a lor, care urma să fie tot așa de bună ca țara lor. Ezechia a spus oamenilor săi să nu răspundă nimic, iar solul s-a întors la Lachiș, unde a aflat că împăratul plecase la Libna, și s-a dus acolo.

Apoi, Sanherib a auzit că armatele Egiptului se suiau către el, și a trimis din nou o scrisoare Ierusalimului, prin care spunea ce putea să facă el și ce Domnul nu putea să facă; spunea că Ezechia nu trebuia să se sprijine pe Domnul, deoarece Domnul nu putea să-l scape din mâinile lui, și că, după ce va termina cu împăratul Egiptului, urma să vină, și Ierusalimul urma să sufere consecințele.

De data aceasta, Ezechia a învățat să se încreadă în Domnul. A fost forțat în cele din urmă să se încreadă în Domnul. De aceea, s-a suit la templu, a pus scrisoarea lui Sanherib înaintea Domnului, și a spus Domnului: „Aceasta e situația; noi nu putem

face nimic. Doamne, fă Tu pentru noi.” Iar Domnul a făcut. În noaptea aceea armatele lui Sanherib au fost nimicite, iar el s-a întors la Ninive. Așa că, în cele din urmă, datorită tuturor acestor greutăți, a tuturor relelor care au venit peste ei, și care i-au izolat așa de complet încât nu au mai putut primi ajutor nici din Egipt și nici din altă parte, au fost aduși în poziția în care Domnul a vrut să-i aducă de la început – în poziția în care El putea să-i scape.

Dacă ei s-ar fi încrezut doar în Domnul tot timpul, așa cum au făcut atunci, Domnul ar fi făcut tot timpul ceea ce a făcut pentru ei atunci. Nu ar fi fost puși niciodată în supunere față de Asiria, și nu ar fi avut nimic de-a face cu Egiptul. Nu ar fi fost jefuiți și nu ar fi fost duși în robie. Ar fi stat pe picioarele lor ca popor al Domnului și ca împărăție a Lui întotdeauna, fiind separați, fără să fie socotiți ca făcând parte dintre Neamuri.

Nu este nevoie să urmăresc istoria lui Iuda în detaliu. Este istoria repetată a celor zece seminții. Nu aş face decât să repet istoria pe care am amintit-o seara trecută, până când vom ajunge la momentul în care Domnul a trimis pe profetul Său la Zedechia, cel din urmă împărat, ca să-i spună: „La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Și nu va mai fi până la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința.” (Ezech. 21:26 - KJV).

La scurt timp după aceasta întregul popor a fost dus captiv în Babilon – cu excepția celor mai săraci din țară, care nu posedau nimic. Aceștia au fost lăsați în țară, ca să o stăpânească după cum vor dori. A fost un beneficiu în vremea aceea să fii sărac și să nu ai nimic; și lucrul acesta a fost scris pentru ca oamenii care trăiesc acum pe pământ, să înțeleagă. Nu este o binecuvântare să fii bogat și să ai acum proprietăți mari. Și în curând vor veni zile în care cei ce sunt săraci și nu au nimic vor fi cei mai fericiți în lumea aceasta. În felul acesta s-a întâmplat în ziua când Ierusalimul a fost distrus, și oamenii au fost duși captivi în Babilon, sau uciși.

În vremea aceea, cei ce nu aveau nimic au putut avea case oriunde în țară, întrucât toată țara le rămăsese lor. Toți ceilalți au fost duși departe, ca robi. Lucrul acesta se va repeta. Aceia ce se

agață de proprietățile din lumea aceasta, cei ce doresc să fie bogați, vor fi duși, prinși captivi de către bogățiile lor, și vor pieri împreună cu lumea întreagă. Atunci, cei ce sunt săraci în ce privește bunurile lumii acesteia, și nu au nimic, motivul fiind acela că au pus totul în cauza lui Dumnezeu, - vor locui în țara Domnului, într-un timp în care toți cei ce locuiesc în țările pământului vor fi prinși captivi, și întregul pământ va fi distrus.

Raportul acesta despre apostazia lui Israel și distrugerea lor nu a fost scris degeaba. Osea și profețiile pe care le-am amintit seara trecută nu au fost scrise degeaba. Capitolul opt din Isaia nu a fost scris degeaba. Cuvintele acestea au fost scrise pentru noi, și noi trebuie să le luăm în seamă în zilele noastre.

Ne întoarcem acum la zilele de pe urmă ale lui Iuda. Citiți cartea lui Ieremia și a lui Ezechiel. Acestea sunt adevăr prezent pentru adventiștii de ziua a șaptea, tot așa de mult cum cartea Apocalipsei este adevăr prezent. Ieremia și Ezechiel sunt scrise pentru noi, cei peste care a venit sfârșitul veacurilor, deoarece cărțile acestea au fost scrise în timpul în care a venit sfârșitul lui Iuda. Iar distrugerea Ierusalimului precum și vremurile care au însoțit distrugerea aceasta, au fost scrise pur și simplu pentru a atrage atenția tuturor oamenilor din lume asupra vremurilor în care se apropie sfârșitul lumii și distrugerea ei, precum și pentru a-i avertiza în ce privește evenimentele care însoțesc toate acestea, și tot odată necazurile ce vin împreună cu acestea.

Israel a ales un împărat în ciuda protestului din partea Domnului. După ce s-au despărțit, cele zece seminții au ajuns la un moment în care au fost siliți să spună: „Nu avem împărat,” iar Domnul a spus „Eu voi fi Împăratul vostru.” Dar din nou au spus, „Nu, ci trebuie să avem un împărat.” Au avut un altul, și acesta a fost și ultimul. După aceea nu au mai avut nici împărat, și nici împărăție. Au fost duși captivi și pierduți pentru totdeauna, deoarece nu au vrut să-L aibă pe Domnul de împărat al lor.

Iuda a mai durat pentru o vreme, după care s-a întâmpilat ceea ce am citit ceva mai înainte: „La o parte cu mitra, jos cununa împărătească!” Iuda nu a mai putut să aibă împărat. A fost obligată să spună, „Nu avem împărat.” A trebuit să plece în robie în

Babilon. Poporul și semințiile acestea nu au mai avut împărat până când a venit adevăratul lor Împărat, Cel ce are drept să domnească și să conducă. Dar chiar și atunci au fost așa de hotărâți, așa de plini de același spirit care a respins pe Dumnezeu în zilele lui Saul, încât nu au vrut ca Domnul să stăpânească peste ei; L-au respins, alegând un împărat al lumii acesteia, - „Nu avem alt împărat decât pe Cezarul.”

Tot timpul este aceeași istorie. Când au respins pe Dumnezeu, au făcut-o împotriva protestului din partea Sa, și au ales un împărat pe nume Saul. Domnul a văzut în aceasta, respingerea din partea lor a lui Isus, Împăratul lor, și alegerea lui Cezar și a lui Baraba. Faptul că au respins pe Hristos și au ales pe Cezarul a fost doar urmarea logică și sigură a faptului că au respins pe Dumnezeu și au ales pe Saul. Când L-au respins pe El și au ales pe Saul, Domnul a știut că Îl vor respinge și vor alege pe Cezarul. Cel din urmă pas a fost cuprins în cel dintâi.

Acesta este motivul pentru care Domnul a zis, în zilele lui Samuel, că „nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă ca să nu domnesc peste ei.” Cuvintele aceste se referă și la adventiștii de ziua a șaptea. Dumnezeu vrea să fie Conducătorul poporului Său, El vrea să fie Împăratul poporului Său. Va fi așa? Va fi suficientă pentru ei domnia Lui ca Împărat? Va fi guvernarea Lui suficientă poporului Său? Aceasta este întrebarea care se pune acum, la fel cum s-a pus și atunci. Domnia Lui nu le-a fost suficientă atunci, deoarece nu au vrut să se supună Lui cu toată inima. Au căzut în formalism, și au devenit așa de mult asemenea lumii încât au căzut în aceeași idolatrie a lumii. Trebuiau să aibă un împărat, ca și ceilalți păgâni. Și aceeași istorie se repetă și în zilele noastre. Dacă Dumnezeu nu este un Conducător suficient pentru adventiștii de ziua a șaptea, lucrul acesta se datorează faptului că nu Îl cred cu toată inima; pentru că ei sunt așa de mult asemănători cu păgânii, încât le trebuie să aibă o guvernare păgână și o putere păgână pentru a-i proteja pe unii față de alții, și pentru a conduce peste ei. O, dacă adventiștii de ziua a șaptea ar asculta cuvântul pe care îl spune Domnul astăzi: „Eu voi fi Împăratul vostru.”

Iuda, așa cum am spus mai înainte, a fost dusă în robie în Babilon, și câțiva dintre cei mai săraci au fost lăsați în țară. Acolo ar fi trebuit să stea ei. Dar, de bună voie ei s-au dus în Egipt. Din nou împotriva protestului din partea Domnului, s-au dus în Egipt. În felul acesta tot poporul Domnului a fost împrăștiat printre păgâni, în Babilon și în Egipt. Așa se face că de atunci încoace, toate Scripturile vorbesc despre poporul Său că va fi adus înapoi din Babilon și din Egipt, și lucrul acesta este valabil și pentru acum.

Astăzi, Cuvântul spune: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” Este vorba de Babilon. Iar în capitoul unsprezece din cartea Apocalipsei, se vorbește despre ceea ce „în mod spiritual se cheamă Egipt.” Cei ce obțin biruința asupra fiarei și asupra chipului ei, asupra semnelor ei și numărului numelui ei, „cântă cântarea lui Moise,” – nu ceva asemănător, - ci „cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu.” Care a fost cântarea lui Moise? A fost cântarea eliberării din Egipt. De aceea, faptul că aceia ce obțin biruința asupra fiarei și asupra chipului ei, asupra semnelor ei și numărului numelui ei, cântă cântarea lui Moise, se datorează faptului că sunt eliberați din Egipt. Lucrul acesta se întâmplă deoarece astăzi, până la sfârșitul lumii, este adevărat că „Am chemat pe fiul Meu din Egipt.” Astăzi există un Babilon și un Egipt. Astăzi există oameni ai lui Dumnezeu în Babilon și în Egipt. Și astăzi, Dumnezeu îi cheamă: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu,” și „Am chemat pe fiul Meu din Egipt.”

Să revedem încă o dată lucrurile. Unde a fost Nimrod? În Babilon. El a guvernat peste domeniul Babilonului. Unde a fost Avraam? A fost în țara stăpânită de împărăția înființată de Nimrod. Dar Dumnezeu l-a chemat să iasă din țara aceea. Țara aceea a fost Babilonul, atât spiritual cât și fizic. Ba mai mult: Nimrod a fost fiul lui Cuș, iar Cuș a fost fiul lui Ham, și țara lui Ham a fost Egiptul. Așa se face că în Nimrod a fost cuprins atât Egiptul cât și Babilonul. Iar când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, l-a chemat să iasă atât din Egipt cât și din Babilon. Și „dacă sunteți ai lui

Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.”
Și sunteți chemați să ieșiți atât din Egipt, cât și din Babilon.

O, haideți să începem cu toții să *studiem Biblia*, și să o citim pentru ceea ce spune ea, pentru înțeleșurile spirituale ce se găsesc în ea. Atunci întreaga Biblie, de la primul verset până la ultimul, va fi vie și luminoasă pentru fiecare dintre noi.

Mai târziu găsim pe Israel în Egipt, și Domnul îi cheamă din nou să iasă din Egipt. După aceea, resping pe Domnul, și sfârșitul lor constă în faptul că se duc în robie în Babilon, și din nou se duc în Egipt. Apoi, când a venit Isus, L-au respins și au ales pe Cezarul. După aceea a apărut Biserica creștină, și în mijlocul ei s-a produs o apostazie care a dat naștere unui alt Babilon, iar Dumnezeu a chemat pe poporul Său să iasă din Babilonul acesta. În timpul Reformațiunii, i-a chemat să iasă din Babilon. Apoi a apărut Protestantismul, Creștinismul reformat, care la rândul său a apostaziat și face acum un chip fiarei, ceea ce readuce în scenă Babilonul, mama și fiicele, unite cu guvernele lumii. Și Dumnezeu încă adresează chemarea: „Ieșiți din Babbilon,” „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu.”

Filozofia care a produs apostazia în biserica creștină, învățătura păgână, falsă ce a fost introdusă în școlile creștine și a condus la apostazie, *a venit din Egipt*. Filozofia egipteană a pervertit școlile creștine, a produs apostazia, și a zidit Biserica Romei, care în zilele noastre reprezintă atât Babilonul cât și Egiptul. Așa se face că, în zilele noastre, prin adevărul viu și prezent, Domnul cheamă poporul Său să iasă atât din Babilon cât și din Egipt.

Domnul vrea totul. El vrea să conducă totul. Vrea ca împărăția Lui să guverneze peste tot. El vrea ca aceasta să stăpânească peste biserică, vrea să fie astfel în școală, vrea să fie astfel în casele de editură; vrea să fie așa pretutindeni unde este chemat numele Lui. Veți da voie să fie așa?

Dacă da, atunci fiecare dintre noi în mod personal, trebuie să începă prin a lăsa pe Domnul să aibă întregul loc în inima noastră. Să lăsăm ca Împăratul acesta să stăpânească aici în propria Lui împărăție, în împărăția Lui, aceea a Duhului. Stăpânirea Lui ca

Împărat și domnia Lui trebuie să fie atât de deplină și absolută încât să nu recunoaștem alt împărat și stăpânitor în afară de Dumnezeu, sau altă lege în afară de Legea lui Dumnezeu.

Atunci, și doar atunci, vom fi eliberați din Egipt și din Babilon. Și atunci, fiind eliberați în felul acesta din Egipt și din Babilon, se poate spune cu adevărat, și atunci Domnul va spune înaintea întregului univers: „Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus,” – nu aceia care încearcă să facă tot ce pot face, - ci acesta va fi certificatul semnat de Dumnezeu, prezentat înaintea universului, arătând spre un popor de pe pământ care *păzesc* poruncile lui Dumnezeu, și credința lui Isus. Timpul acela este foarte aproape, și Dumnezeu cheamă un popor să iasă din Babilon și să iasă din Egipt pentru ca aceasta să se poată face, și pentru ca El să poată certifica faptul că „aici este un popor care Mă lasă să guvernez peste ei, care nu au nevoie de niciun alt conducător, de nicio altă lege, și de nicio altă formă de guvernare în afară de guvernarea lui Dumnezeu.”

Să mai revedem o dată lucrurile. Când Dumnezeu a creat omul, a făcut ca cea dintâi dintre toate poruncile să fie prezentă în el și să fie vie în el, „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta, și cu toată puterea ta.” Omul a ales o altă cale, a ascultat cuvintele altcuiva, și în felul acesta a pierdut totul. Dumnezeu l-a așezat din nou pe picioarele lui, și i-a dat din nou privilegiul de a iubi pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea și puterea. În scurt timp, descendenții acestuia s-au îndepărtat așa de mult de Dumnezeu, încât Domnul nu a mai avut niciun loc în viețile lor, și oamenii au trebuit să fie șterși de pe pământ prin potop. Doar opt suflete au fost dispuse să aibă pe Domnul în viețile lor.

Domnul a început din nou lucrarea Sa pe pământ, cu opt oameni. Pentru ei, cea dintâi dintre toate poruncile spunea, „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta, și cu toată puterea ta.” Dar ei s-au îndepărtat de aceasta, și-au făcut alți zei, și din idolatrie au alunecat la monarhie. A fost organizat un stat – cel dintâi stat din lume. Acesta a fost rodul apostaziei.

Dumnezeu și-a chemat din nou oamenii Săi să iasă din statul acela rău, și a pornit încă o dată cu un nou neam de ființe. Dumnezeu a chemat pe Avraam să iasă din țara lui, din rudenia lui și din casa tatălui său, ca să meargă într-o țară pe care avea să i-o arate. Și nu i-a dat din țara aceea nici cât să-și pună talpa piciorului, ci i-a promis că i-o va da lui și seminței lui după el, măcar că nu avea niciun copil. În felul acesta, Dumnezeu l-a chemat să iasă din țara în care locuia, și nu i-a dat o altă țară în lumea aceasta. De aceea, Avraam, prietenul lui Dumnezeu, biserica lui Dumnezeu, a fost lăsat fără o țară în lumea aceasta. Și voi, „dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.”

Noi suntem chemați să călcăm pe urmele credinței părintelui nostru Avraam, pe urmele acelei credințe pe care o avea el pe când nu era tăiat împrejur. Sunteți voi fără o țară în lumea aceasta? Dumnezeu vă cheamă să ieșiți din țara voastră, ca să mergeți în țara pe care v-o arată. Aceasta este patria cerească. Vreți să o acceptați?

Descendenții lui Avraam s-au dus în Egipt, iar Dumnezeu i-a separat de țara *aceea*. Moise a fost marele exemplu din acea generație. El era moștenitorul tronului. Însă a întors spatele acestuia, și a mers împreună cu Dumnezeu. Dar *a trebuit* să întoarcă spatele acestuia, *pentru a merge împreună cu Dumnezeu*.

Dumnezeu și-a eliberat poporul, și a spus despre ei că, „este un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri.” Însă ei au apostaziat de la Dumnezeu, și-au pus un împărat și au format un stat, cum aveau și păgânii din jurul lor. Dar ce s-a ales de acestea? Le-au adus vreun bine? Domnul nu i-a părăsit, dar le-a adus aceasta ceva bine? Au pornit pe o cale care a mers în mod continuu în jos, în jos, și în jos, până când s-au rupt în două, și ambele părți au ajuns să nu mai fie nimic. Din ziua aceea până astăzi, au fost „rătăcitori printre neamuri.” Nu au fost socotiți printre neamuri, chiar dacă au încercat aceasta.

Când a venit Hristos, a ridicat din nou o familie spirituală. Dar a apărut din nou apostazia, iar biserica a decăzut în idolatrie și păgânism, și a dat naștere unei forme de guvernare: biserica și

statul din nou. Aceasta a fost papalitatea. Ce avea să se aleagă de aceasta? Este scris despre ea că „se duce la pierzare.” Apoi Dumnezeu a ridicat din nou o familie spirituală în creștinismul Protestant. Dar și aceasta a apostaziat, s-a unit cu mama desfrânatelor, și a dat naștere chipului fiarei: un stat de pe pământ care susține că este împărăția lui Dumnezeu. Și ce are să se aleagă de acesta? Este scris că va fi distrus cu o distrugere ce va dura pentru totdeauna.

Ce s-a ales de împărăția lui Nimrod? – A fost distrusă. Ce s-a ales de împărăția Egiptului? – A fost distrusă. Ce s-a ales de împărăția Asiriei? – A fost distrusă. Ce s-a ales de împărăția celor zece seminții? – A fost distrusă. Ce s-a ales de împărăția lui Iuda? – A fost distrusă. Ce s-a ales de împărăția Babilonului? – A fost distrusă. Ce s-a ales de împărăția Medo-Persiei? – A fost distrusă. Ce s-a ales de împărăția Greciei? – A fost distrusă. Ce s-a ales de împărăția Romei? – A fost distrusă. Ce s-a ales de cele zece formațiuni care au urmat? – Vor fi distruse. Ce s-a ales de papalitatea care s-a așezat pe ruinele Romei? – Urmează să fie distrusă. Ce se va alege de împărăția făcută după chipul acesteia în Statele Unite? – Urmează să fie distrusă.

Domnul a vrut să ne arate că El nu vrea ca poporul Său să aibă vreo legătură cu lucrurile acestea. Nu aceasta este lecția desprinsă? Vrea El ca poporul Lui să-și lege afecțiunile de ceea ce este pieritor? De la Adam până acum, Dumnezeu a adresat apeluri oamenilor pentru a-i permite Lui să domnească, El să fie împăratul lor. A chemat oamenii să iasă din țara lor, din rudenia lor, din casa tatălui lor, să locuiască deoparte, și să nu fie socotiți printre Neamuri. Va găsi El vreodată un popor care să-i permită să lucreze în felul Lui?

(Mai multe voci): Da.

Da; știm că va avea un astfel de popor, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune așa. Dar va avea poporul acesta, printre cei ce mărturisesc acum că sunt poporul Lui? Aceasta este întrebarea. Vei fi tu unul din poporul acesta? Vrei să fii unul dintre ei? – Spui că da. Atunci, vrei să ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău? Vrei să locuiești deoparte, și să nu fii socotit printre Neamuri?

Vrei să-L ai pe Dumnezeu de împărat al tău, și să nu mai ai alt împărat? Vrei să ai guvernarea lui Dumnezeu ca guvernare peste tine, și să nu mai ai nevoie de o altă guvernare?

Aceasta nu înseamnă că vă revoltați împotriva oricărei alte guvernări; pur și simplu nu aveți nevoie de alta, deoarece aveți cea mai bună guvernare – guvernarea desăvârșită. Dacă această guvernare există în viața voastră, nu veți avea nevoie de o altă guvernare de pe pământ ca să vă conducă, iar ei nu vor avea nici necazuri, nici probleme cu voi. Aceasta este tot ceea ce cere Dumnezeu. Vreți să-L lăsați să aibă această guvernare în viața voastră?

Este adevărat despre solia îngerului al treilea, că prin ea, și cu ajutorul ei, Dumnezeu intenționează să „restabilească creștinismul pe o temelie veșnică.” Deci, întrucât prin solia îngerului al treilea Dumnezeu restabilește creștinismul pe o temelie veșnică, este sigur că va exista un creștinism ce nu va fi legat de nimic din ceea ce ține de pământul acesta. Va fi legat numai de Dumnezeu; numai de cuvântul Lui cel veșnic; luminat numai de Duhul Lui cel veșnic; învățat de Acela ale cărui obârșii se află în zilele veșniciei; și în felul acesta va fi condus la Dumnezeu cel veșnic, pentru ca El să domnească peste ei, și să-Și așeze sub ei brațele Lui cele veșnice.

Știu, și știți și voi, că există unii dintre frați care nu cred că aceasta este corect. Acum doi ani am predicat despre aceasta, și a fost publicat în BULLETIN. Mulți nu au acceptat aceasta. Unii nu acceptă nici acum. Se crede că ideea este cu totul greșită. Dar, la ultima Conferință Generală, ne-au fost citite două mărturii, - scrise special pentru Conferința aceea, și una dintre ele o găsesc tipărită în BULLETIN nr. 4. Cealaltă încă nu este tipărită, dar bănuiesc că va fi tipărită în curând. Ambele mustră pe adventiștii de ziua a șaptea care se angajează în probleme politice. Voi citi aici un pasaj care va arăta ideea aceasta:

„Domnul Isus este dezamăgit de poporul Lui. El este Căpetenia, ei sunt chemați să se alinieze sub steagul Lui. Ei nu au timp, înțelepciune, sau energie pe care să le cheltuiască luând poziție alături de partidele politice. Oamenii se agită într-o

activitate intensă ce-și are originea în adânc, iar fiii și fiicele lui Dumnezeu nu trebuie să-și dea influența lor acestor certuri politice. Dar ce fel de spirit vine asupra poporului nostru, dacă cei care cred că ne aflăm acum sub solia îngerului al treilea, ultima solie de îndurare pentru lume, frați de aceeași credință, sunt văzuți purtând însemnele unor partide politice aflate în opoziție, proclamând sentimente opuse și declarându-și opiniile împărțite?”

Pun acum întrebarea sub altă formă: Dacă ceea ce a fost predicat acum doi ani în legătură cu subiectul despre guvernare și biserică, ar fi fost acceptat și urmat de toți adventiștii de ziua a șaptea, ar fi fost nevoie de o astfel de mărturie? – E limpede că nu. Atunci, lecțiile acelea au chemat la ceva greșit, pentru că au chemat poporul lui Dumnezeu să ia o poziție în care ar fi fost imposibil ca El să-i găsească greșiți? Mă refer la aspectul acesta particular. Vreau să spun că atunci când este prezentată din cuvântul lui Dumnezeu o parte a adevărului care, dacă poporul Lui ar accepta-o înaintea lui Dumnezeu și înaintea lumii, i-ar conduce la o astfel de atitudine încât să-i fie imposibil Domnului să-i găsească greșiți în lucrurile legate de acea parte a adevărului, nu conferă aceasta siguranță în a o accepta ca adevăr? Cum ar fi posibil să fie ceva greșit?

Aceasta este doar una dintre mărturiile. Cealaltă mărturie conține pagină după pagină de muștrări de același fel, adresate poporului Său, pentru faptul că s-au angajat în discuțiile politice ale ultimei campanii. Astfel, în două mărturii succesive, Domnul a fost constrâns să trimită muștrări poporului Său, pentru că au făcut ceea ce ar fi evitat dacă ar fi acceptat solia trimisă lor cu optsprezece luni înainte să înceapă campania. De ce, atunci, a trimis Domnul solia aceea poporului Său cu optsprezece luni înainte să li se ofere ocazia să apuce pe o cale opusă? Nu a dorit El ca poporul Lui să fie pregătit pentru timpul acela de discuții și confuzie ce avea să vină, așa încât să cunoască ce este bine, și să nu fie prinși în confuzie odată cu restul celor aflați în confuzie, și astfel să nu fie părtași faptelor pe care El este obligat să le mustre?

Nu cer ca cineva să accepte aceasta pentru faptul că este scris aici. Cer să o accepte, să o studieze, să se roage pentru

aceasta, să o privească, și să o accepte pentru că este adevăr, și pentru că va scăpa poporul lui Dumnezeu de eventualitatea de a fi vreodată în situația de a fi muștrați sau corecțați în vreun punct ca acesta. Totuși, știu că există frați care tot mai cred că totul este greșit; și ei spun că aceasta cheamă poporul nostru să ia o poziție extremă, și că *s-a luat* o poziție extremă. Poate fi considerată o poziție extremă aceea care pune poporul lui Dumnezeu în poziția în care El vrea ca ei să stea, așa încât ei să fie complet eliberați de toate lucrurile acestea confuze, care duc lumea în confuzie?

În anul acesta a fost urmată aceeași direcție de gândire, dar în alt fel. Versetele din Scriptură la care s-a făcut referire acum doi ani, nu au fost amintite deloc în lecțiile din anul acesta. Au fost evanghelia atunci, și sunt evanghelia acum; sunt pur și simplu evanghelia care penetrează întreaga Biblie, și nu puteți atinge vreo parte a Bibliei care să nu spună aceasta.

Mai este un lucru pe care e nevoie să-l luăm în considerare. Dacă luăm parte la afaceri și discuții politice, diferiți indivizi vor lua poziții diferite, în partide politice oponente, proclamând sentimente opuse, și declarându-și opiniile lor împărțite, *în timp ce mărturisesc că sunt frați*. Care este ultimul pas în toată treaba aceasta politică? – Războiul, desigur. Atunci, ce există în politică, de la bun început? Pur și simplu ceea ce se vede la sfârșit, adică războiul. Este același *spirit*, de la început până la sfârșit. Pot frații în Hristos, care sunt una în Hristos, să se angajeze în ceva ce îi face să fie împărțiți de spiritul antagonismului? Pot? – Nu. Nu pot, și să rămână una în Hristos. Ei trebuie să caute unitatea, să caute unitatea Duhului, „străduindu-se să păstreze unitatea Duhului, prin legătura păcii.”

Unii au fost dispuși să urmeze firul logic al politicii, și să accepte că, în cele din urmă este permis chiar și creștinilor, oricărui creștin, adventiști de ziua a șaptea, sau alții, să lupte. Nu să lupte unii împotriva altora, desigur, ci să lupte pentru țara lor, și să se angajeze în război pentru a menține guvernarea civilă. Dar, unde este țara creștinului? Unde este guvernarea creștinului? Puteți spune?

(Mai multe voci): „Nu este din lumea aceasta.”

Nu este în țara aceasta, nu este din lumea aceasta. Împărăția noastră, țara noastră, nu sunt din lumea aceasta.

Dar, creștinii pot lupta pentru țara lor, folosind armele de luptă firești? Împăratul țării acesteia a permis să fie crucificat, să fie omorât, să fie îngropat, dar nu a ridicat mâna ca să lupte pentru țara Lui. Atunci, se poate ca acel ceva al cărui fir logic duce la război, să fie ceva bun la început?

Dar aceasta nu este tot. Dacă noi, ca adventiști de ziua a șaptea avem de predicat aceste principii, și trebuie să ne ținem de ele, există un pas important care trebuie să fie făcut, în dreptate față de guvernul Statelor Unite, în dreptate față de statul Michigan, și multe alte state, ca să fim văzuți în lumina cea corectă.

O spun din nou, ca să puteți înțelege despre ce vorbesc. Dacă așa trebuie să fie ca să acceptăm principiul acela că creștinii pot lupta, că-și pot ridica brațul drept pentru a-și apăra țara și guvernul, atunci denomi-națiunea, ca să fie corectă față de ea însăși, și mai ales să fie corectă față de guvernul Statelor Unite și al altor state, trebuie să proclame aceasta în mod public, să renege și să-și schimbe poziția pe care a luat-o denomi-națiunea cândva.

Am aici două documente scurte tipărite în 1865, dar ceea ce este scris în ele s-a petrecut în 1864. Unul dintre ele este intitulat „Vederile adventiștilor de ziua a șaptea în ce privește purtarea armelor, așa cum au fost prezentate înaintea guvernatorilor din diferite State și înaintea Provo-Marshall General (care aparține de Statele Unite), împreună cu o parte din Legea privitoare la înrolare.”

Pe vremea aceea adventiștii de ziua a șaptea, prin intermediul Comitetului Conferinței Generale, au prezentat înaintea guvernului Statelor Unite, înaintea guvernelor Statelor Illinois, Pennsylvania, Wisconsin, și altor două State, faptul că adventiștii de ziua a șaptea, ca și Creștini, și datorită faptului că sunt Creștini, nu admit faptul că creștinii ar putea purta arme sau ar putea lupta, sub nicio circumstanță. Celălalt document conține extrase din scrierile și publicațiile adventiștilor de ziua a șaptea, care justifică în fața guvernului pentru a accepta din partea denomi-națiunii pledoaria aceasta ca autentică.

Acum, dacă ordinea aceasta are să fie inversată, și vom accepta vederea că creștinii pot lupta în anumite circumstanțe, pentru apărarea guvernului sau pentru a apăra altceva, atunci suntem datori față de guvernul Statelor Unite ca Comitetul Conferinței Generale, reprezentând denomi-națiunea, să meargă la guvernul Statelor Unite și să le spună că ne-am schimbat vederile. Să meargă la guvernatorii acelor State și să le spună că ne-am schimbat vederile; pentru ca rapoartele lor să fie în acord cu vederile noastre noi și revizuite asupra subiectului.

Eu nu cred nici pentru un moment că noi ar trebui să susținem ceva ce a fost făcut, pur și simplu pentru că a fost făcut. Dar dacă acel ceva ce a fost făcut, a fost ceva bun, atunci susțineți-l. Și, o spun acum că, dacă vederile noastre în ce privește acest subiect urmează să se schimbe, suntem datori acelor guverne să le informăm în ce privește faptul, pentru ca ei să nu creadă despre noi că suntem altceva decât ceea ce suntem. Așa este cinstit față de guverne; deoarece noi, ca denomi-națiune, în mod oficial, am fost înregistrați ca susținând poziția opusă.

Acum doi ani, când au fost prezentate lecțiile acelea, nu am știut că documentele respective existau. Nu am știut despre existența lor până în prima lună din anul 1897. Cineva mi le-a trimis într-un plic, și aceasta este tot ce știu despre ele. Au fost tipărite în 1865 de către „Steam Press of the Seventh Day Adventist Publishing Association, Battle Creek, Mich.” Numele celor din Comitetul Conferinței Generale sunt semnate pe documentele prezentate guvernului Statelor Unite, și numele celor din Comitetele Conferințelor din diferite State sunt semnate, pe documentele prezentate guvernatorilor acelor State.

Vă voi citi acum câteva extrase din diferite documente, publicații și ziare ale adventiștilor de ziua a șaptea, ce au fost tipărite atunci ca dovadă pentru guvernul Statelor Unite și pentru guvernatorii diferitelor State, cum că poziția luată de Comitetul Conferinței Generale a denomi-națiunii, era înțelegerea pe care o aveau ei, și nu era o poziție luată de ocazie pentru a scăpa de recrutare, sau pentru a scăpa de rezultatele ce veneau asupra țării datorită războiului. Documentul a fost oferit acelor guverne ca o

dovadă despre faptul că acesta era un principiu pentru adventiștii de ziua a șaptea, și că ei îl susțineau pentru că este un principiu creștin.

Voi citi câteva extrase din acesta, și veți vedea ceea ce am văzut și eu imediat ce l-am citit, - că dacă aș fi avut documentul acesta acum doi ani aici, în Tabernacol, nu aș fi putut prezenta principiile cuprinse în el, mai limpede decât am făcut-o în lecțiile pe care le-am prezentat și care au fost publicate în BULLETIN. Iată un extras din ceva scris în *Signs of the Times*, de fratele James White în 1852:

„Biserica ce spune că este a lui Hristos a lăsat brațul adevăratului ei soț, și se sprijină acum pe brațul cel puternic al legii. Ea caută protecție, și caută să fie hrănită de guvernele corupte ale lumii, fiind în mod corect reprezentată prin fiicele desfrânate ale mamei celei bătrâne, care este un simbol al Bisericii Catolice. Așa cum femeia se lipește de soțul ei, biserica ar trebui să se lipească de Hristos și, în loc să caute protecția oferită de brațul legii, să se sprijine doar pe brațul cel puternic al Preaiubitului ei. Biserica s-a căsătorit în mod nelegitim, cu lumea. Aceasta se poate vedea în diferitele departamente ale guvernării civile. Chiar și în departamentul de război, pretinsul slujitor al lui Hristos este văzut batjocorind pe Dumnezeuul păcii cu rugăciunile lui pentru ca bătălia să aibă succes.”

Un alt extras citat din *Review and Herald*, din 9 mai, 1854:

„Fie că aceste lucruri sunt aproape sau nu, (este vorba de venirea Domnului), realitatea rămâne: un spirit de război se vede pe scară largă, un spirit de ură și iluzie. Noi ne temem de influența contaminatoare a acestuia, - influența demoralizatoare a familiarizării cu ideea de război și vărsare de sânge, excitarea nesănătoasă produsă de aceasta, spiritul încins de partidă, acesta este răul, și aceasta face ca răul să se răspândească.

Să nu spună nimeni că nu există niciun pericol pentru uceniciei lui Hristos din această cauză. Există pericol, deoarece „din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.” Simpatiile tainice și inexplicabile ce leagă om de om, care interzic să ai un interes separat și izolat, sunt de așa natură încât în mod

inconștient prindem tonul predominant, și nu ne dăm seama de aceasta până când mintea este învăluită și descumpănită. Când mintea ajunge așa, fiind în starea aceasta nesănătoasă, este gata să primească și să conceapă răul. Năpasta morală este mai distructivă chiar decât ciurma.”

Un alt extras retipărit din *Review and Herald* din 31 iulie, 1856:

„Isus a spus, „Vino după Mine.” Iubite frate, iubită soră, care este standardul tău de credință? Nu este Biblia? Tu spui că da. Atunci, vom căuta să înțelegem dacă Îl urmăm pe Isus, sau nu. Voi merge înaintea voastră pe cărare, și voi cântări lucrurile împreună cu voi. Cărarea aceasta este formată din fiecare act al vieții noastre. Vom face mai întâi o examinare pe larg, și vom întreba, „Acționați voi cum acționează lumea?” Dar voi spuneți, „Ce vrei să zici?” Încerc să vă explic. Luați parte împreună cu lumea la maximele și legile ei? Dacă da, cărarea voastră nu este cărarea pe care a călcat Isus. Isus a spus, „Ei (ucenicii) nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.” Când L-ați văzut pe Isus în sala de judecată a Cezarului? Niciodată, decât atunci când a fost dus acolo ca un miel pe care-l duci la măcelărie.

„Dar noi avem nevoie de legi bune, și este de datoria noastră să alegem oameni buni care să le facă și să le pună în aplicare.”

Este adevărat că avem nevoie de legi bune; Isus nu ne-a lăsat să-L urmăm pe El, fără astfel de legi. El spune, „Cuvântul pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis.” Ioan 14:24.

Psalmistul spune, „Legea Domnului este *desăvârșită*, și înviorează sufletul.” Psalm 19:7. Pavel spune, „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca *să învețe*, să *mustre*, să *îndrepte*, să *dea înțelepciune în neprihănire*, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și *cu totul* destoinic pentru *orice* lucrare bună.” 2Tim. 3:16, 17. Ce doriți mai mult? Sau ce doriți mai puțin, iubiți frați?

Următorul pas pe care îl solicitați de la agentul vostru, este de a elabora legi care, dacă vor fi nesocotite, să fie impuse cu

sabia, o armă ce nu are nimic cu creștinismul. Numitele legi sunt partea esențială, vitală, a guvernului din care el face parte, care își poate susține naționalitatea doar cu ajutorul arsenalelor sau instrumentelor morții, al flotelor și armatelor echipate cu armele lor de ucidere. După aceea, îl puneți pe bunul vostru frate creștin, urmaș al Prințului Păcii, lângă eșafod, ca să pricinuiască moartea altora; sau îl puneți în fruntea unui corp de armată, cu un *habeas corpus* scris pentru a arunca în lanțuri pe un sărman frate, pentru crima de a fi dorit să respire aerul curat al cerului. Sau, dacă este magistratul cel mai de seamă al națiunii voastre, atunci îl urcați pe bunul vostru episcop pe un cal de război echipat din cap până în picioare, ca general peste toate rezervele producătoare de moarte ale națiunii.

Aș vrea să vă întreb, iubiți urmași ai lui Isus, dacă omul poate face bine prin a ucide, când Dumnezeu a spus, „Să nu ucizi”? Nu se sprijină pe sabie întreaga țesătură a guvernelor omenești? Nu vor fi făcute acestea bucăți la venirea Aceluia ce are dreptul să guverneze în neprihănire?

Nu am declarat război guvernelor omenești. Nu. David spune, într-un imn de laudă pentru Dumnezeu, că „Omul Te laudă chiar și în mânia lui, când Te îmbraci cu toată urgia Ta.” Psalm 76:10. „Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău (al creștinului).” Rom. 13:3, 4.

Dacă voi, frații mei, păstrați în minte faptul că creștinii sunt o grupă diferită, o turmă mică, separată și scoasă din lume, ca să fie lumini în lume, sau pentru lume, pentru ca oamenii din lume, văzând faptele lor bune (lumina), să fie determinați să se unească cu turma cea mică, ce este privită tot timpul ca niște oi de tăiat, și să proslăvească în felul acesta pe Tatăl vostru din ceruri, atunci veți fi în stare să înțelegeți versete de felul celor din Romani 13 și 1 Timotei 1:2, pe care îl voi aminti mai târziu. „Lăsați cioburile să se certe cu cioburile pământului (Isaia 45:9)”; dar creștinii să aibă gândul lui Hristos, și atunci Îl vor urma pe Isus.

Am văzut noi unele dintre rezultatele umblării așa zișilor creștini pe calea lumii? Se poate să ne pregătească aceasta ca să ajungem într-o situație, asemenea lui Balaam, când l-a chemat Balac să blesteme pe Israel, moment în care el și-a rostit parabola și a zis, „Cum să blastăm eu pe cel ce nu-l blastăm Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaim Domnul? Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri.” Numeri 23:8 –9.”

Citesc acum un alt extras, retipărit din *Review*, datat cu 14 august, 1856:

„V-a dat evanghelia lui Isus dreptul să folosiți sabia, ca să vă înarmați cu arme firești, să luați sabia pentru „apărarea proprietății voastre,” pentru a scăpa pe cel asuprit de sub puterea asupritorului, călcând astfel porunca a șasea a lui Dumnezeu care spune „Să nu ucizi”? Isus spune, „Să iubiți pe vrăjmașii voștri.”

Credeți că voi, ca niște creștini ce trăiesc sub învățătura evangheliei, aveți permisiunea din partea Bibliei pentru a vă amesteca în cearta politicii în vreun fel oarecare? Sau în legislație, sau în aplicarea legilor guvernelor omenești? Dacă credeți așa, atunci cred că faceți o mare greșală.”

Aceasta spunea denomi-națiunea în 1864. Ei au prezentat lucrurile acestea guvernului Statelor Unite, ca dovadă a faptului că nu credeau în război, și că nu se puteau angaja în purtarea armelor, iar dacă erau recrutați nu se putea aștepta de la ei să lupte. Guvernul Statelor Unite a ascultat ceea ce ei au prezentat, și a făcut în așa fel încât să fie puși pe lângă spitale, unde puteau face lucrarea de slujitori ai evangheliei, puteau îngriji de cei bolnavi, și puteau salva pe cei muribunzi. Acum, dacă toate acestea trebuie schimbate, ar trebui să fim cinstiți față de guvern, și să le spunem că lucrurile s-au schimbat.

Continui să citesc:

„Orice text pe care îl citați, orice raționament plauzibil pe care îl puteți face, trebuie să fie verificat cu Scriptura limpede și literală. Poate că vom discuta toate aceste versete sau raționamente pe care le susțineți, la o vreme potrivită; dar mai întâi, vom asculta

ce spune evanghelia. Pentru niște creștini ce vor să-L urmeze pe Isus, aceasta ar trebui să fie destul.

Isus spune, „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze.” Ioan 12:26. Dar voi spuneți, „eu pot face aceasta, și pot să slujesc ca cetățean credincios al patriei mele, în politica și guvernarea ei națională.” Stop. Isus spune, „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” Matei 6:24. „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.” Ioan 15:19.

Ce împărtășire puteți avea cu politicile lumii, dacă voi „nu sunteți din lume,” ci sunteți urâți de lume, și sunteți „scoși din lume”? Dar „trebuie să lăsăm conducerea în mâinile celor răi”, spuneți voi? Voi înșivă nu puteți ajuta. Oamenii răi și seducătorii vor merge din rău în mai rău, iar la vremea sfârșitului lumii, „cei răi vor face răul, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege.” Daniel 12:10. Motivul este acela că lumea nu este dispusă să asculte de Dumnezeu, sau să-L urmeze pe Isus, și nici să recunoască faptul că există un singur *Legiutor*. Iacov 4:12.

„Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească. De aceea voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate, așa că înțelepciunea înțelepților lui va pieri, și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută.” Isaia 29:13-14. Extraordinar este modul în care lucrul acesta s-a exemplificat în umblarea multora care au mărturisit divinitatea la nivel înalt, care, pentru puțin timp în trecut, au stat în fruntea redeșteptărilor religioase, a reformelor morale, și a societăților pentru pace: au condus înainte biserica lui Hristos, înarmați cu evanghelia care duce la viață și la nemurire; fiind folosiți prin îndemnuri, rugăciuni, și lacrimi; aceștia stau acum chiar în fața evangheliei, când Isus spune, „Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.” Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în

ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.” „Fiți, deci, milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv.” Matei 5:43-45, Luca 6:36. Cu toate aceste versete din Scriptură, vedem starea deplorabilă a bisericilor creștine care își sporesc decăderea morală și conformarea cu lumea. Vom cita câteva dintre multele exemple.

Aici urmează câteva declarații făcute de predicatori de seamă, pline de cuvinte ca „arme,” „luptă,” „bătălie,” „război,” etc. Apoi continuă, după cum urmează:

„În vederea unor fapte ca acestea, ce demonstrează că aurul cel mai curat se schimbă în ceva mai rău decât zgura, și că nesocotesc complet mărturiile lui Hristos și mărturisirea lor de la început, trebuie să exclamăm, „au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam.”

Urmează oamenii aceștia pe Isus? Se echipează ei, și dotează pe urmașii lor cu mijloacele de luptă ale evangheliei? Manifestă ei o încredere implicită în legea desăvârșită a lui Dumnezeu? Recunosc ei că există doar un singur Legiuitor pentru creștin? Aud ei pe Pavel când zice că, „armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.” 2Corinteni 10:4. În cele din urmă, dau ei ascultare Scripturilor pe care spun ei că le predică?

„Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului.” De ce? „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui.” Nu, nu la aceasta sunt chemați cei ce urmează pe Isus. Ci noi luptăm „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.” Efeseni 6:11-13.

Pavel enumeră mijloacele de luptă ale creștinului în Efeseni 6:14-18, și spune să luați „sabia Duhului (nu sabia de oțel), care este Cuvântul lui Dumnezeu.” Și „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri.” Să fiți îmbrăcați cu această armură cerească, având picioarele încălțate cu râvna evangheliei

păcii, bucurându-vă de binecuvântarea lui Hristos, - „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă! ... Ferice de cei împăciuitori (nu de cei ce distrug pacea), căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” Matei 5:7, 9. Ascultați ce spune Ioan soldaților, care l-au întrebat ce să facă. Răspunsul lui este, „Să nu vă purtați violent față de nimeni.” Luca 3:14 (KJV).

Amintiți-vă că Isus i-a spus lui Petru ce să facă cu sabia, atunci când această mare învățătură practică a fost rostită pentru toți creștinii, „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.” Matei 26:52.

Fie ca creștinii să umble în lumina acestor adevăruri, și atunci vor exista doar puțini creștini ca generali sau soldați, care să folosească cele „Douăzeci și cinci de lovituri ținute ale Rev. Mr. Beecher,” deși au atașată în mod ipocrit o Biblie la echipament.

Ei aud pe Isus zicând, „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.” „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat.” Ioan 18:36. Dacă creștinii ar fi înarmați în felul acesta cu armele evangheliei, fiind complet dezarmați de armele firești, separați pe deplin de guvernele lumii, ar putea lăsa lumea care este înarmată cu armele morții, să alerge la vale pe calea cea largă, și să-și impună legile ei necreștinești sub amenințarea pedepsei cu moartea.

Este privilegiul nespus de prețios al rămășiței bisericii să privească istoria trecută și să vadă, că ucenicii lui Hristos au exclamat, ca și Pavel, „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat” (Rom. 8:36), în timp ce cărarea lor a fost stropită cu lacrimi, îmbibată cu sângele lor, acoperită cu trupurile lor sfâșiate și cu oasele lor albite; - este privilegiul lor să exclame împreună cu Balaam, când înțeleg că „poporul va sta deoparte și nu va fi socotit printre Neamuri”: „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfârșitul meu să fie ca al lor!” Numeri 23: 9, 10.”

Există mult mai mult scris în acest pamflet, dar nu este nevoie să citesc mai mult din el. Voi mai citi un pasaj sau două din partea Domnului, scris pentru noi cei de astăzi. Ne-a fost dat acum patru ani prin Spiritul profeției, și ne-a fost citit în Tabernacol:

„Domnul a ales pe Iacov pentru Sine, și pe Israel ca să-i fie o comoară deosebită. Căci știu că Domnul este mare, și că Domnul nostru este mai presus de toți dumnezeii.” Gândiți-vă, frații și surorile mele, că Domnul are un popor, un popor ales, biserica Sa, ca să fie a Lui, fortăreața Lui, pe care El o susține într-o lume revoltată, lovită de păcat. *Intenția Lui este ca nicio altă autoritate să nu fie cunoscută în ea decât autoritatea Lui, să nu fie recunoscute în ea alte legi decât legile Lui.*”

Un alt gând a ajuns la noi în cadrul Conferinței Generale din anul acesta. Gândul acesta ne duce înapoi, acolo unde a început apostazia, și ne pune față în față cu Dumnezeu, cu adevărul Său și cu întregul subiect așa cum vine de la Domnul; așa cum dorește El să fie cu poporul Lui din zilele noastre.

„Linia de demarcație dintre cei ce spun că sunt poporul lui Dumnezeu care păzește poruncile Lui, și lume, nu mai este așa distinctă cum a fost cândva. Cei ce umblă în armonie cu Dumnezeu nu vor fi găsiți luând parte la adunări politice. Cei ce participă la astfel de adunări dovedesc faptul că nu sunt slujitori credincioși ai lui Isus. Ei au folosit un foc obișnuit atât de mult timp încât discernământul lor s-a pierdut. Există un popor care s-a înrolat să stea sub drapelul lui Hristos. Ei sunt oastea lui Hristos. Ei s-au angajat să iasă din lume, și să fie despărțiți de ea. Ei s-au angajat să folosească sabia Duhului, cuvântul lui Dumnezeu, să ducă o luptă agresivă împotriva păcatului și a oricărei nelegiuiri. Trebuie să ne arătăm loialitatea.”

Acesta este un termen guvernamental; este un termen ce se aplică cu privire la cetățenie. Trebuie să ne arătăm loialitatea față de ce? Aceasta este întrebarea.

Trebuie să ne arătăm loialitatea față de *Împăratul nostru*, Domnul Isus Hristos. Apostolul Iacov declară că „Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” Iar preaiubitul Ioan, ucenicul cel mai asemănător în spirit cu Isus, a dat avertizarea, „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” Niciun om nu va găsi fericirea urmând exemplul lui Adam, și rătăcind departe de Făcătorul său.

În felul acesta, lecțiile noastre se încheie acolo de unde am început – cu Adam și Făcătorul său, cu cea dintâi dintre toate poruncile din univers: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta, și cu toată puterea ta.” Atunci nu vei rătăci departe de Făcătorul tău. Atunci nu va exista apostazie. Atunci nu va fi idolatrie. Atunci nu va fi un guvern făcut după exemplul păgânilor ce s-au îndepărtat de Dumnezeu; ci Dumnezeu va fi totul în toate, și va conduce pe poporul Său în țara aceea minunată pe care a arătat-o părintelui nostru Avraam atunci când acesta s-a despărțit de guvernele lumii acesteia, și a stat deoparte cât timp a trăit în lume.

Cel ce ne cheamă să urmăm și să umblăm pe urmele credinței aceleia pe care a avut-o părintele nostru Avraam pe când nu era tăiat împrejur, ne va duce atunci în țara aceea care este mai plină de slavă decât toate țările. Acolo vom rămâne în prezența Domnului, sub aripile mărețe ale Celui Atotputernic, iubind pentru totdeauna, tot mai mult, pe Dumnezeu, cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea, și cu toată puterea. Atunci, și întotdeauna, va putea arăta spre noi în prezența locuitorilor universului, și să spună, „Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu, și credința lui Isus.”

Și tot poporul să spună, „Amin și amin.”

CUPRINS:

Cap.	Titlul	pag.
Cap.1	Spiritul Profeției	2
Cap.2	Spiritul Profeției – continuare	11
Cap.3	Știința Mântuirii	15
Cap.4	Știința Mântuirii – continuare	29
Cap.5	Cea mai mare dintre porunci	44
Cap.6	Misionari pentru Dumnezeu	59
Cap.7	Egipt și Israel	76
Cap.8	Egiptul Spiritual	94
Cap.9	Apostazia lui Israel	111
Cap.10	Apostazia lui Israel	131
Cap.11	Ieșiți din Babilon, Ieșiți din Egipt	146